

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပဆပ်အိမ်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၄၊ ဧပြီ၊

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောက်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဝေ

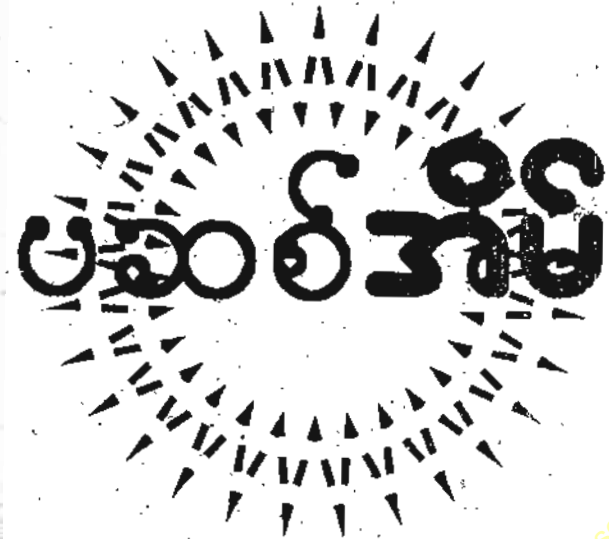
- ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

BURMESE
CLASSIC

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၁၉၅-၈၃

ပထမအကြိမ် / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ပထမအကြိမ်၊

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ...

ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် တစ်ထပ်ထိုက်ပုလေးက ချစ်စဖွယ်။

‘မေတ္တာစံအိမ်’လို့အမည်ပေးထားဟာကတော့ အိမ်ပိုင်ရှင် အန်တီယမင်းရဲ့ ကဗျာဆန်မှုပါပဲ။

အန်တီယမင်းဆိုသည့် ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ဟာ အပျိုကြီးပီပီ နုနုလှလှ၊ သို့ပေမယ့် ဝတာက ခက်သည်။ အဲ... နုနုလှလှ ဝဝလေးပီပီ သူ့စံအိမ်ကို စိန်နှင့်မမွန်းပေမယ့် ပန်းတွေနှင့် ထုံမွန်းထားခဲ့သည်။

အန်တီယမင်းရဲ့ခြံလေးထဲမှာ ခြံထောင့်တွင် စကားဝါပင်နှစ်ပင်၊ ပုန်ညက်ပင်ပျိုနှစ်ပင်ရှိသလို ခြံထဲတွင်တော့ နှင်းဆီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခင်းလေးနှင့် ဇော်လုံးခင်းလေး ရှိသည်။

အဲ... တစ်ချိန်တုန်းက ဒီပန်းခင်းလေးနှင့် ဝင်ငွေရာ
ခဲ့။ အိမ်ကို အလှဆင်ခဲ့မည်ဖြစ်သော်လည်း။ ယခုအခါမှာကော
အန်တီယမင်းဟာ သူ့ကျောင်းဆရာမဝင်ခါစက ဝယ်ထားခဲ့
သန်လျှင်က ပေါပေါလောလောမြေကွက်ကလေးများကို မနှစ်
သိန်းငါးရာစီနှင့် ပြန်ရောင်းပြီးကတည်းက လှည့်မကြည့်တော့။

သူ့ဘဝမှာ ထိပေါက်သလို အဆင်ပြေသွားခဲ့ပြီးကိုး။
အဲဒီငွေကို ဘဏ်မှာအပ်ပြီး ဘဏ်တိုးခဲ့လျှင်လိုက်၊ ဘုရားဖူးတွေ
ထွက်လိုက်၊ တရားစခန်းဝင်လိုက်ဆိုသည့်အလုပ်တွေကိုပဲ လုပ်
နေလေတော့သည်။

အဲ... အန်တီယမင်းထံမှာ ဦးရဲအောင် ရောက်လာသူ
တွေကတော့ သူ့ရဲ့မောင်သုံးယောက်မှတစ်ဆင့် သမီးသုံးယောက်
ဖြစ်သည့် ဆောင်းယမုန်၊ မိုးဝတီနှင့် မြယွန်းမှုန်တို့ပါ။

နယ်မြို့လေးများမှ ဘွဲ့ကိုယ်စီရလာသည့်အခါ ရန်ကုန်
မှာ အလုပ်ရှာရအောင် ရောက်လာကြရင်း အန်တီယမင်းအိမ်မှာ
စုမိကြခြင်းပါ။ ဆောင်းယမုန်က ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းကြီးတစ်ခုမှာ
စာရေးမအဖြစ် ဝင်ရပြီး၊ မိုးဝတီကတော့ စူပါမားကက်တစ်ခုမှ
အရောင်းစာရေး၊ အငယ်မလေး မြယွန်းမှုန်ကတော့ ခုထိအလုပ်

ဆုသေး။

အန်တီယမင်းကလည်း ကလေးရုပ်ပင် မပျောက်သေး
သည့် အငယ်ဆုံး အချောဆုံး တူမလေးကိုစိတ်မချ။

“မိယွန်း၊ နင်က အပြင်ထွက်အလုပ်ရှာမနေနဲ့။ အန်တီ
ယမင်းစိုက်ခင်းတွေကိုသာ ပြုပြင်ပြီး ပြေညီစာကျွေး၊ ရေလောင်း
ပြီး ရောင်းပေးတော့။ သူတို့ရသလောက်တော့ သမီးလည်း အေး
ဆေးရတယ်”

“ကောင်းတယ် အန်တီလေး၊ သမီးက အန်တီလေးကို
အစ်မကပေးမယ်နော်။ တစ်ဝက်ပဲ အိမ်ပြန်ဖို့မှာပါ”

အကြီးနှစ်ယောက်က ကိုယ်ရတာ ကိုယ်သုံးလို့ စားလို့
တော်လို့တောင် မလောက်သည့်အနေအထားမှာ မြယွန်းမှုန်က
အိမ်ပို့ချင်သည်ဆိုတော့ ဒေါ်ယမင်း ပီတိဖြစ်ရသည်။ သို့သော်

“ဟဲ့၊ မိယွန်း၊ သမီးမိဘတွေက အဆင်ပြေသားမလား”

“ဖေဖေရာ မေမေပါ ဝန်ထမ်းလေ အန်တီလေးရဲ့၊
ယွန်းတို့မှာ မောင်နှမက သုံးယောက်ကုန်သေးတယ်။ မောင်လေး
က ကိုတီစီပထမနှစ်တက်နေတာဆိုတော့ ယွန်းပို့နိုင်ရင် လူကြီး
စိတ်က အသက်ရှူချောင်တာပေါ့”

“သာဓူပါတော်... သာဓူပါ။ ကြားလား အကြီးမတွေ”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ယမင်း အကြီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်တော့
ဆောင်းယမုန်က လက်သည်းဆေးဆိုးရင်းမှ...

“ဟာ... အန်တီလေးကလည်း ဒါက ကိုယ့်ကုသိုလ်
နဲ့ကိုယ်လေ။ သူ့မိဘတွေက မပြေလည်ပေမယ့် ဆောင်းမိဘတွေ
က အဆင်ပြေတာပဲဟာ။ ဖေဖေက သစ်တော့ဝန်ထမ်းလေ၊
အာလိုသေးလဲ။ မောင်လေးကလည်း ဒီနှစ်နောက်ဆုံးနှစ်။ ကဲ!
ဆောင်းတို့က ကိုယ့်ပိုက်ဆံမှကိုယ်မသုံးရင် ဘယ်သူသုံးမလဲ အန်
တီလေးရဲ့။ အင်း... အန်တီလေးကိုလည်း လစာထုတ်တိုင်း
မုန့်နဲ့ကန်တော့ရမှာပေါ့လေ”

“အမယ်လေးတော်! ကျုပ်ကို ကန်တော့စရာမလိုပါဘူး၊
ကျုပ်ကတောင် ညည်းတို့ကို ပြန်ကျွေးထားမှာပါ”

“ကောင်းစာလည်း ဝတ်တို့ရတဲ့လစာ ကိုယ့်တာသာတောင်
သုံးလို့လောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မိုးဝတ်တို့က တစ်ဦးတည်းသော
သမီးဆိုတော့ အိမ်မှာ အခွင့်ထူးခံလေ၊ စားစရာရှိလည်း ကိုယ်
ပဲ၊ ဝတ်စရာရှိလည်း ကိုယ်ပဲ။ အိမ်မှာရှိသရွေ့ အခွင့်အရေးက
ကိုယ်ပဲရတာ အန်တီလေးရဲ့”

“ဒီမှာတော့ မျှော်တောနေရမယ်လေ ဝတ်ရဲ့၊ ဥတစ်လုံး
စိတ်မွေးလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘဝမှာ အရည်ကြီးလျှောက်ရ

ဦးမှာ၊ ခရီးဆက်ရဦးမှာ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ကိုယ်ချည်း လုပ်လို့တော့
မဖြစ်ဘူး”

“ဟာ! အန်တီလေးကလည်း ဝတ်တို့က ဒီလိုပဲနေလာ
တာ အကျင့်ပါနေပြီ။ ကိုယ့်လာကျောလည်း မခံဘူး။ ကိုယ်က
လည်း မကျောဘူး။ ကိုယ့်လာထိလို့ကတော့ လာထားပဲ”

“ကြည့်! ပြောလေ ကံလေပါလား။ အခု ဝတ်နေရမှာ
သူစိမ်းတွေမပါဘူးလေ။ ကိုယ့်ညီအစ်မချည်းပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင် နေရမှာပေါ့။ အားလုံး အန်တီ
လေးရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေကြရမယ်။ သိပ်ပြီး
ကဲကဲဆတ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်”

“အင်းပါ... မိုးကလည်း သဘောပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့
အန်တီလေး သတိထားနော်။ ဆတ်တဲ့လူတွေကမှ ဟန်မဆောင်
တတ်တော့ သူ့စိတ်ရင်းကို ပွင့်လင်းမြင်သာတယ်။ တချို့တွေက
ပျော့စိန်နဲ့ လူကြီးကြိုက်လိုက်ပြီး အန်တီလေးကိုအပိုင်ချည် အပိုင်
ချသွားမှာ။ သတိလေးလည်း ထား”

“ကဲ! တော်ပြီအေ... တော်ပြီအေ၊ ညည်းပြောနေတဲ့
စကားတွေက ဆူးလည်းကြီးလို ဟိုငြိဒီညီနဲ့ ပြောလေ ကံလေ
ပါလား။ ညီအစ်မတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြအေး။ ငါလည်း ရှေ့

၁၀ ၈ ကြယ်စင်ပျားဝေ

အပတ်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးသွားဦးမှာ၊ ဟိုမှာ တစ်ပတ်လည်း တရားစခန်းဝင်ဦးမှာ။ ဘာသံမှမကြားချင်ဘူးနော်”

ဆောင်းယမုန်က သူ့အန်တီလေးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း...

“အန်တီလေးကလည်း အသက်ဖြင့် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။ ဘုရားထရားအရမ်းလိုက်စားတာပဲနော်။ ဗုဒ္ဓဂယာထိ တရားသွားတိုင်မယ့်အစား ကိုယ့်မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲတိုင်လည်း မရဘူးလား။ ဗုဒ္ဓဂယာထိဆိုတော့ ပိုက်ဆံတွေမကုန်ဘူးလား”

“တော့ပြီ... တော်ပြီ မိဆောင်။ နင်ကလေး နင်ငယ်နေတဲ့အလှအပစွဲလည်းကျတော့ တစ်သောင်းဆိုလည်း ဘတ်ခနဲ နှစ်သောင်းဆိုလည်း ဘတ်ခနဲ။ ဓမ္မနာယနဖြစ်အောင် လာမပြောနဲ့အေး။ ကိုယ့်လိုင်းနဲ့ကိုယ်ပဲနေ”

ဆောင်းယမုန်က အန်တီလေးဆီရောက်တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်ပြီ။ မိုးဝတီကတော့ ခြောက်လလောက်ရှိသေးသည်။ မြဲယွန်းမုန်ကတော့ ရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် အန်တီလေးအိမ်ကို ကိုယ့်မိဘအိမ်လိုပင် သဘောထားကာ အမြင်မတော်တာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်သည်။

အန်တီလေးအိမ်မှာ အိမ်အကူမထားသဖြင့် ကိုယ့်ဘာ

သာချက်ရ၏။ အန်တီလေးက တရားသမားပီပီ အစားအသောက် ချွေးမများ၊ ဇီဇာမကြောင်၊ ထမင်းတစ်အိုး ဟင်းတစ်အိုးဆို ပြီးသည်။

အဲ... ချွေးများတာက ဟိုမမနှစ်ယောက်ပါပဲ။ လက်သည်းရှည်လေး တသသ၊ အလှလေးတပြိုင်ပြိုင်နှင့်ပေမယ့် အစားအသောက်ကျတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစားချင်ကြသည်။ အန်တီလေးကတော့ ပြတ်သည်။

“ကိုယ်စားချင်တာ ကိုယ်ချက်စားကြ။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အစုံရှိတာပဲ။ အန်တီလေးကတော့ ကိုယ်ချက်နိုင်သလောက်ပဲ။ အစားအသောက်အတွက်နဲ့တော့ ဝန်တာ အတက်မခံတော့ဘူး”

“ဟာ! အန်တီလေးကလည်း မိုးဝတီတို့က အိမ်မှာ ခြေမွေးမီးလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေခဲ့တာ။ ဘယ်လုပ်တတ်မလဲ။ အိမ်မှာ အိမ်အကူမရှိပေမယ့် မေမေက အကုန်လုပ်ပေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ဒါကိုများ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေသေးတယ်။ မိဝတီ... ကိုယ်က မိဘကိုမမြဲစုဘဲ မိဘပြုစုတာကို နင်ခံနေတယ်ဟုတ်လား။ ကောင်မ! ဝဋ်လည်ဦးမယ်။ မလိမ္မာ

တဲ့သားသမီးတွေနဲ့တိုးပြီး ဒုက္ခတွေရောက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ယမင်း မြည်တွန်တောက်တီးနေတာ? မိုးဝတီက တဟတ်ဟတ်ရယ်ရင်း သူ့အန်တီလေး၏ကိုယ်လုံးဝဝလေးကိုဖက်ထား ရင်း...

“အန်တီလေးကလည်း ဒေါသည်းပဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြုစုတဲ့အခါလည်း ပြုစုပါတယ်ရှင်။ မေမေတို့ အကြောက်ရင် ညောင်းရင် နှင်းပေးနိုင်ပေးတယ်လေ... ကဲ!”

“တော်သေးတာပေါ့အေး၊ ဒါထက် ငါ ဗုဒ္ဓဂယာသွားရင် ညည့်တို့ မြယွန်းမှုန်ကိုအနိုင်မကျင့်ရဘူးနော်။ သူ့ချက်ကျွေးတာ ပဲစား၊ သူ့ကို မတရားမလုပ်ကြနဲ့။ မတရားမခိုင်းကြနဲ့”

“ဘာလဲ၊ သူ့သြဇာကို နှာခံရမှာလား။ သူ့အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ နေရမှာလား”

မိုးဝတီက စိတ်ဆတ်သူပီပီ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြန်ပြော လိုက်တော့ ဒေါ်ယမင်း သက်ပြင်းချရသည်။

“ညည်းတို့က အကြီးတွေလေ၊ အားလုံး အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်တွေ။ မြယွန်းမှုန်က ခုမှ နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေး ဘူး။ သူက ညည်းတို့ကိုလည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးရဦးမယ်၊ ထပ် ပြီး အနိုင်မကျင့်ဖို့ သတိပေးတာ၊ ကြီးနိုင်ငံလည်းလုပ်တာ ငါ

မကြိုက်ဘူးနော်... ဒါပဲ”

အကြီးဆုံး ဆောင်းယမုန်က ဒေါ်ယမင်းစိတ်ချလက်ချ ရှိအောင် ဝင်ပြီး ကတိပေးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ အန်တီလေးရယ်၊ ဆောင်းရှိပြီ ဟယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင် လွန်တဲ့လူကို ထိပ်ခေါက်...။ အန်တီ လေး စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့်သာ တရားလုပ်ပါ”

“အေးပါအေး၊ ကျုပ်ကိုစိတ်မဖြောင့်အောင် မလုပ်ကြ ပါနဲ့”

တူဝရီးတွေ စကားပြောရင်း၊ တီဗီကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ည ဆယ်နာရီလောက်ကျတော့ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ တစ်ထပ်တိုက် လေးမို့ အခန်းကတော့ ခပ်နည်းနည်း။ အရင်ရောက်နှင့်သည့် ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီက တစ်ခန်းစီယူထားပြီးပြီမို့ မြယွန်းမှုန် အတွက် အိပ်ခန်းမရှိတော့။ သည်အခါ သူမက အန်တီလေး၏ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကုတင်နှောက်တစ်လုံးသွင်းပြီး နေရပါ သည်။

တူဝရီးနှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကြသည့်အခါ ဒေါ် ယမင်း အိပ်ရာပေါ်လဲရင်း ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ်နှင့် ပါးစပ်မှညည်း မိလျှင် မြယွန်းမှုန် အနားသို့ကပ်သွား၏။ ပြီး အန်တီလေး၏လက်

www.burmeseclassic.com

ခြေများကို နှိပ်နယ် ဆုပ်ပေးလေတော့သည်။

“အိမ်မှာလည်း မေမေ့ကို နှိပ်ပေးရတယ်၊ မေမေ့ခမျာ နေ့လည်း အလုပ်လုပ်ရ၊ အိမ်မှူကိစ္စလည်း လုပ်ရနဲ့လေ”

“သမီးက မကူဘူးလား”

“ကူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကျောင်းတက်နေရသေး တာကို။ တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ရသလောက် ကူပေမယ့် မေမေ့ အလုပ်တွေ လက်စသတ်ရတာပေါ့ အန်တီလေးရယ်”

တူဝရီးနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် မြယွန်းမှုန် နှိပ်နယ်ပေးနေစဉ် ဆောင်းယမှန်နှင့်မိုးဝတီတို့ ဒေါ်ယမင်းအခန်း ထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ မျက်နှာတွေက မွဲပြုံးနှင့်။

“မြယွန်းမှုန်တို့က လူသားငယ်တယ်၊ ပညာက မငယ် ပါလား”

“နောက်မှရောက်ပေမယ့် သူက ဖားတတ်တယ်လေ၊ ခေတ်နဲ့သောင်ဝင်တာပေါ့။ အန်တီလေးက သူဌေးဆိုတော့ ခု ကတည်းက ကျုံးသွင်းနေပြီ”

နှစ်ယောက်ညှပ်ပြောရင်း ဒေါ်ယမင်းကို သူတို့လည်း ဝင်နှိပ်ကြလေသည်။ သို့သော် သူတို့က ဟန်ပြလောက်သော လက်သည်းကျိုးမှာစိုးလို့ ရွရွလေးနှိပ်တာ။

“ကဲ! တော်ပါပြီအေ... တော်ပါပြီ၊ အားထုံး အိပ်ကြ တော့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခံချင်အောင်မပြောကြပါနဲ့ အေ။ ငါလည်း သူငယ်နှစ်စားမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... သွားကြ အိပ်ကြတော့”

ငြိမ်းချမ်းနေသည့်ရသလေး ပျောက်ဆုံးသွားရလေသည်။ ဒေါ်ယမင်း မအိပ်ခင် ဘုရားခန်းသွားပြီ။ ဘုရားရှိခိုး၊ တရားထိုင် ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

မနက်လင်းသည်နှင့် မြေပွန်းနှင့် အိပ်ရာထပေပြီ။ ထမင်း
ပေါင်းအိုးလေး တည်ထားလိုက်ပြီး ဟင်းပါတစ်ခါတည်း ချက်
လိုက်သည်။ သူရောက်ပြီး ငါးရက်အကြာမှာ အန်တီလေး လက်
ရာတွေကို သူမအလွတ်ရသွားပေပြီ။ အိမ်မှာလည်း မေမေ့ကို
ကူညီချက်ပြုတ်ပေးခဲ့သည်ပဲ။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ထမင်းလည်းကျက်၊ ဟင်း
လည်းကျက်ပြီ။ ဒီနေ့ ကြက်သားနှင့်အာလူး၊ ဆီပြန်ဟင်းမှာ
ဟင်းအနှစ်တွေတာတွေနှင့်။ နောက် မနေ့ကကြော်ပြီး ဖန်ဘူးထဲ
ထည့်ထားသည့် င်ပြာရည်ကြော်ရှိသည်။ တို့စရာသခွားသီးနှင့်
သရက်သီးကင်းတွေရှိသည်။

အန်တီလေး ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဆွမ်းတော်ပွဲပြင် ဆင်ပြီး သူမ သွားပေးလိုက်သေး၏။ ပြီးဘာနှင့် သူမ၏အလုပ် ဖြစ်သည့် ခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့ပေပြီ။

လမ်းချန်ထားပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပန်းခင်းတွေ၊ အန်တီလေး ပစ်ထားသည့်အပင်တွေကို သူမ မြေဆွ မြေသုဇာ ကျွေးပြီး ရေလောင်းရသည်။

တစ်ယောက်တည်း စာကုပ်ကုပ်လုပ်နေရသည်မို့ ဘယ် ပြီးဦးမလဲ။ ဆောင်းဝင်ပြီး ရေကတော့ လောင်းနေရသည်။ နံနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာ မိုးဝတီက သူမကိုအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မြယွန်းမူန့်၊ ငါ့ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးစမ်း”

“အင်”

ချက်ပေးသူက မိုးလင်းကတည်းက ချက်ပေးပြီးတာကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့ ပြဿနာရှာနေတာကိုး။ ဒုက္ခပဲ။ ကိုယ်က အိမ်မှာ အကြီးဆုံးပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ အငယ်ဆုံး။ သို့သော် သူတို့ ခိုင်းတာ လျှောက်လုပ်ပေးနေလို့ကတော့ အကျင့်ပါပြီး ကိုယ်ပဲ သူတို့ခိုင်းဖတ်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

ဒီအိမ်မှာက အိမ်အကူ လုံးဝရှိတာမဟုတ်။ အိမ်သန့်ရှင်း ရေး၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေးတွေလည်း အန်တီကိုသနားလို့ ကိုယ်ပဲ

ဝင်လုပ်ပြီ။ နောက် ခြံထဲမှပန်းပင်တွေ ပြုစုလုပ်ကိုင်ရမှာကလည်း လွယ်သည့်အလုပ်မဟုတ်။

သည်တော့ မြယွန်းမူန့် မကြာခဏယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ကိုယ့်ပန်းခင်းကိုပဲ မြေဆွပေါင်သင်လုပ်နေလိုက်၏။ သည်အခါ အသံမြကြီးနှင့်ထပ်အော်သူမှာ မိုးဝတီ။ ရုပ်ကလေး လှပပေမယ့် အသံက မသက်သာ။

“မြယွန်းမူန့်! ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။ နင် နား မင်းနေသလား”

ဒီတစ်ခါတော့ မြယွန်းမူန့် ဘာမှမလုပ်ရသေးခင် အန်တီ လေး ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာပေပြီ။

“ဟဲ့! မိုးဝတီ၊ မြယွန်းကို ညည်းအိမ်က အလုပ်သမား ချား မှတ်နေသလား။ ငါ့အိမ်မှာလာနေပြီး ဗိုလ်ကျတာ မကြိုက် ဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ကြားက”

“အန်တီလေးကလည်း သူက အားနေတဲ့သူမို့လို့ အကူ အညီတောင်းမိတာကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြဿနာရှာနေတယ်။ ဘာလဲ၊ နှိုင်းရဘူးလား၊ သူ့ကို ကိုးကွယ်ထားရမှာလား”

“အလိုတော်... ပြောလေ ဆိုးလေပါလား၊ မိုးဝတီ! အခု နင်တို့အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ... ပြော။ ဘယ်သူ့

၂၀ ၈ ကြယ်ဝင်မှူးဝေ

သုံးသလဲ အလုပ်ပင်ပန်းတယ်တွေတာတွေ လာညည်းနဲ့။ ကိုယ်
သုံးဖို့ကိုယ်ရှာပြီး အိမ်မှာလာဖို့လဲကျမနေနဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူးနော်”

“အန်တီလေးက တဆိတ်ရှိ သူ့ဘက်ကချည်းပဲ”

“ဟဲ့! မိဝတ်၊ နင် ကျပ်တော့ ပြည့်ပါတယ်နော်”

“ဘာဆိုလို့လဲ အန်တီလေးရဲ့”

“နင် ရှားများသွားပြီလားလို့။ အဒေါ်အိမ်လာပြီး အဒေါ်
ကျွေးတာ ညီမအငယ်ဆုံးချက်တာကို အဆင်သင့်လည်းစားရ
သေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာဟိရက်စွတော့ ကိုယ်ရှင်းပေါ့အေး။ ကိုယ့်
အဝတ်ကိုယ်လျှော့၊ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်တော့ ကိုယ်ထည့်ပေါ့”

“အိမ်မှာဆို မေမေက အကုန်လုပ်ပေးတာ အန်တီလေး
က ကိုယ်လည်းလုပ်မပေးဘဲ ဗြဟ္မန်းကိုခိုင်းတော့လည်း မကြိုက်
ဘူး”

“မရှိတာထက် မသိတာခက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ ညည်း
ဘယ်လိုတွဲလာတယ်ဆိုတာ ငါမတွေးတတ်တော့ဘူး။ ငါပြောတာ
ရှင်းရှင်းလေးရယ်။ ညည်းတို့တွေ ငါ့အရိပ်ကို လာပြီးခိုကြတာချင်း
အတူတူ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနိုင်မကျင့်ကြနဲ့လို့ ငါပြော
တယ်”

“ဒါ အနိုင်ကျင့်တာလား အန်တီလေးရဲ့ ကိုယ်မအား

လို့ သူ့ခိုင်းတာကို။ သူက ဒီအိမ်မှာ အလုပ်မရှိတဲ့လူလေ။ အန်တီ
လေးက နေရာတာကာ သူ့ဘက်က”

“ဪ... တော်တော်အယူလွှဲနေသည့် မိုးဝတ်ပါလား။
ဒေါ်ယမင်း လက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ ဟောရင်းသာ ပုံလွန်တော်
မူမည်။ ဘာမှအကျိုးထူးမည့်ပုံမမြင်။ သည်တော့ နောက်ဆုံးအနေ
နှင့်သာ သတိပေးလိုက်ရ၏။

“မိုးဝတ်၊ နင်အလုပ်လုပ်နေတာလည်း ကိုယ်သုံးဖို့ကိုယ်
လုပ်နေတာ။ အားလုံး ငါ့လုပ်စာစားနေကြတာနော်။ ဗြဟ္မန်းမူန်
ကို အားနေတယ် အားနေတယ်ဆိုပြီး မမြင်နဲ့။ သူ့ကို ငါ့ပန်းခင်း
တွေ တာဝန်ပေးထားတယ်လေ။ အဲဒါ သူ့အလုပ်ပဲ။ ငါနဲ့စပ်တူ
လုပ်တဲ့အလုပ်၊ သူ့အလုပ်ကမှ ငါ့ကိုအကျိုးပြုပြီးမယ်။ နင်တို့
အလုပ်လုပ်တာ ငါ့ကိုဘာမှအကျိုးပြုတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... သူက ဒီအိမ်မှာ မာလီပေါ့။ ဟုတ်လား။
အဟစ်ဟစ်... ခုမှ သူ့ရာထူးသိတော့တယ်”

“ကဲ! တော်ပြီတော်ပြီ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြ၊ လူ
လိုမသိတဲ့လူကို လူလိုသိအောင်ပြောရတာ ငါမောတယ်။ အေး
အေးနေချင်တဲ့တရားသမားကို ပြဿနာလာမရှာကြနဲ့အေ”

ဒေါ်ယမင်း မီးဖိုတက်ဝင်သွားရင်း အားလုံးကို နံနက်စာ

စားဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မြယွန်းမှုန် လက်ဆေးပြီး အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။

နောက် ထမင်းပူပူနှင့်ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ လက်ဖက်ရည်ချို
ကရားကို ထမင်းစားစားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်
သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ်တို့ ဝင်လာ
ကြပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းထည့်၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းထည့်ပြီး လက်
ဖက်ရည်ချို ငွေ့လိုက်ကြသည်။

ဒေါ်ယမင်း တူမသုံးယောက်ကို တစ်ယောက်စီ မသိ
မသာအကဲခတ်လိုက်၏။ ချောတာတော့ တစ်မျိုးစီ ချောကြပါပေ
သည်။ သူ့မောင်သုံးယောက်၏ ရင်နှစ်သည်းခြာတွေ။

ဆောင်းယမုန်က အရပ် ငါးပေခြောက်လက်မနှင့် ဖြူ
ဖြူသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးလှပပြီး မျက်တောင်တုတွေ မျက်ခုံးဆွဲ
တာတွေနှင့် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသည်မို့ သူ့ရုပ်ကလေးက မှုန်ဥ
နေအောင် လှပါသည်။ မိတ်ကပ်မျက်နှာလေးပေါ့။ ယူနီဖောင်း
လှလှလေးနှင့်။

မိုးဝတ်ကတော့ အရပ်ငါးပေလေးလက်မနှင့် အသားဝင်း
စင်းလေး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ခွံ့ဖွံ့ထွားထွား၊ ဝတ်ပုံစားပုံ

ကလည်း ခေတ်သမီးပျိုတွေပီပီ ခေတ်မီရသည့်ကြားတဲ ရှာရောင်း
စာရေးမို့ ယူနီဖောင်းက စကတ်တိုတို၊ ဒူးအထက်မှာ။ ယူနီ
ဖောင်းက အသည်းကွဲရောင်။

ဖယ်ရီတွေစီးကြသည်မို့ သူတို့အလုပ်သွားရတာ သက်
တောင့်သက်သာ။

ဒေါ်ယမင်း မြယွန်းမှုန်လေးကို ကြင်နာစွာကြည့်မိပြန်
သည်။ သူမမျက်စိထဲမှာတော့ သူကလေးဟာ အပြစ်ကင်းစင်
သည့် သိုးလေးနယ်။ လောကမာယာတွေကို ဘာမှမသိသည့်
အဖြူထည်ရုပ်ကလေး။

အရပ်က ငါးပေခုနစ်လက်မမို့ ကလန်ကလား။ ကိုယ်
လုံးလေးလှပပေမယ့် ပေါ်အောင် မဝတ်တတ်မစားတတ်ရှာ။ ခုထိ
ဂါဝန်၊ စကတ်၊ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွလေးများနှင့်သာ။

မျက်နှာလေးက ချောတာထက် ချစ်စရာကောင်းလွန်း
လှပါသည်။ ဘယ်အရာက ဘယ်လိုချစ်ဖို့ကောင်းမှန်းမသိ။ အသား
စာလေး ဖြူပုံက ကြည်စင်နေပြီး မျက်နှာလေးကလည်း ငယ်မူ
ငယ်သွေးတွေနှင့် နုသစ်နေသည်။

ကိုယ်က ဗုဒ္ဓကယာသွားပြီး တရားထိုင်ဦးမည်မို့ နံနက်စာ
စားရင်း ဆုံးမစကား ပြောရပြန်သည်။

“အခု သမီးတို့သုံးယောက်လုံး အန်တီအရိပ်မှာ လာခဲ့ကြတာနော်”

မိုးဝတီက ထုံးစံအတိုင်း စကားအဖြစ်စောင့် လက်ခံ။

“သိပါတယ် အန်တီလေးရဲ့ မလ္လာဘ်တိုင် ထပ်မောက်ပါနဲ့”

ဆောင်းယမုန်နှင့်မြယွန်းမုန် မျက်လုံးတွေ ပြူးကြည့်မိ၏။ လူကြီးသူမကို ဒီလိုပြန်ပြောစရာလား။ အန်တီလေးကတော့ တရားသမားမိမိ သည်းခံပါ၏။

“အေး... ပြောချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ အယူမှား အယူလွဲနေမှာစိုးလို့ပြောတာ။ အန်တီလေး ဆိုလိုချင်တာက မင်းတို့ အခုအလုပ်လုပ်နေတာ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားအတွက် ကိုယ်လုပ်နေကြတာ။ ကျွေးတာနေတာက အန်တီဆီမှာ နေကြတာ”

“ဒီတော့”

မိုးဝတီ စကားထောက်လိုက်ပုံက မဆန်လေးစားသဘော သက်ရောက်နေသဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက် အံ့သြနေရ၏။

“ဒီတော့ ဆောင်းယမုန်ကလည်း မိုးဝတီက အငယ်မကို ဗိုလ်မကျအောင်ကြည့်၊ ပြောကြကြေးဆို မြယွန်းမုန်ကတောင်

အန်တီအရိပ်ကို လာခဲ့ကြတာချင်းအတူတူ အားလုံးအတွက် ချွက်ပြတ်ရေး အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေးတွေ တာဝန်ယူရလို့ သူက နှစ်နာနေသေးတယ်”

“သူ့ကို အန်တီလေးပန်းခင်းတွေ ရောင်းစားခွင့်ပါမစ်ပေးထားတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးပေါ့”

“ပြောလေ ကဲလေပါလား မိုးဝတီ၊ ဒီပန်းခင်းတွေက လည်း သူအဆင်သင့် ခူးရောင်းရတာမဟုတ်ဘူး။ ပြုစုရဦးမယ်၊ နောက် တစ်လနှစ်လလောက်ကျမှ ပွင့်မှာ။ သူ့ကိုအားနေတယ် မပြောပါနဲ့ သူကမှ ပိုပြီးပင်ပန်းမှာ။ အပြင်မထွက်ရတာပဲရှိမယ်”

“အန်တီလေးက ညီအစ်မအချင်းချင်း ကြင်ကြင်နာနာ ချစ်ခင်ခင်ခင်နေစေချင်တာ။ သံယောဇဉ်ရှိစေချင်တာ။ အန်တီတို့မောင်နှမတွေဆိုရင် မောင်နှမ (၄)ယောက်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာရှိကြတယ်”

ဒေါ်ယမင်းက ဆုံးမစကား ပြောနေပေမယ့်၊ ဆောင်းယမုန်က ဝင်ထောက်မိ၏။

“မောင်နှမအရင်းတွေဆိုတော့ ကြင်နာကြမှာဗျေ”

“အန်တီလေးတို့လည်း တစ်ခမ်းကွဲတွေပဲလေ။ တစ်မိပေါက်မီး အဘိုးအဘွားဆီမှာ စုနေကြတာ”

“ဪ”

သူမတို့ထင်ထားတာက အရင်းတွေလိုပါပင်။ ယခုမှသိလိုက်ရလို့ တအံ့တဩ။ ဒေါ်ယမင်းကလည်း သူတို့အချင်းချင်း ဝိုင်းစည်းလုံးချစ်ခင်စေချင်လို့ ပြောတာပါ။ ပြီးတော့ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့မရစကောင်း။

“အမွေကျတော့ အန်တီလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အဘိုးနဲ့အဘွားက ပေးခဲ့တာလား”

ဒါကတော့ လောဘအိုး မိုးဝတီရဲ့အာသာငန်းငန်းစကား။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အန်တီလေးတို့က ကံတူအကျိုးပေးမိဘတွေက နောက်အိမ်ထောင်ထူကြ၊ သေတဲ့လူက သေကြဆိုတော့ အဘိုးအဘွားဆိုမှာ သွားစုကြတယ်လေ။ အန်တီလေးက အကြီးဆိုတော့ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက အလုပ်ဝင်ပစ်လိုက်တယ်။ မောင်တွေကို အဘိုးအဘွားနဲ့အတူ ကျပြီးကျောင်းထားပေးတယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားက ဝင်စင်စားတွေဆိုတော့ ဒီဗြလေး ဒီအိမ်လေးထဲမှာပင် အပင်တွေစိုက်ရင်းနဲ့ သူတို့ကို ကျောင်းပြီးအောင် ထားခဲ့ကြရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ဆုံးကျ အဘိုးနဲ့အဘွားက ဒီအိမ်နဲ့ဒီဗြကို အန်တီလေးကို ပေးခဲ့ရောမဟုတ်လား။ မောင်တွေက

လည်း အစ်မက အနစ်နာခံတယ်ဆိုပြီး ပေးခဲ့ရောမဟုတ်လား။ ဟင်း... ဒီဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုလာမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားကြီး”

မိုးဝတီ ဖိုးဖိုးဇော်ဇော်ပြောချလိုက်တော့ ဒေါ်ယမင်းမှာ တအံ့တဩ။ သူ့မိဘတွေက ဒီလိုပဲထင်သတဲ့လား။ ဒီလိုပဲပြောခဲ့သလား။

“မဟုတ်ပါဘူး မိုးဝတီရယ်... အန်တီလေးက ဒီလိုမတရားမလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို... အန်တီလေး ဘာဖြစ်လို့ကြီးပွားနေတာလဲ၊ ကျောင်းဆရာမလေးစာလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချမ်းသာနေတာလဲ”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ မိုးဝတီရယ်၊ ငါက ကျောင်းဆရာမဆိုပေမယ့် ကိုယ်တာဝန်ကျတဲ့ရွာမှာ ဈေးရောင်းတယ်၊ စက်ချုပ်တယ်လေ။ ကိုယ့်အဘိုးနဲ့အဘွားအတွက် ကိုယ့်မောင်တွေအတွက် အလုပ်လုပ်တယ်”

ဒေါ်ယမင်း၏စကားကို မိုးဝတီက တစ်ဖက်လှည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ သူမအမေပြောခဲ့တာကတော့...

“နင်တို့အန်တီလေးက အမွေတွေအားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတာ။ သူက အနီးမှာနေတော့ အဘိုးနဲ့အဘွားသေတုန်းက ရွှေထုပ်ငွေထုပ်တွေ ယူထားလိုက်တယ်လေ။ ကျန်တဲ့

မောင်တွေက အဘိုးနဲ့အဘွားသေမှ အဝေးကပြန်လာရတာ။ ဘာပစ္စည်းမှမရလိုက်ကြဘူး။ အိမ်နဲ့ခြံကိုလည်း မဖြစ်စလောက်ငွေလေးနဲ့ အမ်းလိုက်ပြီး သူက မောင်ပိုင်စီးလိုက်တယ်လေ။ အခုကျ အဲဒီအိမ်ကို တိုက်ပြန်ဆောက်၊ ခြံကို တံတိုင်းခတ်၊ ကျကျနနပြန်လုပ်ထားလိုက်တာ။ အခု အဲဒီအိမ်ကို သိန်းနှစ်ထောင်နဲ့တောင် ဘယ်ရောင်းနိုင်ဖဲလဲ”

“ပြီးတော့ အပျိုဖြစ်ပြီး အဘိုးနဲ့အဘွားကို ရသမျှအကုန်မပေးဘူးလေ။ သန့်လျင်မှာ မြေကွက်တွေ ပေါပေါလောလော ခေတ်တုန်းက ဝယ်ထားတယ်။ ဟော... ခု ဒီဘက်ခေတ်လည်း ရောက်ရော တစ်ကွက်ငါးရာနဲ့ ဘယ်နကွက်တောင် ရောင်းရတယ် မသိဘူး။ အလကားနေရင်းကို သူဌေးဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ငါတို့မှာသာ”

“သူ့ကျတော့ ဘုရားဖူးသွားလိုက်၊ တရားထိုင်လိုက်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းနေတာပဲ။ မောင်တွေကျတော့ အိမ်လေးတစ်လုံးစီပဲ ဝယ်ပေးတယ်”

“သေရင် သမီးတို့တွေပဲရမှာမဟုတ်လား မေမေရဲ့”

“သေချာတာမဟုတ်ဘူး။ အကုန်လျှာရင် လျှာပစ်မယ်မိန်းမကြီး။ တော်တော်နဲ့လည်း သေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

တကယ်တော့ မိုးဝတ်ဟာ မအေတာတာဖြစ်မည်။ လောဘတွေက ရန်စွယ်ငေါငေါ။ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ဟာ အဘိုးအဘွားနှင့်မောင်သုံးယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူ။

သူက စေတနာကောင်းသူမို့ သန့်လျင်မှာ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးအိမ်တည်းပြီး ကျောင်းတက်ရင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်လေပြန်ရာ...

အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေ ကွယ်လွန်သွားကြတော့ သူ့ကိုပဲ အမွေပေးခဲ့ကြပြန်သည်။

နောက် ကိုယ့်အဘိုးနှင့်အဘွားကိုလည်း ဒေါ်ယမင်းက လိုလေးသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါပဲ။ မိုးဝတ်ရဲ့အမေ ထင်နေသလို ရွှေထုပ်ငွေထုပ် ဥစ္စာထုပ်တွေလည်း မရခဲ့ပါ။ အဘိုးနှင့်အဘွားခမျာ ပင်စင်စားကြီးတွေပါ။ ဒီခြံနှင့်ဒီအိမ်လေးသာ ဘိုးဘွားအမွေ။ ဒေါ်ယမင်းက ဒီအတိုင်းထားချင်ပေမယ့် မောင် သုံးယောက်က ရောင်းပြီး အမွေခွဲယူမည်ဆိုသောကြောင့်သာ သူတို့ရောင်းမည့်ဈေးနှင့် ဒေါ်ယမင်း ဝယ်လိုက်ရတာပါ။ သန့်လျင်က အမွေရသည့်ခြံနှင့်အိမ်ကိုရောင်းပြီး ဒီခြံနှင့်အိမ်ကို ဝယ်လိုက်ရသည့်အဖြစ်။

နောက် သန့်လျင်က ကိုယ်ဝယ်ထားသည့်မြေကွက်တွေ

ဈေးကောင်းရလို့ ပြန်ထုတ်တော့လည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းပေးမယ့် ဒေါ်ယမင်း မောင်တွေကို အိမ်တစ်လုံးစီ စမ်းပေးလိုက်ပါသေးသည်။

သူတို့နေတဲ့မြို့တွေက တောမြို့တွေမို့ အိမ်တစ်လုံးကို ၁၅၀/၂၀၀ လောက်ပေါ့။ သို့ပေမယ့် ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆို သလို ဆောင်းယမုန်၏မိခင်နှင့် မိုးဝတီ၏မိခင်တို့ကတော့ အညီအမျှခွဲဝေပေးဘဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်တယ်ရယ်လို့ ထင်ကြမြင်ကြသည်။

အမြင်ကြည်လင်တာ မြယွန်းမှုန်ရဲ့မိဘနှစ်ပါးပါပဲ။

"မမက မောင်တို့ကို ကျောင်းထားပေးခဲ့တာ၊ မောင်တို့အခုလို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်နေတာ မမကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့။ အဘိုးနဲ့အဘွားက မောင်တို့ကို ဘယ်ကျောင်းထားပေးနိုင်မလဲ။ မမကပဲ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး မောင်တို့ကို ကျောင်းဆက်တက်ခိုင်းတာ။ မမမျှာ ဈေးလည်းရောင်း၊ စက်လည်းချုပ်၊ အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တာ"

မိဘတွေရဲ့အဘော်အတိုင်း အဒေါ်အပေါ်မှာ သဘောထားကြသည်ထင်။

ဒေါ်ယမင်းကတော့ တူမတွေအပေါ် စည်းလုံးညီညွတ်ရေးတရား ဆက်ဟောလို့၊ တူမအကြီးနှစ်ယောက် ထမင်းချိုင့်

တွေနှင့် တကြွကြွဖြစ်လာတော့မှ...

"ကဲကဲ... သွားကြပေတော့၊ မြယွန်းလည်း ကိုယ့်ခြံအလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ်။ အန်တီလေး ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလိုက်ဦးမယ်"

အန်တီလေးမှာ ကားလည်းရှိတာမို့ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားပေပြီ။

ဪ... စိတ်ကောင်းရှိသူကိုမှ ကံကောင်းသည်ဆိုသလိုပါပဲ။ အန်တီလေးမှာ နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့်ပင် ချမ်းသာဖို့ အကွက်တွေ နင်းမိနေခဲ့သည်။

သူ့မောင် (၃)ယောက်မှာတော့ ပညာတတ်တွေမို့ သူဌေးသူကြွယ်ကြီးတွေ မဖြစ်ပေမယ့် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိကြပါသည်။

ဆောင်းယမုန်တို့က မောင်နှမသုံးယောက်ရှိပြီး ဖေဖေက သစ်တောဦးစီး၊ မေမေက အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာတစ်ခုတည်းမို့ တအားကြီးမပြေလည်။ ဒေါ်ယမင်းက ထောက်ပံ့ရသည်မလဲ။ မိုးဝတီရဲ့မိဘနှစ်ပါးကတော့ ဘဏ်မန်နေဂျာနှင့် ဘဏ်အရေးမှ၊ သမီးကလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ အဆင်ပြေကြသည်။

မြယွန်းမူနီရဲ့ဖေဖေက အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် မေမေက မူလတန်းပြဆရာမ။ မောင်နှမ(၄)ယောက်ရှိသည်မို့ ကျောင်းစရိတ်တွေ၊ စားရေးဝတ်ရေးတွေနဲ့၊ သူတို့မိသားစုဟာ ရိုးသားကြိုးစားကြသူတွေမို့ စိုက်ခင်းလေး၊ ဝက်မွေးတာလေးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားရတုန်း။

ပြောရမယ်ဆို မြယွန်းတို့က ဘဝသမားလေး။ အဆင်းရဲကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ဘဝကိုနားလည်သည်။ အနိတိလေးရောမမတွေပါ အပြင်ထွက်ကုန်ကြပြီး မြယွန်းမူနီ ခြံထဲသို့ ခမောက်ဆောင်။ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခြံမျက်နှာစာမှာ နှင်းဆီခင်းတွေက အပြိုင်အရိုင်း။ ဇော်လုံးခင်းကတော့ ရေ-လေးငါးရက်လောက်ပေးတာနှင့်၊ မြေစာကျွေးလိုက်တာနှင့်ကို -တော်တော်အဆင်ပြေနေပေပြီ။ နောက်ထပ် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ဆို ချိုးလို့ရပေမည်။

ခြံတံခါးလည်း ပိတ်ထားသည်မို့ သူမတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ပေါင်းသင် မြေဆွနေလိုက်တာ ပန်းခင်းလေးထဲ။

“ဟိတ်!”

“အမယ်လေး...”

သူ့အနားသို့ ဘွားခနဲရောက်လာသည့် ကောင်လေး။ အဲ! သူ့ထက်တော့ ကြီးမှာပေါ့။ တစ်ယောက်ကြောင့် မြယွန်းမူနီ အလန့်တကြားထရပ်ရင်း လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်...

“နင်း... နင်း ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ၊ ခြံတံခါးပိတ်ထားတဲ့ကြားက”

“ဟာဟ... ဟိုမှာလေ၊ ငါ ဟိုသရက်ပင်ပေါ်က ကျော်ဆင်းလာခဲ့တာ။ နင်းတို့ခြံက ဘယ်လိုဝင်ဝင် ရပါတယ်”

“နင်းက ဘယ်ကလဲ”

ကောင်လေးကိုအကဲခတ်ရင်း မြယွန်းမူနီ မေးမိသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် မလကွပ်ကွပ်နှင့်ကောင်လေးဟာ အသက်တော့ နှစ်ဆယ်ကျော်မှာပဲ။ ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့်တီရှပ်အဖြူလက်စိုတ်ဝတ်ထားနဲ့လောက်ပေမယ့် သူ့အသွေးအမွှေးက ပြောင်သည်။

မျက်နှာချက်လုံးထင်းထင်းနှင့် အသားက ဖြူသည့်ဘက်သို့ပါသည်။ နှာတံပေါ်ပုံနှင့် ပြူးယောင်သန်းနေသည့်နှုတ်ခမ်းက မနိုးမခန့်လိုလို့၊ ပြောရရင် သူ့ရှက်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လို ခပ်ချောချော။

“ငါ ဟိုဘက်ခြံကလေ”

“အလုပ်သမားလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်သမား၊ ငါက မာလီ၊ နင်ကရော မာလီပဲလား”

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ ငါက ဒီပန်းခင်းတွေကို ပြုပြင် ပြီး ရောင်းစားရမှာ၊ အန်တီလေးက တစ်ဝက်၊ ငါက တစ်ဝက် ပေါ့”

“အန်တီလေးဆိုတာ ဒီအိမ်ရှင်လား၊ ကျွန်တို့အစ်မနှစ်ယောက်ကရော”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီလေးဆိုတာ ဒီအိမ်ရှင်ပေါ့၊ ဟို နှစ်ယောက်က ငါ့ဦးလေးရဲ့သမီးတွေ၊ ငါ့အစ်မဝင်းကွဲတွေပေါ့”

“သူတို့ကရော ဘာတွေလုပ်ကြတာလဲ”

“တစ်ယောက်က ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုမှာ စာရေးမ၊ တစ်ယောက်က မားကက်စာစ်ခုမှာ စာရေးမလေ”

“ဪ... နင်ကတော့ အပြင်မှာမလုပ်ဘူးပေါ့”

“အင်း... ငါက ဒီမှာ ပန်းပဲရောင်းစားမှာ၊ ကဲ! သွား သွားတော့၊ ငါအလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”

ဗြဟ္မန်းမှန် သူ့ကိုနှင်ထုတ်လိုက်ပြီး ပန်းခင်းကို ဆက် ပြီးပေါင်းသင်ဖို့ ထိုင်လိုက်လျှင် သူကလည်း...

“အေးပါ၊ ငါက အပေါင်းအသင်းမရှိလို့ နင်နဲ့အပေါင်း

အသင်းဖြစ်ချင်လို့ပါ။ ငါ့နာမည် ရွှေလရောင်၊ နင့်နာမည်ကရော”

“ဗြဟ္မန်းမှန်၊ ငါ့အစ်မတွေနာမည်ကိုတော့ မမေးနဲ့နော်၊ ငါ့အစ်မတွေက ကြီးကျယ်တယ်၊ နင့်လိုမာလီတစ်ယောက်နဲ့ ခင် ချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သိချင်ရင် နင့်ဘာသာ စုံစမ်း”

“အေးပါ၊ ငါက မာလီဆိုပေမယ့် ဟိုဘက်ခြံမှာ အိမ် ရှင်တွေမရှိသေးဘူး၊ ပန်းခင်းတွေလည်းမရှိဘူး၊ မြက်ခင်းလောက် အပင်ကြီးတွေလောက်ပဲ ရှိတာ”

“ဒီတော့”

“ဪ... ငါအားနေတယ်လေ၊ ငါ့တာဝန်က အိမ် စောင့်ရုံလောက်ပဲ၊ ငါ နင့်ကိုကူမလို့”

“နင့်ကိုခုမှလိတာ... ငါမယုံသေးဘူး၊ ငါတစ်ယောက် တည်းပဲ အလုပ်လုပ်မယ်”

ဗြဟ္မန်းမှန်စကားကြောင့် ရွှေလရောင် သူ့နူး သူရိုက် လိုက်လေ၏။

“အမယ်လေးဟဲ့! ကုမယ့်လုက ကူချင်တာတောင် ဈေး တိုင်နေရသေးတယ်၊ ငါ့ဥပမိကိုကြည့်ဦးလေ၊ လူဆိုးသူခိုးရုပ် ထွက်နေလား၊ ပြီးတော့ ငါတစ်ခုခု မသမာတာလုပ်ချင်ရင်လည်း အပြင်မှာ လူတွေ ဥဒဟိုဖြတ်သန်းသွားလာနေကြပါတယ်၊ ဥ

၃၆ ◻ ကြယ်စင်ပျူဒေဝ

ကြီးမင်းကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငါကူချင်လို့ပါ”

“ကဲ! ဒီလောက်ကူချင်လည်း ကူ ငါကတော့ ပိုက်ဆံ ပေးစရာမရှိဘူးနော်။ ငါလည်း ပိုက်ဆံသုံးစရာမရှိဘူး။ ပန်းတွေ ပွင့်မှ ရောင်းမှဟု၊ ဪ... ဒါထက် နင်က တစ်ယောက်တည်း နေရတာလားဟင်။ အိမ်က အကြီးကြီးပဲနော်၊ အိမ်သားတွေက ရော သယ်တော့ရောက်လာကြမှာလဲ”

“အိမ်သားတွေက သယ်တော့လာမယ်မသိဘူး။ ငါနဲ့ အတူ အဘကျော်လည်းပါတယ်၊ ငါက မာလီ၊ သူက ဒရပ်ပေါ့ ဟာ။ လောလောဆယ် နှစ်ယောက်အတူ ချက်ပြုတ်စားနေကြ တယ်။ မခိုက်ပါဘူး။ အဘကျော်ကလည်း အချက်အပြုတ် ခပ် ညံ့ညံ့ရယ်”

“အေးလေ... အားနေလည်းကူပေါ့၊ ငါကတော့ ကျွေး ဖူးတင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ရတယ်၊ မတင်ရင်လည်းနော်၊ ငါအလုပ်မရှိရင် မနေ တတ်လို့ပါ။ ကူညီပါရစေ ကူညီပါရစေခင်ဗျ”

သူက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပြောရင်း သူမရဲ့အလုပ်တွေကို ကူညီနေလိုက်တာ မနက်ဆယ်နာရီလောက်ကျမှ အလုပ်နားဖြစ် ကြသည်။ သူမက သူ့ကို အအေးတော့ တိုက်လိုက်ပါသေးသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း(၃)

ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ဒေါ်ယမင်း ဗုဒ္ဓဂယာသို့ သွား ခေါ်ပြီး မသွားခင် ညီအစ်မတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြဖို့ အထပ် ထပ်မှာကြားရင်း...

“အင်း... ငါ့မလည်း သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့တွေက ထွက်ကင်းဖို့ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ တရားသာဝနာပွားများရင်းတောင် နောက်ဆံ့တာ တင်းနေရသေးတာပဲ။ ကဲကဲ... လိမ်လိမ်မာမာ နေခဲ့ကြ။ စားရေးသောက်ရေးအတွက်လည်း အန်တီ အားလုံး စီစဉ်ခဲ့တယ်။ အန်တီမိတ်ဆွေ ဒေါ်ဝင်းကေသီက တစ်ပတ်တစ် ခါ ရှေးဝယ်ပြီးလာဖို့ပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မြဲယွန်းက အဆင် ခြေအောင် ချက်ပြုတ်ပေးလိမ့်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အန်တီ လာကြိုသည့်ကားနှင့် ပါသွားတော့ မြွေပွန်းမှန် မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။ ဆောင်းယမုန်နှင့် မိုးဝတီတို့ကတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသည့်ရုပ်များကို ဖုံးမရဖို့မရ။

“ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ တစ်လလောက်တော့ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ နေရတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အန်တီရှိရင် သိပ်ချစ် ခြယ်တာပဲ။ ညဆိုလည်း ခုနစ်နာရီထက်ပိုပြီး မိုးချုပ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ လျှောက်လည်နေရင် မကြိုက်ဘူး။ ခုမှလွတ်လပ်ရေးရတော့တယ်။ ပျော်လိုက်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ အနားယူနေကြမှာလားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် အပြင်များ ထွက်လည်ကြလေမလား။

မြွေပွန်းမှန်ကတော့ သူတို့ကို အံ့သြသည့်မျက်ဝန်းများနှင့်သာ ကြည့်နေမိသည်။ အန်တီလေး ခရီးသွားလို့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပါလား။

အန်တီလေးက မနက်ခြောက်နာရီလောက်ကတည်းက ထွက်သွားခဲ့ပြီမို့ သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်လုံး မနက်စာ မစား

ကြရသေးပါ။ သုံးယောက်အတူ မနက်စာစားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲ သို့ ဝင်လာကြလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်ကြီးရှင်များသဖွယ် စားပွဲမှာထိုင်ပြီးစောင့်ကြသည်။

မြွေပွန်းမှန်ကလည်း ကိုယ်ကအငယ်ဆုံးမို့ တွက်ကပ်မနေပါ။ အိမ်မှာဆို သူမက အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သည်။ ချက်ထားသည့်ထမင်းပူပူလေးကို ပြန်ကြော်လိုက်ပြီး ထမင်းကြော်နှင့်ကော်စီ တစ်ယောက်စီ ချပေးလိုက်ပါတယ်။

“ငါတို့က ပုံသေနည်းနဲ့စားရမှာလား။ အန်တီလေးဟာ လေ၊ သိပ်ကပ်စားနေတာပဲ။ သူ့မှာ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိရက်နဲ့ ငါတို့ကိုကျွေးတာမွေးတာ စေတနာမပါဘူး”

“ရှင်!”

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက်ကျွေးမွေးထားတာတောင် အပြစ်တွေတင်နေတော့ မြွေပွန်းမှန် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်း။ တိုလ်အိမ်မှာတောင် ဒီလိုစားခဲ့ရတာမဟုတ်ဘဲနှင့်။ မိုးဝတီက ထည်း...

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းပြောတာ မိုးလည်း ထောက်ခံတယ်။ သူ့ ဆုရားဖူးထွက်တာ လှူတာတွေကျတော့ နေမျှောဘူးလေ။ ကြည့်ပါလား... တူမတွေကျတော့ ဆွဲကြီး

လေးဘာလေးတောင် မဆင်ဘူး”

“သူလည်း မဝတ်ပါဘူး မမဝတ်ရယ်”

“ဟဲ့! သူက တရားသမားလေး တရားပေါက်နေတဲ့လူ။
ယောက်ျားဝတ်စုံသုံးစုံလောက်ရှိရင် သူ့အတွက်က ပြီးနေပြီ။ အလ
ကားပါ... တရားသမား တရားသမားနဲ့ သူ့ပစ္စည်းကျ တွန့်တို
လိုက်တာ။ ဈေးဖိုးတောင်းပေးခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ သူ့မိတ်ဆွေ
ကိုတော့ ဈေးဖိုးပေးခဲ့မှာပေါ့။ ဟိုကလည်း ဒီဈေးဖိုးထဲက ဘယ်
လောက်တောင် ဖျောင်လိုက်မလဲ”

မြယွန်းမူန့်မှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကြည့်ပြီး အန်တီလေး
အတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရပေမယ့် အစ်မနှစ်ယောက်ကိုကြောက်
ရသည်မို့ ဘာမှမပြောဝံ့ပါ။

မိုးဝတ်က ဆရာကြီးလေးသံနှင့် မြယွန်းမူန့်ကို ကြိုမ်း
မောင်းလိုက်သေး၏။

“နင် အန်တီလေးကို အတို့အထောင်မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါတို့
ကြားထဲမှာ သပ်မလျှို့နဲ့။ တစ်ခုခုဆိုလိုကတော့ နင် ကိစ္စတုံးပြီ
သာမှတ်။ ဘာမှစကားရှုပ်စရာမလိုဘူး။ ငါတို့က နင့်လိုဆင်းရဲ
လို့ စားစရာမရှိလို့ ဒီမှာလာကပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့မိဘတွေ
အားလုံး ရတိုက်တဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ဒီမြို့ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတဲ့ အန်တီ

လေးဆီက ရသင့်တဲ့အမွေရအောင် လာပြီးကပ်နေကြတာ”

“သူ့ဆီမှာ အဘိုးနဲ့အဘွား ကျန်ခဲ့တဲ့ရွှေထုပ်ငွေထုပ်
စိန်ထုပ်တွေလည်းရှိတယ်တဲ့”

“နေပါဦး.. အေးဆေးပေါ့၊ သူလည်း တစ်လလောက်
ကြာဦးမှာပဲ။ တို့တွေ အကြံထုတ်ကြတာပေါ့”

ဆောင်းယမုန်နှင့် မိုးဝတ် ပြောနေသည့်စကားတွေမှာ
တဖြည်းဖြည်း အစွယ်ထွက်လာသည်တိလူးတွေဖြစ်လာလျှင် မြ
ယွန်းမူန့် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ
မိတော့သည်။ ဒုက္ခပါပဲ... အန်တီလေးတော့ ဒုက္ခပဲ။ မြွေပွေး
ခါးပိုက်ပိုက်ဆိုတာ ဒါမျိုး။ မြွေပွေးမှ နှစ်ကောင်တောင်။

ဒါပေမဲ့လေ အန်တီလေးက သူတော်ကောင်းဆိုတော့
သူတော်ကောင်းရဲ့ပစ္စည်း၊ စင်ကြယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ရန်သူ
မျိုးငါးပါး ဖျက်ဆီးလို့မရနိုင်ပါဘူး။

ထမင်းကြော်စားနေသည့် မြယွန်းမူန့်ရဲ့လက် တဆတ်
ဆတ်တုန်နေတော့ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ် နှုတ်ခမ်းများကို မဲ့
ထိုက်ကြသည်။

“ဒီမှာ မြယွန်းမူန့်၊ ဖြူသယောင် စင်သယောင် ဟန်တွေ
ဆောင်မနေနဲ့။ ငါတို့ဘာပဲလုပ်လုပ် နှင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ

လိုက်။ နင်လည်း ဝေစုရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ကိုအနှောက်အယှက်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ နင့်ကိုအရင်ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်။”

“ရှင်! ကျွန်မ... ကျွန်မ”

“ကြောက်ရင် ဘေးရှောင်နေလိုက်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်။ ဟိုတိုင်ဒီတိုင်လုပ်ရင် သေမယ်သာမှတ်”

“မမ... မမတို့က ဘာတွေလုပ်ကြမလို့လဲဟင်။ အန်တီလေးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ခိုးကြမလို့လား”

“အောင်မာ! ပြောရဲလိုက်တာ။ ငါတို့က သူခိုးတွေမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ကိုယ်ရသင့်ရထိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူမှာ။ တရားမျှတမှုဆိုတာ သူတောင်းစားလို တောင်းခံ မျှော်လင့်နေလို့မရဘူး။ သူရဲကောင်းလို တိုက်ယူမှရတာ”

“ဘုရား... ဘုရား... မမတို့ ကျေးဇူးရှင်ကို မပစ်မှားကောင်းပါဘူးရှင်။ တော်ကြာ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်”

မြယွန်းမှုန် အရဲစွန့်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် တောင်းပန်လျှင် ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ်တို့က လက်မခံ။

“ဘာမှအယူသီးမနေနဲ့ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမယ်”

မြယွန်းမှုန် အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်သေး၏။

“ဒါဆို ကျွန်မ အိမ်ပြန်နေမယ်၊ အန်တီလေးလာမှ ပြန်လာမယ်”

“မရဘူး၊ နင်သစ္စာဖောက်လို့ စည်းဖောက်လို့မရဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေ အပြင်ဘက်ကိုလည်း လုံးဝပေါက်ကြားလို့မရဘူး။ ပေါက်ကြားရင် နင်ပဲ။ နင့်ကို ငါတို့ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ ရတယ်။ အက်ဆီဒင့်တစ်ခုခုနဲ့ဆို နင့်ကိုယ်နင် ဘာဖြစ်မှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး”

မိုးဝတ် ရှုပ်ကလေးမှအားမနား အကြံတွေပက်စက်နေလျှင် မြယွန်းမှုန်ကလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်နေပေမယ့် မခေါ့။

“ကျွန်မ မပါဘူး၊ မမတို့ သတ်ချင်သတ်။ ကျေးဇူးရှင်တိုစော်ကားတဲ့အတွက် လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်မှာကို ကျွန်မ ခံယူဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား... နင်မှားနေပြီ။ အန်တီလေးက ငါတို့မိဘတွေရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာကို တစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး ကြီးပွားနေတာ။ တို့အဘိုးအဘွားတွေ ထားခဲ့တဲ့ မိန့်ရွှေငွေရတနာတွေ”

“မမဆောင်း မှားနေပြီ၊ အဘိုးနဲ့အဘွားက ပင်စင်စားအိမ်ထောင်ကြီးတွေ၊ ထမင်းတောင် အန်တီလေးကောင်းလို့ အလျှင်

မိအောင် စားနေရတာ။ ဖေဖေတို့ ကျောင်းတက်နိုင်တာလည်း အန်တီလေး စိစဉ်နိုင်လို့ပဲ”

“နင်က နင့်အဖေ ငကြောင်ပြောတိုင်း ယုံနေတာပဲ။ ယုတ္တိဗေဒနည်းနဲ့ တွက်ကြည့်ပါဦး။ သူ့လို ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ချမ်းသာနေရတာလဲ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ချမ်းအတူတူ သူတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာနေရတာလဲ”

“ဒါ သူ့ရဲ့စိတ်စေတနာကြောင့်၊ ကံကြောင့်ပဲ။ အန်တီလေးက သံလျှပ်မှာ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေကိုပြုစုရင်းနဲ့ အမွေတွေရတယ်။ နောက် သူငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ကွက်ကို တစ်သောင်းလောက် ပေးရတဲ့မြေကွက်တွေက ခုကျ တစ်ကွက်ကို သိန်းငါးရာလောက်စီ ရတာတွေ။ အန်တီလေးက သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ မောင်တွေကိုလည်း ကြည့်ရှုထောက်ပံ့သားပဲ။ ကျွန်မတို့တွေကိုလည်း ကျောင်းစရိတ်ထောက်ပံ့တာပဲလေ”

“အဲဒါ ဖော်ရှိုးတွေ လုပ်နေတာပါ။ သူ့လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့စာရင် ဘာမှမပြောပလောက်ဘူး။ အေး! နင် မပါချွန်လည်းနေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လုပ်တာကို ဖော်ကောင်မလုပ်နဲ့။ ဖော်ကောင်လုပ်ရင် နင့်ကို အရှင်မထားဘူး။ ကဲ! ငါတို့နှစ်

ယောက် သူ့ကို သစ္စာရေတိုက်ရအောင်”

အပျက်အပျက်နှင့် တကယ်ပင် မကောင်းတွေ ကြုံစည်ကြတော့မလို့လား။ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီတို့နှစ်ယောက် ဘုရားခန်းမှဘုရားပန်းအိုးရေကို သွားယူပြီး မြယွန်းမူန်အား ကျိန်စာမျိုးစုံတိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်မ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီတို့အား သစ္စာဖောက်ပြီး အခြားသူများအား ပေါက်ကြားပါက မြယွန်းမူန်သည် တုန်းသွားလျှင် ကားတိုက် ရထားတိုက် ဆိုင်ကယ်တိုက်ပါစေ။ ရေလမ်းသွားလျှင် သင်္ဘောမှောက် မော်တော်မှောက်ပါစေ။ လေလမ်းသွားလျှင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကြပါစေ။ လမ်းသွားလျှင်လည်း မတော်တဆမှုများနှင့် သေဆုံးပါစေ။ သူ့မိဘ မောင်နှမ”

“တော်ပါတော့ မမတို့ရယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှမကြားပါရစေနဲ့တော့”

မိုးဝတီကြီးတင်နှင့် မြယွန်းမူန် နားကိုပိတ်ထားမိသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က စုန်းမကြီးများလို ကျိန်စာအမျိုးမျိုး ဆက်တိုက်ပြီးမှ မြယွန်းမူန်ကို အတင်းပင် ဘုရားရေတိုက်ကြလေ၏။

“ရော... သောက်၊ နင် ငါတို့ကိုသစ္စာဖောက်တာနဲ့

ကျိန်စာတွေစူးပြီး သေမှာပဲ။ နင့်ဘဝ မီးလောင်ပုတ်လို တဖြည်း
ဖြည်း ခြောက်ခမ်းပြီးသေမှာ”

“ဟင့်အင်း... မသောက်ဘူး မသောက်ဘူး။ ကျွန်မ
မမတို့ကိစ္စမှာ မပါဘူး”

“မပါ... ပါပါ။ နင် ဖော်ကောင်မလုပ်ဖို့ အရေးကြီး
တယ်။ ရော့... သောက်ရမယ်”

နှစ်ယောက်သား အတင်းပင် ချစ်တိုက်ကြပြီး မြယွန်း
မုန်ပါးစပ်ထဲသို့ ဘုရားရေများ ဝင်သွားခဲ့လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်
စိတ်ချမ်းသာသွားကြလေသည်ထင်။

“ကဲကဲ... ငါတို့လုပ်ငန်းကြီး တစ်ဝက်တော့ အောင်
မြင်သွားပြီ။ ဒီနေ့ ငါတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ပြီး ရွေးဝယ်မယ်။
နင် ကျန်ခဲ့။ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ထား။ ငါတို့အဝတ်တွေ
လည်း လျှော်ထားလိုက်။ စက်နဲ့လျှော်တာပဲ။ ဘာအပန်းကြီးတာ
မှတ်လို့။ ကောင်းကောင်းနေခဲ့”

“တောက်! ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ပိတ်သွားတယ်။ တော်
တော်ကပ်စေးနဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး”

ဪ... အန်တီလေးခမျာ နေရင်းတိုင်ရင်းနှင့် ရန်သူ
တွေ ရနေပါရောလား။ သနားလို့ အိမ်ထဲသို့ တင်ပြီး ကျွေးမွေး

စောင့်ရှောက်ထားသည့်မျက်နှာကိုမှ မထောက်ထား။ ထင်ရက်
တွေးရက်ကြပါပေ။

နောက် ဘာတွေလုပ်ကြစည်ကြပြီးမည်မသိ။ သူတို့
နှစ်ယောက် အလှတွေပြင်ပြီး အပြင်ထွက်သွားကြသည်ကို ငေး
ကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်း သူတို့အပြင်ရောက်သည်နှင့် မြယွန်းမုန် တံခါး
ပြေးပိတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း(၄)

နေရင်းတိုင်ရင်းနှင့် သူမဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကျဉ်း
သားဘဝ၊ သို့မနီးဘဝကို ရောက်ရှိသွားပါလား။ ဖေဖေကို ဒီ
အကြောင်းတွေ လှမ်းပြောပြရင်ရော။

ဟာ! မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ကို ကျိန်စာတွေ အမျိုး
မျိုးတိုက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့မိသားစုတွေပါ ကျိန်စာသင့်မှာ။

အိုလေ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးရဲ့အသက်အိုးအိမ် စည်း
စိမ်ကိုတော့ ငါအထိပါးမခံနိုင်ဘူး။ ကာကွယ်ရမှာပဲ။ သူတို့တွေ
ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ အရိပ်အခြည်ကြည့်ရင်း ငါတတ်နိုင်
သလောက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်တွေ သွားယူပြီး စက်နှင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ အဝတ်လျှော်နေစဉ် တစ်ဖက်ခြံ သရက်ပင်မှ ရွှေလရောင် ကူးလာခဲ့လေပြီ။ ပန်းခင်းထဲမှာ သူမအလုပ်ဆင်းနေတာ မတွေ့တော့ သူက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လေ၏။

“ဟေ့! မြယွန်း၊ ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းဘူးလား။ နေ့တွက် ပြတ်မယ်နော်”

“ငါမအားမိသေးဘူးဟေ့၊ အဝတ်တွေ လျှော်နေလို့။ အဲဒီမှာ နင် လုပ်ငန်းစနင့်လို့”

“အမယ်... အမယ် ငါ့ကိုများ သူ့အလုပ်သမားကျနေတာပဲ။ အေးပါ အေးပါ... ငါကလည်း အလုပ်မရှိရင် ပျင်းတာကိုး။ ငါ့အိမ်ရှင်တွေကလည်း ဘယ်တော့မှလာကြမယ်မသိပါဘူး”

တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း သူ့ပြီးတုန်းနေစေမယ့် ရွှေလရောင် လုပ်ငန်းစပါသည်။ ခက်ရင်းတွေ စားတွေနှင့် မြေဆွ ပေါင်းသင်ရင်း မြယွန်းမှုန်ကို လှမ်းပြီးစကားတွေလည်း ပြော၏။

“နင့်အဆင့်က ငါ့ထက်တောင် ဆိုးပါလား။ သခင်မပုရားနှစ်ပါးကိုလည်း ပြုစုရသေးတယ်”

“အဲဒီ မပုရားနှစ်ပါးကိုလိုချင်လို့ နင် ငါ့ကိုကပ်နေတာ မဟုတ်လား။ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

“ငါ နှစ်ယောက်ကြီးတော့ မလိုချင်ပါဘူးဟာ၊ တစ်ယောက်ပဲရရင် တော်ပါပြီ”

“စောင့်နေ စောင့်နေ၊ အဲဒီမှာ ဆင့်ဟိုဒင်း ခွေးမျှော်သာ လုပ်နေ။ ဟိုက အာကာ တက်ဟပ်နေကြတာတွေ။ မာလီလောက်ကို မှန်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဌေးသားမှ သူ့ဌေးမှ မှန်းမှာ”

“နင်ကရော မာလီကို မှန်းသလား”

“ခွေးသူတောင်းစားနော်၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ လူတွေ မရှိတာနဲ့ ငါတို့အိမ်ထဲ ရောက်ရောက်လာတာရော ဘာသဘောလဲ။ နင့်ကိုမယုံကြည်တော့ဘူး”

“ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးသားပါနော်။ နင့်အစ်မတွေကို လိုချင်လို့ပါဆိုနေမှ၊ အခွင့်သာတဲ့ တစ်နေ့နေမှာ နင် ငါ့ကို သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပေါ့။ ကျန်တာ ငါ့ဖာသာ ဆက်ပြီးစိစဉ် ကြစည်ငါ့မယ်”

လျှော်ပြီးသည့်အဝတ်များကို လှန်းနေရင်း မြယွန်းမှုန် ရွှေလရောင်ကို မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ဇရာဗူ။ ကိုယ့်ထက် အကြီးတွေကိုများ ပစ်မှားနေသေးတယ်။ အေးလေ၊ ကြီးချင်မှ ဆည်း ကြီးမှာပေါ့။ သူနဲ့ရွယ်တူဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

“အဝတ်လှန်းပြီးလည်း ဆင်းခဲ့ဟာ၊ ငါ့ကိုလည်း တစ်

၅၂ ၀ ကြယ်စင်မျှားဝေ

ခုခုကျွေးပါဦး။ နင် အလုပ်သမားသာငှားရင် တစ်နေ့ (၁၅၀၀) လောက်တော့ အသားလေး ပေးရမှာ”

“နင့်အိမ်က မကျွေးဘူးလား။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနဲ့နေပြီး ဒီဘက် လာကပ်စားနေတယ်”

“ငါလည်း နင့်လိုပဲလေ။ အဲ! နင့်စက်တောင် အခြေ အနေဆိုဦးမယ်။ လုပ်ပါဟာ... တစ်ခုခုတော့ ကျွေးပါ။ အလုပ် သမားငှားတယ်လို့ပဲ သဘောထား”

လူပုံစံကဖြင့် အောင်ရဲလင်းလိုလို ရိန်းလိုလိုနဲ့။ ဒီနေ့ လည်း သူ့ပုံစံဖြောင့်ဖြောင့်မှာ ဘောင်းဘီအေးကျအောင်နှင့် အပေါ် က တီရှပ်အနက်။ စတိုင်ကတော့ ခပ်လန်းလန်း။

မြယွန်းမှုန် ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန်နှင့်ကော်ဖီတစ်ခွက် ကို စတီးဗန်းလေးနှင့် သံယံလာတော့ စေတနာတွေပိုကာ လက် သုတ်ဝတ်။ မုန့်လေးတစ်ထုပ်ပါ ထည့်လာခဲ့သေး၏။

ပန်းခင်းဘေးမှာ မြက်ခင်းလေးရှိသေးတာမို့ သူက မြက် ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်သည်။ သူမယူလာသည့် စားသောက်ဖွယ် ရာများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟား... စားကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ ဂင်ချီလေးများရော မသိ ဘူးလား”

“ဂင်ချီစားချင် ကိုရိုးယာသွား။ ကဲ... စားပါ။ စားပြီး ရင် အလုပ်လုပ်။ ဒီနေ့ မြေစာကျွေးရမယ်။ ရေလောင်းရမယ်။ အိပ်ရမနေတဲ့ အပူးလေးတွေ မြန်မြန်ပွင့်မှာ”

“အေးပါ။ ထိုင်စမ်းပါဦး။ နင့်ကြည့်ရတာ မသက်သာ ချိတ်တာ။ သူဌေးတူမသာဆိုတယ်။ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ အလုပ် ဆည်း လုပ်လိုက်ရတာ”

“အမယ်! အန်တီလေး ပစ္စည်းရှိတာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ထဲ။ နင်နော်”

သူက ဆာနေပုံရပါသည်။ ထမင်းကြော်ကို မြန်မြန်ခပ် စားရင်း ကော်ဖီလည်း တစ်ကျွက်စီ အရသာခံပြီး သောက်နေ သေး၏။

“သူက အပျိုကြီးပဲ။ သူသေတော့ နင်တို့အမွေရမှာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။ ငါလည်း သူဌေးတစ်ယောက်လောက်နဲ့ အမျိုး ဆက်ချင်လိုက်တာ”

“အချောင်သမားစိတ်ဓာတ်မျိုး ငါသိပ်မုန်းတာပဲ။ လူ ဆိုတာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမှာပေါ့။ ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ အန်တီလေးက ဆယ်ပါသေးတယ်... မသေစေချင်ပါဘူး။ အသက် ရှစ်ဆယ်

တစ်ရာအထိ နေရမှာပါ။”

“ငါကလည်း သဘောပြောတာပါ။ ဒါဆို နင်ကရော ကြီးပွားအောင် မကြိုးစားတော့ဘူးလား။ သူများတွေလို နိုင်ငံခြား ထွက်ဖို့တွေ သူဌေးနဲ့ရအောင်တွေ မကြိုးစားတော့ဘူးလား။ ဒီ ခေတ်ကြီးထဲ ပန်းပဲရောင်းစားနေတော့မှာလား။”

ရွှေလရောင် စိတ်ဗန်းလေးထဲမှ အစားအသောက် ရှိ သမျှကို ကုန်အောင်စားပြီးသွားတော့ လက်သုတ်ဖြင့် ပါးစပ်သုတ် ၏။

မြယွန်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။ ယခုဆို သူ ခုလိုလာကူတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီပေါ့။ သူကလို့လည်း မြယွန်းရဲ့ပန်းခင်းတွေ ဒီလောက်မြန်မြန်ပွင့် ရင်သန်လာတာပါ။

“လူဆိုတာ စိတ်ကူးချင်းတော့ ဘယ်တူမလဲ။ ငါက ကြောက်တတ်တယ်။ အိမ်ရမ်းကြီးလည်း မကြီးပွားချင်ဘူး။ နိုင်ငံ ခြားတိုင်းပြည်တွေကို မသွားရဲပါဘူး။ ပညာတတ်ကြီးတွေ ပညာ ရှင်တွေ နိုင်ငံခြားသွားတာတော့ ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကိုယ့် နိုင်ငံအတွက် အကျိုးရှိတာပေါ့။”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့လို သာမန်ဘွဲ့လေးတစ်ခုရတဲ့ မိန်းမငယ် လေးတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားထွက်တော့ ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။ အိမ်

ဆော်လုပ်ရမလား။ အထည်စက်ရုံမှာပဲ လုပ်ရမလား။ သတင်းစာ ဆရာ အနိဋ္ဌာရုံတွေ ဖတ်နေရတာပဲဟာ။ ငါတော့ မြန်မာပြည်ထဲ မှာပဲ မိသားစုနဲ့အတူ ထမင်းရှာစားချင်ပါတယ်။ ငါ့ဘဝပေးကိုက ဆရာဝန်မကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာမကြီး ဖြစ်မလာခဲ့တာဘဲလေ။”

မြယွန်း အားလျှော့နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ လူဆိုတာ နိုင်ငံခြားထမ်းရင်း တိုင်းပြည်အတွက် မိသားစုအတွက် အကျိုး နဲ့စေရမှာပဲမဟုတ်လား။ အုတ်ဆယ်ချပ်မနိုင်ပေမယ့် အုတ် တစ် ချပ်နဲ့လည်း တိုင်းပြည်တည်ဆောက်ရေးမှာ ပါဝင်နိုင်တာပဲ။

အရေးကြီးတာ ပြည်သူပြည်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

“ငါ့ကိုသာ ပြောတယ်။ နင်ကရော ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အလီလုပ်နေရသလား။ သူများတွေလို နိုင်ငံခြားထွက်ပါလား။ အဲဒါ မလေးရှားဖြစ်ဖြစ် စင်ကာပူဖြစ်ဖြစ် ထိုင်းဖြစ်ဖြစ် သွားပါလား။”

“ငါလည်း နင့်လိုပဲလေ။ နိုင်ငံခြားကြောက်တဲ့ရောဂါရှိ တယ်။ မလေးရှားမှာ မြန်မာအလုပ်သမားတွေ အသတ်ခံနေရ တာ နင်မကြားဘူးလား။ ထိုင်းကရော မြန်မာဆို အချဉ်ပဲ။ စင်ကာ ပူလည်း မကောင်းပါဘူး။ မြန်မာပြည်ပဲကောင်းတယ်။ အဟဲ! မြန်မာပြည်မှာမှ ဒီနေရာလေးက အကောင်းဆုံး။ နင်ကျွေးတာ

လေး စားပြီး နှင့်ပန်းခင်းလေးကို ကူလုပ်ရင်း နှင့်စကားနိုင် လှရတဲ့အရသာလောက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကောင်းတာမရှိဘူး”

သူက အလုပ်လုပ်ရင်း စကားပြောနေတာပါ။ ပန်းခင်း တွေကို မြေဩဇာကျွေးနေရင်း မြယွန်းမှုန်ကို လှမ်းစကားပြော နေတာ။

“နောက် ငါက အလုပ်ရဦးမှာ ဒီအိမ်ကရောက်လာမယ့် သူဌေးက ငါ့ကိုချစ်တယ်ဟာ။ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ငါ့ကိုအလုပ်ခန့်ဦး မှာ။ အနည်းဆုံးကားမောင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟင်း... နှင့်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် အလုပ်လေးဘာလေးနဲ့ ကြီးပွားအောင်လုပ်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိ ဘူး။ ဒီလို မာလီ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေရုံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အားကိုး ရမှာလဲ”

“ဘာလဲ။ နှင့်က အားကိုးချင်လို့လား။ အေးလေး နှင့် အားကိုးချင်တယ်ဆိုရင်တော့လည်း ငါ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လေးဘာ လေး လုပ်ရမှာပေါ့။ ငါ လမ်းဘေးမှာ ကွမ်းယာရောင်းမယ်လေး နှင့်က ဘေးက ကွမ်းသီးညှပ်ပေးပေါ့”

ရွှေလရောင်ရဲ့ရုပ်က ခပ်တည်တည်း။ သူဟာ လူ့နောက် လူပျော်ပါ။ ရုပ်ကလေးချောသလောက် လူက ရွှတ်နောက်နောက်။

“အောင်မာ! ငါက ဘာဖြစ်လို့ နှင့်ကိုအားကိုးရမှာလဲ။ ရွှေလရောင်နော်... သေတော့မယ်။ ငါက အပျိုကြီးလုပ်မှာ။ အန်တီလေးလို ကြီးပွားအောင်လုပ်မှာ”

“ဖြစ်လည်းဖြစ်ဦးမယ်။ နှင့်က လှတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ် အပျိုကြီးဖြစ်မှာလဲ။ အခုတောင် နှင့်ကိုမရရင် သေတော့မယ့်လူ တွေ ရှိချင်ရှိနေမှာ”

“အန်တီလေးလည်း လှတာပဲ။ ခုမှ ဝသွားလို့သာ။ ဒါ တောင် ချောသေးတာပဲ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ။ ငါ နှင့်ကိုကူနေရတာ ကြာပြီ။ ဒီ တစ်ခါ ငါ့ကို နှင့်အစ်မတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့”

အစ်မတွေဆိုတာနှင့် မြယွန်းမှုန်မျက်နှာလေး ညှိုးကျ သွား၏။ သူ့အစ်မတွေဟာ မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးမတွေ။ သူတို့မိဘတွေကလည်း သားသမီးတွေကို လောဘ ဒေါသတွေ မောဟတွေပဲ ရိုက်သွင်းခဲ့ပုံရ၏။

သူမကိုတောင် သူတို့လိုဖြစ်အောင် ကျိန်စာတွေ တိုက် ထားလိုက်သေးရဲ့။ မြယွန်းမှုန် မြေစာကျွေးပြီးသည့်အခင်းတွေ ကို စတင်ရေလောင်းလေပြီ။ ရွှေလရောင်ကို လှည့်မကြည့်၊ စကား ပြန်မပြောတော့။

ရွှေလရောင် တစ်ခါတည်း မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွား
သည့် မြယွန်းမှုန်ကို အလုပ်လုပ်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့
စရာ ကောင်မလေး၊ ဝတ်တာစားတာကအစ ရှိပြီးလေးပါ။ ယခု
လည်း ဂါဝန်အနက်ကွက်လေးနှင့် သူမပုံစံက စင်အရံလေးလေး
လို့။

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့်အသားအရေက နှင်းပွင့်လေးတွေလို
လှပပြီး မျက်လုံး မျက်ခုံး မျက်တောင်လေးတွေ လှပပုံကလည်း
စာဖွဲ့လို့မမီ။ နှုတ်ခမ်းလေး ရဲရဲနေပုံနှင့် နှာတံအလှက အစ။

သူ မြယွန်းမှုန်ကိုလှမ်းပြီး တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဆောရီးဟာ၊ ငါက နင့်ကိုခင်လို့ စနေတာပါ။ နင့်
အစ်မတွေနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးချင်လည်း နေတော့”

“မိတ်ဆက်မပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အပူနဲ့ငါမို့ပါ။
တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ငါ့အစ်မတွေက နင့်ကို မာလီလို့ဆိုတာ
နဲ့ အရေးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က မာနကြီးတယ်။ ဂုဏ်မက်
တယ်”

“အေးပါ... ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ငါပေါ့၊ ငါ့ကိုသဘောကျချင်
လည်း ကျမှာ”

“အမယ်လေး! ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေလိုက်

တာ။ ကဲပါ... အလုပ်ပြီးအောင်သာ မြန်မြန်လုပ်”

နှစ်ယောက်သား အလုပ်လုပ်နေကြစဉ် မနက် ဆယ်နာ
မိခွဲလောက်မှာ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ်တို့ တက္ကစီနှင့် အိမ်ပြန်
ရောက်လာကြသည်။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် မြယွန်းမှုန်အနီးမှာ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် နှစ်ယောက်သား သုန်သုန်မှုန်
မှုန်ဖြစ်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ မြယွန်းမှုန်ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်
ကြသည်။

“မြယွန်းမှုန်၊ အထုပ်တွေ လာသယ်စမ်း။ အဲဒါ ဘယ်
သူလဲ၊ ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ။ နင်က ငါတို့မရှိတာနဲ့ အကွက်
ဖန်နေတယ်ပေါ့လေ”

မြယွန်းမှုန် သူတို့၏အထုပ်များကို သွားကူသယ်ပေးနေ
စဉ် ရွှေလရောင်က အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေပြီ။ ရေလောင်း
ထက်စကို ဆက်လောင်းနေဆဲ။

“သူက ဟိုဘက်ခြံကပါ မေယမုန်ရဲ့၊ မြယွန်းကို လာ
ပြီးကူညီနေတာ”

“သူက ဘာလဲ၊ ဟိုဘက်အိမ်က အိမ်ရှင်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မာလီ”

“ကြည့်စမ်း! နင်က ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ရည်ကိုမှ အားမနာ၊
မာလီနဲ့ကြိုက်မလို့ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“သူက မိုးရိုးသားသားခင်တာပါ မမဝတီ၊ သူ့နာမည်
က ရွှေလရောင်”

“ဘုန်းရွှေလရောင်ပါ မမ”

“အောင်မာ! ရာရာစစ... မာလီကများ”

မိုးဝတီ ဒေါသပူပန်ထနေဆဲ၊ ဘုန်းရွှေလရောင်ကတော့
ထိမထင်အပြုံးနဲ့၊ မြပွန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုလာကူလုပ်ပေးသည့်
သူကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သဖြင့် အစ်မနှစ်ယောက်
နှင့် အမြန်မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ဒါက ဆောင်းယမုန့်၊ သူက မိုးဝတီတဲ့။ နှစ်ယောက်
စလုံး ဘွဲ့ရပြီးသားတွေ။ ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်ကြတာ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တစ်
မနက်လုံး လာကူနေရလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

တမင်ပင် ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွတ်ပြပြီး သူ တစ်ဖက်ခြံ
သို့ ပြန်ကူးသွားလျှင် အစ်မနှစ်ယောက်က မြပွန်းကို အပြစ်တင်
ကြသည်။

“မာလီကိုများ အရေးအရာလုပ်လို့၊ ဟိုက ဘာအကြံ

အစည်နဲ့ ကပ်လာသလဲ မသိဘဲနဲ့”

“သူက လူကောင်းပါ မမတို့ရယ်”

“နင်က ဘယ်လောက်အကဲခတ်တတ်လို့လဲ၊ အခုခေတ်
က လူကုန်ကူးတဲ့လူတွေ ပေါ့ပါဘိသနဲ့။ ကဲ! နေ့လယ်စာစားဖို့
သွားပြင်။ ထမင်းစားကြရအောင်”

သူတို့ဝယ်ခြမ်းလာသည့်အထုပ်များကို ညှော်ခန်းစားပွဲ
ပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီး မြပွန်းမှန် ထမင်းပွဲပြင်ပေးရပါသည်။

သူမအဖြစ်က ခြင်္သေ့ဂူတံဝင်လာမိသည့် သမင်မလေး
လို အစ်မနှစ်ယောက် ဘာတွေများ ဆက်လုပ်ကြမှာလဲဟု တွေး
တောကြောက်ရွံ့နေရသည့်ဘဝ။

ဆုပ်စူး စားရှူးဆိုသလို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း တိုင်စရာ
မရှိ၊ မတိုင်ဝံ့ရသည့်ဘဝ။

အခန်း(၅)

ချင်းအလှူရောင်း...

သူ့ရဲ့အထိန်းတော်ကြီး အဘကျော်နှင့် နှစ်ယောက် တည်းနေသည်။ သူက မန္တလေးသား။ မန္တလေးအိမ်ခြံမြေဈေးက တော်တော်မြှောက်နေတော့ အမွေရသည့်ခြံကိုရောင်းပြီး ရန်ကုန် မှာ အိမ်နှင့်ဥယျာဉ်လိုက်သည်။ နောက် တိုက်ခန်းငါးခန်းလောက် ကိုလည်း ဆွဲထားနိုင်လေရာ၊ တိုက်ခန်းလခတွေနှင့်ပင် သူ့မှာ အဆင်ပြေနေပေပြီ။

ငွေပိုငွေလုံလေး ရှိသေးတာကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဝယ် ရှောင် စုထောင်ထားပြီး ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရောင်းလည်း လုပ်သေး၏။ အဲဒါ မန္တလေးမှာ။

လောလောဆယ် သူ ရန်ကုန်မှာနေဖြစ်တာကတော့ ဖေ
ဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားလို့ပါပဲ။ မေမေဆုံးတာ နှစ်နှစ်ပင်
မကြာသေး။ သည်တော့ ဘုန်းရွှေလရောင်တစ်ယောက် သူငယ်
ချင်းတွေ တားသည့်ကြားကပင် သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပစ်လိုက်
သည်။

မန္တလေးမှ မေမေအမွေခွဲနှင့်အိမ်ကိုရောင်းပြီး ရန်ကုန်
မှာ လာနေလိုက်သည်။ ရန်ကုန်မှာလည်း အပေါင်းအသင်းတွေ
ရှိတာပဲ။

နောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိသည့်အခါ လုပ်ငန်းတစ်
ခုခုလုပ်မှာပေါ့။ သူများတွေလို ကုမ္ပဏီတွေတာတွေ မထူထောင်
နိုင်ပေမယ့် သူ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းလုပ်မည်ဟု စိတ်
ကူးထားပါသည်။

ယခုဝင် သူ့မှာ အိမ်၊ ခြံ၊ တိုက်ခန်းတွေ တော်တော်
ရနေပြီမဟုတ်ပါလား။

အဲ... သူသွားရင်းလာရင်း ရေစက်ဆုံသူလေးကတော့
တစ်ဖက်ခြံမှ မြယွန်းမှုန့်လေးပါပဲ။

တစ်နေ့ သူ အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းပြတင်းမှ ဘေးဘေး
ဘီဘီကိုလျှောက်ကြည့်နေစဉ် တစ်ဖက်ခြံထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံး

နှင့် အလုပ်လုပ်နေ၊ ရေလောင်းနေသည့်ကောင်မလေးကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

ဖြူစင်ဝင်းပပြီး လမင်းသာသလို အေးမြနေသည့်ကောင်
မလေး။ အထူးတလည်ပြင်ဆင်မထားပါဘဲ သရိုးကွာတားဘောင်း
ဘီအပြာလေးနှင့်၊ တိရစ္ဆာန်အဖြူလေး ဝတ်ထားသည့်ကောင်မလေး
ပုံစံက မင်းသမီးတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့်နယ်။

သူ ပြတင်းပေါက်မှထိုင်ကြည့်နေဆဲ နောက်ထပ် မိန်းမ
ချောလေးနှစ်ယောက် အလုပ်သွားပုံရတာ၊ သူတို့ရဲ့အဒေါ်ဖြစ်သူ
အပြင်သွားတာတွေ မြင်နေရပါသည်။

နောက်တော့ ကောင်မလေးကိုခင်ချင်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ပုံစံကို
ဇွတ်ကာ၊ တော်ရုံရော်ရုံအဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး မာလီပုံစံနှင့်
သူကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

မြယွန်းမှုန့်တဲ့ နာမည်လေးကအစ ချစ်စဖွယ်ကောင်မ
လေးဟာ ပေါင်းကြည့်တော့မှ စိတ်သဘောလည်းကောင်းတာ၊
အိမ်မှာအလုပ်လုပ်နေရတာတွေပါ သူ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့အစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ မာနတွေ အသားလွတ်
ခေါင်ခိုက်ပြီး တိမ်ညွန့်စားမည့်ရုပ်တွေ။

မနက်တိုင်း မြယွန်းကို သွားကူဖြစ်သည်။

သူ့ကို အဘကျော်ကတော့ ကောင်းကောင်းဟားနေ
၏။ အဘကျော်က အညာသားပီပီ အသားမည်းမည်းပိန်ပိန်၊
ရုပ်ကတော့ နှာတံပေါ်၊ မျက်လုံးပြူး၊ စိတ်ကောင်းရှိ၊ သဘော
ကောင်းသည့်ပုံက အထင်းသား။

“ငါ့လူရာ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိုးနေတာများ
အဆောင်အယောင်တွေခွာချပြီး သွားတော့၊ ဟိုက လက်ခံမလား
ကွ။ ညှိပါ၊ ကိုယ့်လူရာ”

“ဟာ... အဘကျော်ကလည်း ကျွန်တော်က အစစ်
အမှန်ကို လိုချင်တာ။ အဆောင်အယောင် ပကာသနတွေ မပါဘဲ
လူလူချင်း ပေါင်းကြည့်ချင်တာ”

“တော်ကြာမှ လိမ်လည်မှုနဲ့ အပြစ်တွေပိုကြီးနေပါဦး
မယ်ကွာ။ စတုန့်တွေ မထွင်စမ်းပါနဲ့ ငါ့လူရာ။ ရိုးရိုးပဲကောင်းပါ
တယ်”

“အဘကျော် ကြည့်နေ၊ ကျွန်တော်က တကယ့်ရတနာ
ကိုမှ ရွေးထုတ်ပြမှာ”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ ကိုယ့်ဇာတ် ကိုယ်နိုင်ရင်
လည်း ပြီးပါတယ် မောင်ရာ”

“အဘကျော်တာဝန်က ထမင်းသာ ကောင်းကောင်း

ချက်၊ ကျွန်တော် အပြင်ခဏထွက်ဦးမယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
လုပ်ငန်းသဘောတရားတွေ လေ့လာဦးမယ်”

သူကားမောင်းပြီးထွက်ခဲ့တော့ လမ်းထိပ်မှာ ဖယ်ရီထဲ
ထိုင်စောင့်နေသည့် ဆောင်းယမုန့်နှင့်မိုးဝတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ကိုယ်က မာလီဇာတ်ရုပ်ကို ယူထားသည်မို့ ဘုန်းရွှေလရောင်
အကောင်းစား အပျံစားတွေ မဝတ်ပါ။ မာလီနှင့်တူအောင် ဂျင်း
ပင်နှင့် တီရှပ်တွေလောက်သာ ဝတ်ပါသည်။

အဘကျော်က ချက်ချေပြုတ်ရေးသမား၊ သူကတော့
အဝယ်တော်၊ ရွေးဝယ်ကျွမ်းပါသည်။ ပြီး သူငယ်ချင်းက စတိုး
ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားသည်မို့ သူလည်းဖွင့်ဖို့ စနည်းနာနေသည်မဟုတ်
ပါလား။ ကျွမ်းရတော့တာပေါ့။

သူ ဒီမနက်တော့ မြယွန်းဆီ မသွားဖြစ်တော့။

သူလေး မျှော်နေမလား...

တွေ့လိုက်ရင် စကားကောင်းမပြောပေမယ့် သူ့အပေါ်
သံယောဇဉ်ရှိနေတာတော့ အသိသာကြီးပါ။

မနက်စာကောင်းကောင်းစေး ကျွေးသည့်အပြင် အိမ်
ကို ပါဆယ်လေးဘွားလေးပါ ပေးတတ်သည့်ကောင်မလေး။ သူ
ထက် လေးနှစ်လောက်တော့ ငယ်မည့်ပုံ။

၆၈ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မြယွန်းကို သတိရပေမယ့် လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များ
ကိုလုပ်ရင်း ထိုနေ့က သူ ကောင်မလေးသိ မဝင်ဖြစ်ခဲ့။

အခန်း(၆)

“အန်တီလေးအခန်းထဲမှာ မီးခံသေတ္တာရှိသလား”
ညှာစာထမင်းပိုင်းမှာ မိုးဝတီမေးတော့ မြယွန်းမူနီ လန့်
သွားရ၏။ အစီအစဉ်တွေ စတော့မည်လား။

“မရှိပါဘူး မမ၊ အန်တီလေးက ငွေတွေ ရွှေတွေ ဘဏ်
မှာ အပ်ထားတယ်တဲ့၊ ဘဏ်က စိတ်ချလုံခြုံတယ်၊ အတိုးလည်း
ရတယ်တဲ့”

“ငွေအပ်တာက ထားပါတော့၊ ရွှေတွေဘာတွေတော့
အိမ်မှာထားမှာပဲ။ နင်က အန်တီလေးနဲ့ တစ်ခန်းတည်းအတူနေ
တာ မသိဘူးလား”

“ဘဏ်မှာ ထားတယ်ပြောတာပဲ မမဆောင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူ့ကိုမေးမနေနဲ့၊ ငါတို့ဘာသာ ရှာဖွေကြည့်ရအောင်”

“မမတို့က အန်တီလေးပစ္စည်းတွေကို မွှေနှောက်ရှာပြီး တော့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားကြမှာမို့လား”

“ငတ်နိုး! မသွားပါဘူး၊ သူ့ခိုးဝင်မွှေတယ်လို့ပြောမှာပေါ့”

“ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး အခန်းထဲမှာရှိနေတာကို သူ့ခိုး ဝင်စာယ်လို့ ပြောလိုရဇလား”

“နင်က တစ်ယောက်တည်းကြောက်လို့ ငါတို့နဲ့လာအိပ် တယ်၊ သူ့ခိုးဖောက်တော့ မသိလိုက်ဘူးလို့ ပြောမှာပေါ့။ နင် ဘာမှပူမနေနဲ့”

မြယွန်းမူန့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။ တော်တော်ဆိုး တဲ့အစ်မတွေပဲ။ ဘုရားသီကြားမလို့ သော့တွေ ဖွင့်မရပါစေနဲ့၊ ဪ... ဒါကြောင့်လည်း သတင်းစာတွေထဲမှာ မူခင်းတွေထဲ မှာ အဒေါ်အရင်းကိုတောင်သတ်ပြီး လုယက်မှုတွေ ခိုးမှုတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြတာပဲ။ တစ်ခုခုဆို မတိုင်မကြားဘဲထားရင် ငါ့ပါ အလိုတူအလိုပါ အမှုတွဲထဲပါတော့မှာပဲ။ ပြောပြန်ရင်လည်း ငါ့ကို သတ်ပစ်ကြမယ်တဲ့။ အိမ်ပြန်ပြေးရရင်ရော၊ ဒီအိမ်မှာ ပိုပြီးဆိုး ကုန်မလား။

မြယွန်းမူန့် ထမင်းစားလို့မဝင်တော့ပေမယ့် သူတို့နှစ်

ယောက်ကတော့ အားပါးတရ စားသောက်ကြသည်။ မြယွန်းမူန့် မီးရိုထဲမှာ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီးမှ အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့ လျှင် ညှော်ခန်းထဲမှာ အနားယူနေသည့်နှစ်ယောက် အန်တီလေး အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်ဖို့ပြင်သဖြင့် သူမလည်း နောက်မှမယောင် လေည်နှင့်လိုက်ရသည်။

အန်တီလေးဟာ တရားသမားမို့ သူများတွေလို အဝတ် အစား အသုံးအဆောင်တွေကို မချီမဆန်ဝယ်မထားပါ။ အဝတ် အစားကို ဗီရိုထဲထည့်ထားပေမယ့် အများကြီးရှိတာမဟုတ်။ သော့ လည်း ခတ်မထားပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဗီရိုထဲမှာ မွှေနှောက်ရှာကြပေမယ့် ရွှေငွေတွေ လုံးဝမတွေ့သဖြင့် ဒေါသတွေ ထွက်နေကြလေသည်။ အခန်းထဲမှာ မီးခဲသေတ္တာတွေ ဘာတွေလည်း မတွေ့ရ။

မြယွန်းမူန့်ကတော့ ဝမ်းသာနေမိသည်။ အန်တီလေး တွေ့ပြီးတွေ့ မပျောက်ပျက် မဆုံးရှုံးတော့ဘူးပေါ့။ သူ့အစ်မနှစ် ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကိုလည်း ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။

“အလကား... ဘာမှလည်းမတွေ့ဘူး၊ အဝတ်အစား အစ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်မရှိဘူး၊ တော်ရိလျော်ရိတွေချည်းပဲ”

“မြယွန်း၊ အဲဒီအဝတ်အစားတွေ ပြန်စိပြီး ထပ်တင်

ထားလိုက်”

“လွယ်လွယ်ကူကူတော့ ဘာမှရှာမတွေ့ဘူး၊ အန်တီလေး ကံကောင်းသွားတယ်”

“နင် မသိလိုက်မသိစာသာပဲနေနော်၊ အန်တီလေး ပြန်လာရင် တို့မီးရှို့မီးမလုပ်နဲ့။ သတင်းပြန်ပေါက်ကြားလိုကတော့ နင်မလွယ်ဘူးမှတ်”

အစ်မနှစ်ယောက် သူမကိုကြိုခိုင်းမောင်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ အန်တီလေးရဲ့ဗီဒီယိုကို သူမ ပြန်ပြီးညီညီညာညာ စိစစ်နေရသည်။ အနေအထားတွေပျက်နေလို့မေးရင် ဘယ်လိုပြောရပါ။

မြယွန်း ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေပေမယ့် အခြေအနေတွေက မြေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားရသလို။ ဘယ်တော့မှား သူမကို ထကိုက်လိုက်မည်လဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်လုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် သူမ မီးစင်ကြည့်ကနေရသည်။

အခန်း(၇)

တစ်ပတ်ကြာသည့်နေ့မှာတော့ အန်တီလေးရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါ်ဝင်းကေသီ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့မနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာ ဒေါ်ဝင်းကေသီ ရောက်လာချိန်မှာ အိမ်ထဲတွင် ညီအစ်မသုံးယောက်လုံး ရှိနေကြ၏။ သူတို့ပိတ်ရက်ပေကိုး။

ကားဟွန်းသံပေးသည်နှင့် မြယွန်းက ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသူမို့ အပြေးလေး တံခါးနား ကပ်သွားလိုက်သည်။ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်ကတော့ အလုပ်ပိတ်ရက်၏အရသာကို အပြည့်အဝခံစားလျက်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စလောင်းမှလာသည့် ကိုရီးယားကားကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ မနက်စာအဖြစ် လက်ဖက်ရည်နှင့်ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်။

“အန်တီ အစားအသောက်တွေ လာပို့ရတာလား။ အားနာလိုက်တာ အန်တီရယ်၊ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပို့ခိုင်းရင် ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင်း မြယွန်း အားနာစကားဆိုတော့ ဒေါ်ဝင်းကေသီ သဘောကျရသည်။ သူ့မှာ သားပဲရိုပြီး သမီးမရှိသူမို့ စိတ်ကူးတွေပင် ယဉ်လိုက်သေး၏။

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်နှင့်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေမို့ သူ့တူမတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ကိုယ့်သားကို လက်ထပ်စေချင်မိတာ။

“ရပါတယ်သမီးရယ်၊ ရွှေစင်က သူ့တူမတွေ အဆင်ပြေအောင် အန်တီကို တာဝန်ပေးခဲ့တာ။ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရမှာပေါ့။ သမီး... အပင်တွေ ရေလောင်းနေတာလား”

“ဟုတ်... အန်တီ လာပါ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးရှင်။ တစ်ခုခု သုံးဆောင်သွားပါဦး”

ဒေါ်ဝင်းကေသီ၏ခိုင်ဘာက ဆွဲခြင်းကြီးကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီက ဒေါ်ဝင်းကေသီကို မကြည့်ရင်းစွဲရှိသည်မို့ နေရာမှပင် မထသဲ၊ ကြည့်နေကြ၏။

မြယွန်းမှုန်က ကြိုဆိုနေရာချထားပေးနေသည်ကိုလည်း နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့ချင်နေသေး၏။

“အလကား... နေရာတကာ အနားပြု လုပ်ချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက သူ့ကိုသဘောကျတာ”

မြယွန်းမှုန် ဆွဲခြင်းကို မီးဖိုထဲသို့သယ်သွားသလို၊ ဒေါ်ဝင်းကေသီနှင့် သူ့ခရိုင်ဘာအတွက်လည်း လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို စတီးဗန်းလေးနှင့်သယ်ဆောင်လာကာ ဧည့်ဝတ်ပြု၏။

“သုံးဆောင်ပါဦး အန်တီ၊ နောက်အပတ်တွေဆိုရင် မြယွန်းတို့ လာသယ်ပါမယ်။ အန်တီကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာရောက်လာပို့ရတာ အားနာပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်သမီးရယ်၊ ရွှေစင်က သူ့အိမ်ကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်ခါလောက် ရောက်စေချင်သေးတာလေ။ ဘာတွေ အနေအထားပျက်သလဲလို့ အကဲခတ်စေချင်တာနဲ့ တူပါတယ်”

ဒေါ်ဝင်းကေသီစကားကြောင့် ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီတို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် မြယွန်းမှုန်ကတော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပင်။

“ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီရယ်၊ အန်တီလေးက တစ်လလောက်ကြာမှာကိုး။ မြယွန်းတို့သုံးယောက် သူ့အိမ်ကိုမှောက်

ထားမှာ စိုးစာယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ရွေးတုန်းကလို ဇော်ဂျီဝိုင် သား စားပြီး အိမ်မှောက်ထားမှာစိုးလို့၊ နောက်အပတ် ဘာတွေ ဝယ်လာပေးရမလဲ။ အန်တီကတော့ စုံနေအောင် ဝယ်ပေးထား တယ်။ အသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံ အစုံပဲနော်၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ လက်ဖက်ခြောက်တွေကအစ မုန့်တွေရော”

“အန်တီကို အန်တီလေးက ငွေတွေလောက်အောင် ပေးခဲ့လို့ဟာဟင်၊ အန်တီဝယ်လာတာ အများကြီးပဲနော်၊ မြယွန်း တို့က သုံးယောက်တည်းပါ၊ တန်ခုံပဲ ဝယ်ပေးပါရင်၊ အန်တီလေး ရှိတုန်းက ဒီလောက်မဝယ်ဘူး၊ တန်ခုံပဲ။ အန်တီဝယ်တာတွေ များနေတယ်။ နောက် ဝယ်ရမယ့်စာရင်း မြယွန်း ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြော မယ်နော်”

မြယွန်းက အန်တီလေး၏စံနှုန်းအတိုင်း ဆက်သွားဖို့ အတွက် ဒေါ်ဝင်းကေသိကိုပြောပြနေလျှင် မိုးဝတီ မကျေနပ်တော့ သူမကို မျက်စောင်းထိုးရင်း မာန်မဲလိုက်သည်။

“လျာရှည်လိုက်တာ မြယွန်းမူန့်၊ သူ့ဗာသာ လူကြီးက သင့်သလိုစိစဉ်လာတာကို နင်က ဆရာကြီးလုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ ဝယ် လာတာများတော့လည်း တစ်ပတ်နဲ့ကုန်အောင် ဟင်းတွေ ငွယ်

ရွယ်ရာရာချက်ပစ်လိုက်ပေါ့။ ဘာခက်လို့လဲ။ အန်တီလေးမရှိလို့ ဟင်းတွေ ရှယ်စားရမလား အောင်းမေ့တယ်၊ အန်တီလေးခြေရာ လိုက်နင်းမယ့်သူက ရှိသေး”

“ဪ... မမဝတီရယ်၊ မြယွန်းက အန်တီကိုအားနာ လို့ပါ။ အန်တီလေးက ပေးတာနည်းရင် အန်တီစိုက်နေရမှာစိုး လို့ပါ”

“သူစိုက်ထားရလည်း အန်တီလေးပြန်လာရင် ရှင်းပေး လိမ့်မှာပေါ့။ နင် သိပ်ပြီးလူတွင်ကျယ်လုပ်မနေနဲ့၊ အသံကောင်း တစ်မနေနဲ့”

မိုးဝတီ ဟောက်လိုက်သဖြင့် မြယွန်းမူန့်ငြိမ်သွားရလျှင် ဒေါ်ဝင်းကေသိ သူတို့ညီအစ်မတွေကို ဖြောင်းဖြလိုက်သည်။

“စားပါ... ဘာမှမပူပါနဲ့၊ အန်တီတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းခြာတွေပါကွယ်၊ ရွှေစင်က အန်တီကိုပါးစပ် နဲ့တာဝန်ပေးခဲ့ပေမယ့် အန်တီကလည်း အချက်ပေါ်နေတုန်း ကူ ညီခွင့်ရတာ ဝမ်းသာမဆုံး ပီတိဖြစ်လို့မဆုံးပါ။ ရွှေစင်က ဘယ် ကိစ္စမမဆို သူပဲကူညီချင်တာလေ။ သူ့ကိုပြန်ကူညီရဲခဲ့တယ်။ ကဲ တဲ့... အန်တီပြန်ပါဦးမယ်၊ သမီးတို့ လိုတာရှိရင် လှမ်းမှာနော်”

မြယွန်း အပြုံးလေး မစိတပြင်နှင့် အားနာပါးနာလေး

၇၈ ◻ ကြယ်စင်ပျူဒေဝ

လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်ဝင်းကေသီကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့တော့ ဆောင်းယမုန်က လှမ်းမှာ၏။

“အန်တီ၊ နောက်အပတ်ကျ ဖားဝယ်ခဲ့ပါနော်၊ ကျွန်မ တို့က ဖားကြိုက်တယ်”

ဒါ ပြယွန်းမှုန်ကို စောင်းချိတ်ပြောလိုက်တာမှန်း ဒေါ်ဝင်းကေသီ သိပါသည်။ ပြယွန်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရင်း သူ့ကလေး၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်မိပါ၏။

“သမီး သူတို့နဲ့နေရတာ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်၊ ပြေပါတယ်အန်တီရယ်၊ ညီအစ်မတွေပဲလေ”

“အဆင်မပြေရင် ပြောနော်၊ အန်တီတစ်ခုခုစိစဉ်ပေး လို့ ရပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီ၊ ပြယွန်း အဆင်ပြေပါတယ်။ အန်တီ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာရှိပါနော်”

အပြုံးလေးနှင့် နှစ်သိမ့်ပေးနေသည့် ပြယွန်းမှုန်လေးကို ဒေါ်ဝင်းကေသီ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ခင်မင်သွားခဲ့သည်။

အခန်း(၈)

ဒီနေ့ အလုပ်သွားရသည့်ရက်တွေမို့ ဆောင်းယမုန်နှင့် နိုဝင်ဘာတို့ အလုပ်သွားကြသည်နှင့် တစ်ဖက်ခြံမှ ဘုန်းရွှေလရောင် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ရှင်ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ နှစ်ရက်တောင် မလာဘူး”

“ဪ... ကိုယ်အလုပ်လေးတွေရှိလို့ လျှောက်လုပ် နေတာပါ။ မျှော်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မမျှော်ပါဘူး ရှင်က ကျွန်မအလုပ်သမားမှမဟုတ်တာ။ မိုက်ဆံမရတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူက အကြာကြီးစိတ်ဝင်စားမလဲ”

“ကိုယ်က သူများနဲ့မတူဘူးလေ၊ ငွေကို ဒီလောက်မကိုး တွယ်ဘူး၊ မိန်းမယူရင်လည်း ငွေကိုမကိုးကွယ်တဲ့လူကိုပဲ ယူမှာ”

“ဒါဆို ရှင် ဘယ်တော့မှ မိန်းမရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးနေစရာလိုလို့လား။ မိန်းမမှန်ရင် အနည်းနဲ့အများ တော့ ငွေမုက်ကြတာပဲလေ”

“မင်းတော့ မုပါဘူးမဟုတ်လား”

“တော်ပြီ တော်ပြီ။ စကားတွေ လာများမနေနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေတယ်နော်”

မြယွန်း သူ့ကိုစကားမပြောတော့ဘဲ ပန်းပင်တွေ မြေထွဲ ပေးနေလျှင် သူက ရေလောင်းပေးနေလေ၏။

မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ အားလုံးအလုပ်တွေ ပြီးသွားလျှင် မြယွန်းနှင့် သူ့ကိုထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ကျွေးလေ၏။ သူက စားရင်းသောက်ရင်းနှင့်...

“မြယွန်း ဘာတွေစိတ်ညစ်နေလဲ ကိုယ့်ကိုရင်ဖွင့်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူး... မြယွန်းကို ကျိန်စာတိုက်ထားကြတာ။ ဘုရားညောင်ရေအိုးရေတိုက်ပြီး ကျိန်စာအမျိုးမျိုးတိုက်ထားတာ။ သစ္စာဖောက်လို့မရဘူး”

မြယွန်း စိတ်ထိခိုက်စွာပြောနေလျှင် ဘုန်းရွှေလရောင် စိုးရိမ်သွား၏။ သူ့မြယွန်းလေးက ရိုးသားပြုစင်သူလေးမို့ ဘယ်

သူတွေက အကျပ်ကိုင်၊ အနိုင်ကျင့်နေသလဲ။ ကေန္တ သို့အစ်မ တွေပဲဖြစ်ရမည်။ သူဟာ အကင်းပါးသူမို့ အခြေအနေတွေကို နှိပ်စားမိချေပြီ။

သေသေချာချာ မခန့်မှန်းမိပေမယ့် သူ့အစ်မတွေ ကလိမ် စာကျစ်လုပ်နေပြီဆိုတာ တွေးမိ၏။

“သစ္စာဆိုတာ ဘာလဲ မြယွန်းရဲ့၊ သစ္စာဆိုတာ သူတော် တောင်းတွေရဲ့လက်နက်ပါ။ လူယုတ်မာတွေရဲ့ကျိန်စာကို ဘာ ဖြစ်လို့ ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ၊ ပြော... ကိုယ့်ကိုပြော၊ ကိုယ်ဖြေ ရှင်းပေးမှာပေါ့”

သူ ဘယ်လိုပဲအားပေးပေ။ မြယွန်းဟာ ရိုးသားသူမို့ သစ္စာစူးမှာ ကြောက်နေမြဲ။ ကျိန်စာသင့်မှာ ကြောက်နေပါသည်။

ဘုန်းရွှေလရောင် မြယွန်းကို ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သရိုးကွာတားဘောင်သီအညိုလေးနှင့်မို့ လှပသည့်ခြေ သလုံးလေးတွေ၊ ခြေဖဝါးလေးတွေကို မြင်နေရသလို လည်ဝိုက် ချိတ်အပြာလေးအောက်မှ လည်တိုင်လှလှလေးကအဝ ပြစ်မျိုး ဆွတ်မထင်။

အပြစ်ကင်းစင်သည့်မျက်နှာလှလှလေးထက်မှာ သောက နိဗ္ဗာန် အထင်သား။ သူကလေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရ

တာ ဘာကြောင့်လဲ။

ရွှေလရောင် သူမအနားမှာ ကပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ပြော... မြယွန်းရဲ့အခက်အခဲကို ပြောမပြရင် ကိုယ် မြယွန်းကို ဖက်ထားလိုက်မှာ”

“အမယ်! ဘာဆိုလို့လဲ၊ အရေးထဲ အသားယူချင်တဲ့ သူက တစ်မျိုး”

“အသားယူချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြယွန်း ခံစားနေရတဲ့ဒုက္ခတွေ သောကတွေကို ကိုယ်က ဖယ်ရှားပေးချင်တာပါ။ သူများလိုမဲ့ခြောက်တိုင်း မကြောက်ရဘူး မြယွန်းရဲ့။ လောကမှာ ကိုယ်က မှန်ကန်နေဖို့ပဲလိုတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဘက်ရွေးမှန်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ဥပမာ-မြယွန်းအစ်မတွေက အန်တီလေးကို သတ်ကြမယ်၊ ပြန်ပြောတဲလူ သစ္စာဖောက်ဆိုပြီး ကျိန်စာတွေ အမျိုးမျိုး တိုက်ထားရင် မြယွန်းလက်ခံမလား”

“ဟင်! ရှင်သီနေတယ်၊ ဟုတ်လား”

မြယွန်းဟာ ရိုးသားသူမို့ သူရမ်းပစ်လိုက်သည့်မြားတစ်စင်းက ထိသွားလေပြီထင်။

“ကဲ! ပြောတော့ ကိုယ်က ဆရာကြီး၊ ဘာမဆိုမပြော

ဘဲ သိတယ်”

သူ အကဲပိုလိုက်တော့ မြယွန်းမူန့် မျက်ရည်များ စီးကျရင်း အခြေအနေတွေကို ဖွင့်ပြောမိတော့သည်။

“သူတို့က အန်တီလေးကိုသတ်ပစ်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေး ဒီလောက်ကောင်းနေတာတောင် လောကတွေ မောဟတွေဖုံးပြီး မမြင်နိုင်ကြတော့ဘူး။ သူတို့မြင်တာက အန်တီလေး ချမ်းသာနေတာ ဘိုးဘွားပစ္စည်းကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားလို့လို့ ထင်နေတာ။ သူတို့မိဘတွေရောပေါ့”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဆွေမျိုးမိသားစုထဲမှာလည်း အထင်အမြင်လွဲမှားတတ်ပါတယ်။ အန်တီလေးက ရှင်းမပြဘူးလား။ အမြင်ရှင်းအောင် မနေဘူးလား”

“အရှင်းကြီးပါရှင်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားက ပင်စင်စားတွေပါ။ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက အန်တီလေး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့လို့သာ သူတို့တွေလည်း မညာတတ်တွေဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ နောက်အန်တီလေးက စိတ်ကောင်းရှိတော့ သူတာဝန်ကျတဲ့သန်လျင်မှာ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးအိမ်တည်းရင်း ပြုစုပေးရင်းနဲ့ သူ့လက်ပေါ်မှာ သေသွားတော့ အမွေပေးခဲ့ကြတယ်လေ။ ကံကောင်းချင်တာ ဟိုတုန်းက ဝါသနာပါလို့ ဝယ်ထားခဲ့တဲ့မြေကွက်လေးတွေ

၈၄ ◻ ကြယ်စင်ပျားဝေ

ကအစ အခုကျတော့ ရှေးတွေ တအားတက်လာ။ မေပေကတော့ သူ့အစ်မရဲ့ကျေးဇူးကို အမြဲပြောတယ်။ မောင်သုံးယောက်လုံးကို လည်း အိမ်တွေ ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က အန်တီလေးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန် လိုချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

မြယွန်းမူနီက သူ့ကို အတတ်ဟောဆရာကြီးလို မယုံ သင်္ကာအကြည့်နှင့် ကြည့်နေတော့ သူပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို အစ်ကိုခေါ်တော့။ ကိုယ်က မင်းလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အရာရာနဲ့စပ်တယ်”

“ဘာမှမဆိုဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ရှင်ကို အစ်ကိုခေါ်ရမလား”

“ခေါ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်က မင်းထက် လေးနှစ်လောက် ကြီးတယ်”

“ကြီးတိုင်း ခေါ်ရမှာလား။ ကဲ! မြယွန်းတို့အိမ်အကြောင်း ရှင်သိနေပြီ။ သင့်တော်တဲ့အကြံ ပေးပေးတော့။ ကျွန်မ ဘာဆက် လုပ်ရမလဲ”

“အင်း”

သူက မေးစေ့ပွတ်ရင်း ဆရာကြီးတစ်ယောက်လို စဉ်း

စားနေတော့ မြယွန်း သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ “သူဟာ မာလီ တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ရှင်က ရှင်းသန့်လွန်းပါသည်။ ကြည်စင် သည့်အသားအရေပေါ်မှာ မျက်နှာ မျက်လုံးတွေ အထူးတောက်ပ ပြီး နှာတံပေါ်ပုံက ယောက်ျားပီသသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပီပီရီရီနှင့်။ ဥပမိရှင်က သန့်သည်။ သူဟာ မာလီမှဟုတ်ရဲ့လား။”

ရှင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်အဖြူဝတ်ထားရုံနဲ့ မင်းသား တစ်ယောက်လို ဘာဖြစ်လို့ ချောသန့်နေရတာလဲ။

“အင်း... ကိုယ့်စိတ်ကူးကတော့ အန်တီလေး လာရင် ပြောပြထားသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အခြေအနေတွေကို သူသိ ထားသင့်တယ်”

“တော်ကြာ သူတို့က လည်တော့၊ မြယွန်းပဲ တရားခံ ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ကိုယ်က မှန်နေတာပဲ။ အမှန်တရားရဲ့ဘက်တော်သား ဝဲကွာ။ အန်တီလေးကိုဖွင့်မပြောဘဲနဲ့ မြယွန်းတစ်ယောက်တည်း တာကွယ်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ရှင်က အကြံပေးတတ်သားပဲ။ မြ ယွန်းတစ်ယောက်တည်း မထွေးနိုင်မမြဲနိုင်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတာ”

“နောက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုပြောပြပါ။ ကိုယ်လည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဖေးမနိုင်တာပေါ့”

“အင်းအင်း...ကဲ! ရှင်လည်းပြန်တော့၊ ဆယ့်တစ် နာရီကျော်နေပြီ၊ မြယွန်း မနက်စာစားတော့မယ်”

“ထ...တော်တော်ကောင်းတဲ့ကောင်မလေး၊ ဧည့် သည်ကို ထမင်းစားပါဦးလို့တောင် မစိတ်ခေါ်ဘူး၊ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ရဲ့လား၊ မြန်မာဆိုတာ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်တဲ့လူမျိုးလေ”

“မြယွန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ မြယွန်းအိမ်မှမဟုတ် တာ... အန်တီလေးရဲ့အိမ်၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ လူမရှိဘူးလေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မနေအပ်ပါဘူး”

“တော်တယ်၊ မြယွန်းပြောတာ ကိုယ်လက်ခံနိုင်လို့ ဘာ မှ အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး၊ အိုကေ... ကိုယ်ပြန်ပြီ”

ဘုန်းရွှေလရောင် သူမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့ မြယွန်း ခြံတံခါးပိတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ခြံထဲမှာလုပ်ကိုင်ပြီးတော့ အိမ်မှုကိစ္စများကို သူမ လိုက် ဆောင်ရပါဦးမည်လေ။

စခန်း(၉)

အန်တီလေးသွားတာ တစ်လလောက်ကြာတော့ မြယွန်း ရဲ့ပန်းခင်းမှ ပန်းတွေပွင့်ပေပြီ။ ဒါ ဘုန်းရွှေလရောင်ရဲ့ကျေးဇူး ထည်းပါသည်။ သူက ပန်းတွေကို ပိုပြီးပြုစုတတ်ပါသည်။ အစာ ကျွေးတာ၊ ဆေးဖျန်းတာ၊ ရေလောင်းတာကအစ အားလုံး စနစ် တာကျ။

မြယွန်း ချီးကျူးတော့၊ သူက...

“ဘာပညာပဲဖြစ်ဖြစ် မခက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အစ်ယောက်ရဲ့ပန်းခင်းမှာသွားပြီး လေ့လာလိုက်တာလေ။ ကိုယ် က မြယွန်းကိုကူညီချင်တာကိုး”

ယခုဆို သူခေါ်လာသည့်ဖောက်သည်နှင့်ပင် အဆင်ပြေ

နေပေပြီ။ ပထမဆုံး ခူးသည့်နေ့မှာ တစ်သောင်းခွဲလောက် ရတော့ မြယွန်းမှာ ဖျော်လို့မဆုံး။

“ရှင့်ကိုကျွေးဖူးတင်တယ်၊ မြယွန်းရောင်းရတဲ့အထဲက အန်တီလေးကို တစ်ဝက်ပေးမှာ။ တစ်လကုန်မှ ပိုက်ဆံခွဲယူကြရမှာ။ အဲဒီကျ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်နော်”

ကိုယ့်ကို ကံလေးလိုပြောနေတော့ ရွှေလရောင် ပြုံးမိသည်။ တကယ့်ကောင်မလေးပါပဲ။ သူက စချင်သဖြင့်...

“မုန့်လေးပဲ ကျွေးမှာဆို နည်းတာပေါ့ မြယွန်းရဲ့”

“အင်း... အဲဒါဆို အဝတ်အစားလေးဘာလေးလည်း ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီမျိုးလား”

“အဲဒါ ဈေးကြီးလား”

သူ ရယ်မောလိုက်ရင်း မြယွန်းကို စ၏။

“ဘာလဲ၊ ဆောထုပ်တွေထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ မြယွန်းက ဆောထုပ်ထင်လို့”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောနေကြစဉ် မိုးဝတ် အိမ်ပြန်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ ရွှေလရောင်ကို သူ့အစ်မတွေ လူရာမသွင်းတာ အမှန်ပါပဲ။ မာသီလို လူတစ်

ယောက်ကို သူတို့မခင်ချင်။ ကားက ခြံရှေ့ရပ်လိုက်သည်။

“ရွှေလရောင် ပြန်တော့လေ၊ မမဝတ် ကာဖြစ်လို့ ပြန်လာတယ်မသိဘူး”

“နေပါဦး မြယွန်းရယ်၊ ကိုယ်က သူ့ခိုးကြမ်းပိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြယွန်းရဲ့ရည်းစားလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့”

“မြယွန်းမူန့်”

ခြံရှေ့မှ မိုးဝတ် အော်လိုက်သဖြင့် မြယွန်း အပြေးလေးသွားကာ ခြံဝါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မမဝတ် စီးလာသည့်ကားက တိုက်ရှေ့ထိ မောင်းဝင်လာခဲ့၏။ အငှားကားလားဘာလား။

မြယွန်းနှင့် ရွှေလရောင်တို့ ကြည့်နေကြတုန်း မိုးဝတ်နှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက်ပါလာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ပြူးပြဲကြည့်နေမိကြလျှင်...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ မြယွန်းမူန့်၊ ညေ့သည်အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ခဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ရွှေလရောင်၊ နင်က ငါတို့မရှိတဲ့အချိန် ခြံထဲလာတာ

ဘာသဘောလဲ၊ သတိထား။ လာ... ကိုနိုင်”

ရွှေလရောင် ပခုံးတွန့်ပြီး ကိုယ့်ခြံသို့ ကိုယ်ပြန်လစ်ခဲ့ရပေမယ့် မြယွန်းအတွက် စိတ်မချ။ ပါလာသည့်ပုံစံက ဂျန်းတဲမင်းပုံမပေါက်။ လူပုံက စတိုင်ကျပေမယ့် လမ်းဆင်ရဲစတိုင်။ ဆေးမင်ကြောင်ရော ဆံပင်ပုံစံကရော ဝတ်ပုံစားပုံပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ နားကွင်းတွေ နားကပ်တွေက ပါလိုက်သေး။

ကြည့်ရတာ အလုပ်ထဲကမိတ်ဆွေတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ အရောင်းစင်တာသို့ လာဝယ်သည့် ကပ်စံတန်မာပဲဖြစ်မည်။

မြယွန်း လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ပွဲပြီး ပြန်လှည့်မည်ပြင်တော့၊ မိုးဝတီ သူမကို တားလိုက်သည်။

“ခဏတိုင်ဦး မြယွန်းမူနဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေခွဲ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ဆိုတော့လည်း သူမ ဆိုတာတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ မိုးဝတီမျက်နှာက အထူးချိုပြနေပြီး သူ့မိတ်ဆွေကတော့ မြယွန်းကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်နေ၏။

“သူ့နာမည်က နိုင်စစ်ဦး၊ မမရဲ့ကတ်စတန်မာ။ သူက ထိုင်းနိုင်ငံ တန်ကောက်ကံ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ စက်ရုံမှူးတစ်ယောက်”

“ဪ... စက်ရုံမှူးက ဒီကဲ့သို့လာလုပ်တာလဲ”

မြယွန်းမူနဲ့ လူမှုရေးတွေ့ဘာတွေ နားမလည်ပါ။ ဒီလိုဂျလေဘီရပ်ကို အထင်လည်းမကြီး၊ ယောက်ျားမြင်တိုင်း ကားစီးလာတိုင်း ပြုံးပြမနေနိုင်။ မိုးဝတီမျက်နှာပျက်သွားပြီး မြယွန်းမူနဲ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၏။

“ဟဲ့! စက်ရုံမှူးဆိုတော့ အလုပ်သမားလာရှာတာပေါ့။ ဟိုမှာ တစ်လကို ဘတ်ငွေအများကြီးရတယ်။ တစ်လကို ဘယ်လောက်... ကိုစစ်”

“တစ်လကို ဘတ်ငါးသောင်းလေ၊ မြန်မာငွေနှစ်တွက်တော့ (၁၅)သိန်းကျော်တာပေါ့”

“ကဲ! တစ်လကို (၁၅)သိန်း၊ ဒီမြန်မာပြည်မှာ ဘယ်ရနိုင်မလဲ။ မမတို့ဆိုလည်း တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲလောက်ပဲရတာ၊ ဖယ်ရီခတွေ တက္ကစီခတွေနှုတ်တော့ ဘယ်လောက်မှ မကျန်ဘူး”

“ဟင်! မမတို့ လိုက်သွားမလို့လား၊ သတိထားနော်၊ ခုခေတ်က လူကုန်ကူးတာတွေ အများကြီးပဲ။ လူကုန်ကူးမှုတွေက ဆန်းပြားလွန်းလို့ လိုက်မမီဖြစ်နေတာ”

မြယွန်းမူနဲ့ ဒဲ့ပြောချလိုက်လျှင် မိုးဝတီ မျက်နှာပျက်ရပြန်သည်။ နိုင်စစ်ဦးကတော့ ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။

“ညီမက လူကောင်းလူဆိုးမခွဲခြားတတ်ဘူးထင်တယ်။ အစ်ကိုက စက်ရုံနာမည်၊ ဖုန်းနံပါတ်၊ အလုပ်ခန့်စာ၊ အကုန်တိတိကျကျ ထုတ်ပေးမှာပါ။ ဗီဇကအစ အကုန်တာဝန်ယူတယ်”

“ဒါတွေအားလုံး အတုလုပ်လို့ရတာပဲလေ။ ရှင် အလုပ်သမားရှာရအောင် လာတယ်ဆိုရင်လည်း လူတွေယုံကြည်အောင် ဒို့ထက် ခန့်ခွဲခြားငြားလေး လုပ်လာသင့်တာပေါ့။ ခုတော့ ဂျလေဘီရပ်နဲ့”

မြပွန်းမှုန်ပြောချလိုက်လျှင် မိုးဝတီ ဆတ်ခနဲထလာပြီး သူမကို ပါးရိုက်လိုက်ပုံက လျင်မြန်လွန်းလို့ မြပွန်း အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“မှတ်ထား၊ နှင် ငါ့မိတ်ဆွေကို ဖော်ကားဦး။ သွား၊ နှင် ဒီအခန်းထဲက ခုထွက်သွား”

မြပွန်းမှုန်မှာ အစကတည်းက သူ့အစ်မတွေကိုကြောက်ရသလို နေရာမှ ထသွားလိုက်သည်။ သူမကလည်း ဒီအခန်းထဲမှာ နေချင်တာမဟုတ်ပါ။

နိုင်စစ်ဦးက စိတ်မကောင်းသည်ပုံနှင့်...

“မိုးကလည်း ကိုယ့်ညီမကို ဒီလောက်ထိ မလုပ်သင့်ဘူးလေ။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ရှက်သွားမှာပေါ့။ တော်ကြာ ကိုယ်

အလုပ်သမားမရတဲ့နေ့ဦးမယ်။ ကိုယ်တို့စက်ရုံက ကြီးတော့ အလုပ်သမားအမြဲလိုနေတာ။ ဒီတစ်ခေါက် ဆယ်ယောက်လောက်တော့ အနည်းဆုံးရမဖြစ်မှာ”

“အလုပ်သမားရှာပေးတော့ တစ်ယောက်ကို ကိုစစ်ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“ဘာလဲ၊ ဝတီက ရှယ်ယာပါချင်လို့လား။ ကိုယ်တိုင်လိုက်ချင်တာလား”

မိုးဝတီ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း...

“ဝတီက ဒီမှာ ချစ်သူရှိတယ်လေ။ ကိုယ်တော့ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ အလုပ်သမားရအောင်တော့ ရှာပေးနိုင်တာပေါ့။ ဘယ်လောက်ရမလဲ... ပြော”

“အင်း... ကိုယ်က ဘတ်ငွေတစ်သိန်း၊ မြန်မာငွေ သုံးဆယ်ကျော်ရမယ်ဆိုတော့ ယူကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်”

“နီး... ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်လုပ်မလဲ။ တရုတ်မှာဆိုရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးက အနည်းဆုံး သိန်းတစ်ရာ နှစ်ရာပဲ”

မိုးဝတီ စီးကရုတ်သောက်ရင်း မဲ့ပြီးနှင့်ပြောချလိုက်တော့ နိုင်စစ်ဦး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟာ! အဲဒါက လူကုန်ကူးနေတာပဲ။ ကိုယ်က အလုပ် သမားလာရှာတာ။ ဝတီ သဘောပေါက်လွှဲနေပြီ”

“အဟင်းဟင်း... လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုစစ်ရယ်၊ ဝတီတို့ က ပါးပါးလေးပါ။ ကဲကဲ... ဝတီညီမကို မြင်ပြီနော်။ ဘယ် လောက်ပေးသင့်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ နောက်မှ ဆက် ပြောကြတာပေါ့။ ကဲ... ပြန်လိုက်ပါဦး”

“ဝတီကို ဆိုင်ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပြီ၊ ဝတီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ နေမကောင်းလို့ဆို ပြီး ဒီနေ့တစ်ဝက် နားလိုက်မယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ ငွေသိန်း ဘယ်လောက် တောင်းမယ်၊ ဘာတွေသုံးမယ်လို့ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ရှင်တော်တယ် ကိုစစ်၊ ကဲ! ကြ... ကြပေ တော့”

“ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဦးလေ၊ Yes or No!”

“ဒါက ရှင်ချေးမယ့်ငွေအမောင့်ပေါ် မူတည်တယ်လေ။ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

မိုးဝတီ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း စီးကရက်ဖွာနေပုံက မခိုးမခန်း၊ နိုင်စစ်ဦး ညဉ့်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ

မြယွန်းမှုန်အိပ်စံလေးက မထွက်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကိုယ်လုံးလှလှလေး။ မျက်နှာပေါက် လေးကလည်း အဆင်ပြေပြေ၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးလှပသလို မျက် တောင်ကျောကျောလေးတွေက ထူထူခက်ခက်၊ နှာတံလုံးလုံးလေး နှင့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကလည်း စွဲမက်စရာ။

ဘယ်လိုဆွဲဆောင်ရမှာလဲ။ လွယ်တော့မလွယ်။

မလွယ်ပေမယ့် အကျိုးအမြတ်ကလည်း မက်လောက် စရာ။ နိုင်စစ်ဦး စိတ်ကူးထဲမှာ အကြံအစည်တွေ အမျိုးမျိုး ရက် ယှယ်ရင်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း(၁၀)

“တစ်လ (၁၅)သိန်းဆိုရင် နင့်မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
တွေ တော်တော်ပြေလည်သွားမှာနော်”

မိုးဝတ်၊ ပြယွန်းမှုန်ကို ထိုင်းတရားဟောနေခြင်းပါပေ။
မိမိတို့ဟာ ပြယွန်းကို ခါတိုင်းလို အနိုင်မကျင့်တော့ဘဲ ဆောင်း
သုန်လစ်သည်နှင့် ထိုင်းတရားဟောတော့သည်။

“ဟိုတစ်နေ့က အန်တီသီဖုန်းဆက်တော့ သူတို့မှာ ကြွေး
တွေ တင်နေတယ်တဲ့။ နင်သိမှာစိုးလို့ မပြောနဲ့ဆိုပေမယ့် ငါက
အနိုင်လို့ ပြောပြတာ။ ငါပြန်ပြောတာသိရင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးမှာ။
အခုမကို လှမ်းမမေးနဲ့နော်”

“ဟင်! မေမေ့ကို လှမ်းမေးပေးစမ်းပါ မမရယ်။ ကြွေး

တွေ ဘယ်လောက်တောင် တင်နေလဲဟင်။ ဒုက္ခပါပဲ၊ မောင်ထွေးက အရမ်းသုံးတယ်ထင်တယ်”

“နည်းပညာတက္ကသိုလ်တွေက ကုန်တယ် မြယွန်းရဲ့ အဆောင်ခ ကျူရှင်ခ ထမင်းလခ ပေါင်းလိုက်ရင် တစ်လက တစ်သိန်းခွဲလောက်တော့ အနည်းလေးပဲ”

“...”

“နင့်အဖေနဲ့အမေရတဲလဲဟာက သူ့ပိုပြီး ဘယ်လောက်ပိုလို့လဲ။ အိမ်တောင်ပေါင်ထားရတယ်ကြားတယ်။ နင့်အမေတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းက ငါ့အဖေရဲ့ငယ်ချင်းလေ။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သိရတာ”

“အို! ဒုက္ခပါပဲ၊ ဖေဖေကရော ဘယ်လိုစိစဉ်ပေးမလဲမသိဘူး”

မြယွန်းနို့ဟာ မိသားစု မိဘတွေကို အရမ်းတန်ဖိုးထားမှန်း သံယောဇဉ်ကြီးမှန်းသိသည်မို့ မိုးဝတ် နိုင်ပေါက်ကိုင်းခြင်းပါပေ။ မနေ့ကပင် နိုင်စစ်ဦးထံမှ ပုန်းရခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား

“ဝတ်စုံညီမကို တို့ သိန်းငါးဆယ်ထိပေးမယ်၊ တိုင်းတာက တရုတ်လောက် အခြေအနေမကောင်းဘူးလေ”

“ငါးဆယ် နည်းတယ်၊ တစ်ရာတော့ ရမှပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဟာသာ တရုတ်နယ်စပ်သွားရောင်းပေတော့။ မူဆယ်ဘက်က သွားလေ၊ လမ်းကြောင်းပြောပြလိုက်ဦးမယ်”

“ယူက တို့ကို ထောင်ကျအောင် အကြံပေးနေတာလား”

“အကြံပေးရဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်ရောင်းစားရဲနေကတည်းက သွေးမကြောင်မှန်း သိပြီးသား”

“အဟင်းဟင်း... ညီမဆိုပေမယ့် နှစ်ဝမ်းတောင် ကွဲထားတာပဲ။ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက သူက တို့ရဲ့အနီတီလေးနဲ့ အဆင်ပြေတယ်လေ။ တော်ကြာ အမွေတွေ သူချည်းရသွားနိုင်တယ်”

“ယူအတွက် ဆူးညောင့်ခလုတ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်ရှင်းပစ်ရတာ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ဒါထက် သူက အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မပါဘူး။ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြောက်နေတယ်”

“မပူပါနဲ့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆွယ်မရရင် နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားကြတာပေါ့။ ယူဘက်ကသာ ခွင့်ဖန်ပေး။ ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်မယ်”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ မြယွန်းကြည့်ရတာ ဟိုဘက်ခြံ

က ကောင်လေးနဲ့ အဆင်ပြေနေသလားပဲ”

“ဒါတွေ No Problem ပါကွာ၊ ယူသာ တို့နဲ့တစ်ခါ လောက် အပြင်ထည့်ပေးလိုက်၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားစေရမယ်၊ နိုင်စစ်ဦးဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာပါ”

နိုင်စစ်ဦးနှင့်ပုန်းပြောခဲ့သည်များကို ကြားယောင်ရင်း ဖိုးဝတ် မြယွန်းမှုန်ကို ဆက်ပြီးခြောက်လှန့်လိုက်၏။

“နင့်အဖေကရော လစာအပ်ရုံအပြင် ဘာများလုပ်တာ မှာလဲ။ နင့်အမေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရုန်းကန်နေရမှာပေါ့။ မိသားစုက ငါးယောက်၊ ခုခေတ်ကုန်ဈေးနှုန်းတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းမလဲ။ တွေးကြည့်ပေါ့ဟာ”

မြယွန်းမှုန် ငေးငေးလေးဖြစ်သွား၏။ သူမမေမေက အိမ်မှာ စက်လည်းချုပ်ပါသည်။ မေမေအရင်းပင်ပန်းမှာပဲ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေက တစ်ဖက်။

“မြယွန်း နိုင်ငံခြားသွားရမှာ ကြောက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်လူမျိုးမဟုတ်တဲ့ လူစိမ်းတွေကြားမှာ ဘာသာစကားလည်း မတူဘူး”

“အမယ်လေး! အဲဒီထိုင်းစက်ရုံတွေမှာ မြန်မာအလုပ်သမားတွေက တစ်ဝက်မကဘူး။ နင် ဘာမှကြောက်နေစရာမရှိ

ဘူး။ ကိုယ့်လူမျိုးချည်းပဲ။ ထိုင်းမှာ မြန်မာတွေ လက်ညှိုးထိုးလေ့တဲ”

“မမဝတီကျတော့ ဘာလို့မလိုက်သလဲ။ တစ်လ (၁၅) သိန်းတောင် ရမယ်ဆို။ မမဝတီ အဲဒီမှာ တစ်လတစ်သိန်းခွဲပဲ ရတာမဟုတ်လား”

မြယွန်းမှုန် ပြန်ထောက်လိုက်လျှင် ဖိုးဝတ်မှာ ဖြေစရာကောင်းက အဆင်သင့်။

“ငါက ဒီမှာချစ်သူရှိတယ်လေ၊ သူက ဘယ်လွှတ်မလဲ။ ပြီးတော့ ငါက ငွေမလိုဘူး။ မိဘတွေက အဆင်ပြေတယ်။ သူတို့ဆီကတောင် ငွေတောင်းသုံးလိုရသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေဆိုတာ ရှာထားရမှာပဲမဟုတ်လား။ မိဘက မလိုလည်း ကိုယ့်အတွက် ရှာပြီးစုထားပေါ့”

“ငါ့ချစ်သူက သူဌေးသားလေ၊ ငွေစုစရာကို မလိုလိုပေါ့။ ငါ့ဘဝက အားလုံးအဆင်ပြေပြီးသား။ မိဘကလည်း ပြေထည်တယ်၊ နင့်သဘောပါ။ ဒါ ကိုစစ်က ငါ့ဖျက်နာနဲ့ နင့်ကို မိဘတွေ အလုပ်ခန့်စာတွေ စီစဉ်ပေးမှာနော်။ လွယ်တယ်မထင်နဲ့ သူများတွေ အဆက်အသွယ်မရှိတဲ့လူတွေဆိုရင် ထိုင်းထွက် နဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် ရင်းရတာ”

“ခုခေတ်က လူကုန်ကူးမှုတွေကလည်း အများကြီး၊
မြယွန်းက မအူမလည်နဲ့ ဒုက္ခတွေရောက်နေဦးမယ်”

“တော် တော်... နင်ဟာလေ၊ စေတနာနဲ့ကို လုံးဝ
မထိုက်တန်တဲ့မိန်းမ။ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင် ဒီလို
မဖွယ်ရာဖြစ်စရာလား။ ကိုစစ်က နင့်ကို နီတနဲ့အလုပ်ခန့်စာ
ရတဲ့အထိ စီစဉ်ပေးမှာ။ နင့်ကို အတင်းအကျပ်မတိုက်တွန်းဘူး
နော်။ သွားချင်သွား... မသွားချင်နေ၊ နင်က ကိုယ့်အစ်မကို
တောင် မယုံမကြည်ဖြစ်နေတဲ့မိန်းမ”

မိုးဝတ်မှာ မြယွန်းကို ငါးမျှားသလို ကြိုးကို လျှော့လိုက်
တင်းလိုက်။ စိတ်မရှည်သည့်ပုံစံနှင့် သူမ ကိုယ့်အခန်းသို့ဝင်သွား
တော့ မြယွန်းမူနဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့်မျက်နှာလေးနှင့် ခြံထဲ
သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

သူမရဲ့ပန်းခြံလေးကတော့ တစ်လကို သုံးသိန်း လေး
သိန်းတော့ ဝင်သည်။ အန်တီလေးကို တစ်ဝက်ပေးလျှင် တစ်
ဝက်တော့ ကျန်မည်။ သူမငွေပို့လျှင် အမေတို့အသက်ရှူချောင်
မှာပဲ။ သို့သော် ကြွေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အတွေးဖြင့် သူမ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသည်မို့
ရွှေလရောင် အနားရောက်လာတာ မမြင်လိုက်ပေ။

“မြယွန်း ဘာတွေတွေးနေလဲ၊ ဘာတွေအခက်အခဲဖြစ်
နေလဲ”

သူက မြယွန်းထံမှ ရေပိုက်ကိုဆွဲယူဖွင့်ရင်း မေးလိုက်
သေမယ့် သူမ ပြန်မပြောနိုင်။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို ပြောချင်စိတ်
မရှိ။ ရွှေလရောင် မြယွန်းဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သဲလွန်စ မရ
သဖြင့် မတွေးတတ်။ သို့သော် သူမက ဟန်မဆောင်တတ်သူမို့
တစ်ခုခုအခက်အခဲဖြစ်နေတာ မှန်းလို့ရသည်။

“ပြောလေ မြယွန်း၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်”

“မြယွန်း စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ပြောတော့ရော ရှင် ဘာ
ဆင်နိုင့်မှာလဲ။ နေစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မဘာသာ တွေးနေပါရစေ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ကိုယ့်က မင်းထက် အသက်
အားနစ်လောက် ကြီးတယ်။ ဘဝအတွေးအကြံ လေးနစ်စာ ပို
သိမယ်။ ဘာလဲ... မြယွန်းအစ်မတွေ နှိပ်စက်လို့လား၊ အန်တီ
အားရော ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“အန်တီလေးက နောက်တစ်လလောက် ကြာဦးမယ်။
အစ်မတွေက မနှိပ်စက်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုအရေးတွေးပြီး စိတ်
ချမ်းသာလို့ပါ”

မြယွန်းဟာ ရိုးသားသူမို့ ဖုံးရင်းမှ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်

သွားလျှင် ရွှေလရောင် ကြွင်းနာစွာပြုံးမိပါသည်။

“ကဲ! ပြောစမ်းပါ။ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်အကြံပေးတတ်ပါတယ်”

“ရှင်က မာလီပဲ။ ဘယ်လောက်များ အကြံပေးတတ်မှာမို့လဲ”

“မာလီပေမယ့် ဘွဲ့ရပြီးသားပဲလေ။ မင်းတောင် ပန်းစိုက်နေပေမယ့် ဘွဲ့ရသေးတာပဲ”

မြယွန်းမူနီ ဘာမှမပြောချင်တော့ပေမယ့် သူ့ကို နည်းနည်းတိုင်ပင်ကြည့်ချင်မိသည်။ သူတို့ယောက်ျားလေးတွေရဲ့အမြင်က တစ်မျိုး။ တိုင်ပင်ကြည့်လျှင် မှားမည်မထင်။

“မြယွန်းအိမ်က မပြေလည်ဘူးတဲ့၊ မြယွန်း ထိုင်းကို သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဘာ!”

သူအော်လိုက်သည့်အသံကြီးက ကျယ်လွန်းသဖြင့် မြယွန်း တုန်တက်သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ။ အိမ်ထဲမှာ မမတွေ့ အလုပ်မသွားသေးဘူး”

“အော်မှာပေါ့၊ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ခေတ်ကြီးဆဲ”

မှာ ထိုင်းသွားဖို့များ စဉ်းစားနေသေးတယ်။ မင်းလိုပုံစံမျိုးဆို ထိုင်းမှာ...”

“ရှင်နော်၊ ဘာတွေမဟုတ်တရုတ် ပြောမလို့လဲ”

“တောက်! ဒါ ဘယ်သူ့အကြံအစည်လဲ။ ဟိုတစ်နေ့က ပါလာတဲ့ကောင်ကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ။ မြယွန်းရယ်၊ မင်းက အန်တီလေး အိမ်မှာမရှိတုန်း ထင်ရာစိုင်းမလို့လား”

ရွှေလရောင် ဒေါသတွေထွက်နေတာကိုကြည့်ပြီး မြယွန်းနားမလည်နိုင်။ သူ့နဲ့ငါ ဘာဆိုတာကျလို့။

“မဟုတ်ပါဘူး... စဉ်းစားနေတုန်းပါ။ ရှင်ကရော ဒါလေးပြောတာနဲ့ ဒီလောက်ဒေါသထွက်ပြစ်ရာလား။ ရှင်နော် အလုပ်ကလေးကူတာနဲ့ မကာမိဘူး။ လူကိုများ သူ့သမီးလေး ကျလို့၊ အော်လားငေါက်လားနဲ့။ ဟင်း... ကြာရင် ရိုက်မလားတောင်မသိဘူး”

မြယွန်း မျက်စောင်းထိုးရင်း ပန်းခူးဖို့သာပြင်လိုက်သည်။ သူမလက်ထဲမှာ ပန်းဖြတ်ကတ်ကျွေးနှင့်၊ ဒီနေ့ ပန်းမခူးရသေး။ ဖောက်သည်ချိန်းထားတာ ရောက်မလာသေး။

“ငါက စေတနာနဲ့ထားတာ၊ မင်းမိဘတွေ မပြေလည်ဘူးဆိုတာရော သူတို့ပါးစပ်က ပြောတာလား”

ရွှေလရောင် စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် ငါတွေတာတွေနှင့် ပြော
နေ၏။ မြဲယွန်းမှုန်ကလည်း သူ့ကို လောလောဆယ် အမြင်ကတ်
လိုက်တာ။ သူ့အကြောင်းကျနေတာပဲ။ နေရာတကာပါတယ်။

“သူတို့ပါးစပ်ကတော့ မပြောဘူးပေါ့။ ကျွန်မစိတ်ဆင်း
ရဲမှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့။ မမဝတ်ကိုပြောတယ်”

အခြေအနေတွေကို ရွှေလရောင် ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။
သူက နည်းနည်းလောက်ဆို အထာပေါက်ပြီးသားပါ။ ဒါ ဟိုနေ့
ကလာတဲ့ ဆေးမင်ကြောင်အပြည့်နဲ့ကောင်နဲ့ မိုးဝတ်ရဲ့စနက်။

“ငါ ပေါက်ပြီ၊ မင်းကို ထိုင်းပို့ချင်နေတာ မိုးဝတ်တို့
စုံတွဲမဟုတ်လား”

“ရှင်နော်... သူများကို ရမ်းပြီးမစွပ်စွဲနဲ့။ အဲဒါ မမရဲ့
မိတ်ဆွေ။ သူက စေတနာနဲ့ ထိုင်းကိုအလကားပို့ပေးမှာ။ ဗီစာ
တွေ အလုပ်ခန့်စာတွေပါ အလကားလုပ်ပေးမှာ”

တကယ်တော့ မြဲယွန်းသည် နိုင်စစ်ဦးကို ယုံတာမဟုတ်။
သို့သော် ရွှေလရောင် ကဲကဲဆတ်နေပုံကြောင့် တမင်ပြောထည့်
လိုက်တာ။ အရှိန်ကိုထိသွားပုံနှင့် သူ့ရဲ့ပုံစံက မြင်လို့တောင်
မကောင်း။

ဖူဂျီယာမာမီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲနေသည့်အတိုင်း။

“ဟင်! မင်း... မင်း... ဒီလောက်တောင် နံရံ အရ
သလား။ အဲဒါ မင်းကိုရောင်းစားမှာ... ရောင်းစားမှာ။ သိရဲ့လား။
ဒီလောက် ချောချောနုနုကောင်မလေးကို ရောင်းစားမလို့ ကြံစည်
နေကြတာကို မင်းက နည်းနည်းမှမသိဘူးလား။ တောက်! သူ
လိုက်သွားပါလား။ တစ်လ (၁၅)သိန်းရအောင် သူလိုက်သွားပေါ့။
ခုမှမြင်ဖူးတယ်။ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်ရောင်းစားတဲ့လူကို ခုမှတွေ့ဖူး
တော့တယ်”

ရွှေလရောင်အသံက တိုးတိုးသက်သာမဟုတ်သဖြင့်
အလုပ်သွားဖို့ထွက်လာသည့် ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ်တို့ ကြား
သွားသည်။ မိုးဝတ်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသဖြင့် ဒေါတွေ
ထွက်နေသော်လည်း ဆောင်းယမုန်က ဘာမှမသိသဖြင့် မျက်
မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေးက မြဲယွန်းကို တော်တော်နိုင်စားနေပါ
ထား။ ဒေါသတွေထွက်နေလိုက်တာ ရိုက်တော့ပုတ်တော့မယ့်
ပုံနဲ့ ကြည့်လုပ်ဦး... ဝတ်၊ ငါတို့အလုပ်သွားနေတုန်း အဲဒီ
ကောင်လေးက အမြဲလာနေတာလား။ တော်ကြာ မြဲယွန်း မာလီ
နဲ့ ညားနေဦးမယ်”

“ညားရင်တော်သေးတာပေါ့၊ မယူဘဲ ကြောရရုံ ကြံသွား

၁၀၈ □ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှ ဒုက္ခတွေ့နေမယ်။ ဝတ်တို့က အစ်မတွေ၊ သူ့ကိုထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ လာ... သွားပြောကြစို့။”

ဆောင်းယမုန်မှာ မိုးဝတ်ဆွဲဆောင်သည့်အတိုင်း၊ ရွှေလရောင်ကို ပြောဆိုလွှတ်ဖို့ နှစ်ယောက်အတွဲ မျက်နှာကြောတင်းတင်းတွေဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။

မြယွန်းနှင့်ရွှေလရောင်တို့နှစ်ယောက်အနားသို့ ရောက်လျှင် မိုးဝတ်က ရွှေလရောင်၏ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... နင်က ငါ့ညီမကို အော်လားဟစ်လားလုပ်ရအောင် နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာလဲ”

ဆောင်းယမုန်ကလည်း ဝင်ပြောသည်မှာ ခပ်စွာစွာအသံနှင့်...

“ငါတို့မရှိတုန်း ငါ့ညီမဆီလာတာ မကြိုက်ဘူး။ မာလီလောက်နဲ့လည်း ငါ့ညီမကို အငြိစွန်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒါ သူဌေးတုန်းပန်းစိုက်နေပေမယ့် အန်တီလေး သေရင် အမွေရမယ့်လူ”

“နောက် ဒီခြံထဲကိုမလာပါနဲ့ နင်လာတာ မကြိုက်ဘူး ငါတို့ညီမကို နင်နဲ့သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“နောက် နင့်မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး နင့်မှာ ယောက်ျား

စာရှိပါ။ နောက်... နင့်ကိုတွေ့ရင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားနဲ့မယ်။ နင့်ကို ဘယ်သူမှလည်း တံခါးဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အလကား... သူ့ခိုးကြမ်းပိုးလို ကျော်ခွဲဝင်လာတဲ့ကောင်”

ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ်တို့ နင်းကန်ပြောနေကြစဉ် အိမ်သူသို့ ဖယ်ရောက်လာသဖြင့် ပြောလို့မဝသေးပေမယ့် မျက်စောင်းတွေ အကြီးကြီးထိုးကာ ကားပေါ်သို့ တက်သွားကြလေဆော့သည်။

ဘုန်းရွှေလရောင် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ မြယွန်းမုန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမရဲ့ရှုပ်ကလေးက သူ့ကိုစိုးရိမ်စာကြီးကြည့်လျက်။

“ကဲ! မင်းအစ်မတွေ ပြောသွားတာ ကြားတယ်နော်။ ဒါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“သူတို့က မြယွန်းအပေါ် မကောင်းပါဘူး ရွှေလရောင်နယ်၊ မြယွန်း ရှင့်ကိုပဲ အားကိုးမိပါတယ်”

“တကယ်နော်”

“အင်း... တကယ်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို သူတို့ပြောတာဆိုတာတွေကို မခံနိုင်ပေမယ့် ကိုယ် မြယွန်းမျက်နှာလေးကြောင့် သည်းခံလိုက်မယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဆို မြယွန်း ကိုယ့်ဘက်ပါရမယ်နော်။ ကိုယ့်ဘက်က ရပ်တည်ရမယ်”

“တာကိုပြောချင်တာလဲဟင်”

မြယွန်း သူ့ကိုမော့မော့လေးကြည့်နေစဉ် ပန်းဖောက်သည်ယူမည်သူ ဆိုက်ကားကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပန်းတွေပြီးအောင် ခူးရသည်။ နောက် ရေတွက်ပြီး ပိုက်ဆံယူရသည်။

နှင်းဆီခင်းကတော့ နေ့တိုင်းခူးရပြီး ဖော်လုံးကတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါပဲ ခူးရသည်။ ဒီလိုပဲ အစာကျွေးလိုက်၊ ရေလောင်းလိုက်။

ဒီနေ့လည်း ပန်းဖုံးတစ်သောင်းကျော်ရ၏။ ပန်းဖောက်သည်သမား ပြန်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စကားတွေဆက်ပြောကြသည်။ အစ်မနှစ်ယောက် ဝင်နောက်လိုက်သဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း ပိုပြီးသွေးစည်းမိသွားကြတာလားပင်။ ဒါမှမဟုတ် မြယွန်း ယခုမှ ကိုယ့်သံယောဇဉ်ထူထည်ကို မြင်မိသလားမသိ။

“ကိုယ် မြယွန်းကို မြင်မြင်ချင်း ရှေးရေစက်ကြောင့် အရမ်း...”

“ရွှေလရောင်နော်”

“ခင်တယ်လိုပြောမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်မှာလည်း ယောက်ျားမာနနဲ့ပါ။ သူတို့ပြောတာဆိုတာ မခံချင်ဘူး။ သွေးတွေကို ဖျင်းခနဲဆူပွက်လာတယ်”

“သူတို့က မြယွန်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေမှမဟုတ်တာ။ ရွှေလရောင်ကလည်း လူဆိုးကြီးမဟုတ်မှန်း မြယွန်းသိတယ်”

“အဲဒီတော့”

“မြယွန်းလည်း ရှင်ကိုခင်တာပဲလေ။ ကိုယ့်အလုပ်တွေကို စေတနာနဲ့လာကူနေတဲ့ဥစ္စာ။ ပြီးတော့ သူကလည်း မြယွန်းတစ်ခုခုမကောင်းဖြစ်မှာ မမြင်ချင်ဘူးမဟုတ်လား။ မြယွန်းကို ညီမတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်နေတာ သိပါတယ်ရှင်”

“အဲဒီလိုစကားမျိုးတွေနဲ့ မြယွန်း ကိုယ့်ကိုမချည်နှောင်နဲ့။ မရဘူး”

“ဟင်! ဒါဆို ရှင်က မြယွန်းကို ညီမလိုမစောင့်ရှောက်တော့ဘူးပေါ့။ အစ်မတွေပြောတာနဲ့ မြယွန်းကိုပါရောပြီး စိတ်ဆိုးမယ်၊ ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူမပုံစံလေးက စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေလျှင် ရွှေလရောင် ကျေနပ်ရသည်။ စောစောက အနာတွေပင် ပျောက်လုလု။

၁၁၂ ၈ ကြယ်စင်ပျားဝေ

ကလေးရယ်... မင်းအတွက်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မာနတွေကို မြဲ
ခင်းပေးလိုက်ရတာပါ။

မင်းလေး နားလည်နော်...

“မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနားရောက်လာတာ ရိုးရိုးသားသားလို့ မင်းထင်
သလား”

“ဟင်! မရိုးသားဘူးလား... မဟုတ်လား၊ ရှင်ကရော
ကျွန်မကို ရောင်းစားဖို့ ကြံစည်နေတာလား”

မြယွန်း ထင်ရာတွေ လျှောက်မေးနေလျှင် ရွှေလရောင်
အသည်းယားသွား၏။ ခြံထဲမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ထဲလေ။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ကိုယ်က မင်းကိုရောင်း
စားချင်လို့ ကပ်နေတာ။ မင်းကို ဝါးစားချင်လို့ ကပ်နေတာ။ သိ
ပြီလား”

“အင်”

သူမကို ရွှေလရောင် ဆွဲပက်လိုက်သည်။ မြယွန်း လန့်
ဖျပ်သွားပြီး ရုန်းလိုက်တော့လည်း သူက လွှတ်ပေးတာပါပဲ။

“မြယွန်းကို ရိုးရိုးသားသားခင်တယ်မှတ်လို့ လက်ခံနေ
တာ။ အဲလိုဆန်းဆန်းပြားပြားစိတ်နဲ့ဆို ရှင်ကိုလက်မခံရတော့ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလဲ၊ ကိုယ် မင်းဆီ ဘယ်တော့မှမလာရတော့ဘူး
ဏား။ ပြန်ရတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပြန်တော့၊ ရှင်ကိုမတွေ့ချင်တော့ဘူး”

“မာလီတစ်ယောက်မို့ အထင်သေးတာလား၊ လက်မခံ
ချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်တောင် ကြီး
ထူပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာပဲနေပါရစေတော့ရှင်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုယ်က မင်းဒုက္ခတွေကို ကူညီချင်တယ်... ဘယ်
လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက် ထိုင်းကိုတော့ သွားဖို့ စိတ်မကူး
နဲ့။ မင်းကို သူတို့က လူကုန်ကူးဖို့ကြံစည်နေကြတာ။ အဲဒါ
မင်းသိရဲ့လား”

“မယ့်ဘူး၊ ကျွန်မအစ်မက ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်ရောင်းမစား
ဘူး”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရမယ်ဆိုရင် ဘာနဖူးသိုက်တူးမယ့်
သူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ထား။ အရေးကြီး
ဆုံး ငါ့ဆီပြေးလာလို့ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းဆက်လိုက်။ ကိုယ်
တို့ အရမ်းအထင်သေးနေတဲ့ မလိုလားတဲ့အိမ်ကို ငါကလည်း
လာချင်ပါဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် မလိုလားတာကို ငါပိုပြီးခံစားရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တယ်”

ပြောပြီး ရွှေလရောင် သရက်ပင်မှတစ်ဆင့် ရှာခန့်ထွက်
ခွာသွားတော့ ပြယွန်းမှုန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကျန်ခဲ့ရသည်။ သူ
ဒီလိုခံစားရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်လိုမှထင်မထားခဲ့သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်တောင် အံ့သြရသည်။

“ငါ့မှာ အားကိုးမရှိတော့ပါလား။ မမဝတီဟာ စေတနာ
နဲ့ ပြောနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူပြောသလို ငါ့ကိုရောင်းစား
မလိုလား”

အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် ရှုပ်ထွေးရင်း ပြယွန်း အန်ထီ
လေးကိုသာ တနေ့မိတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ မိုးဝတီ နိုင်စစ်ဦးဇာကားနှင့်
အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ မမဆောင်းယမုန် ပြန်မရောက်သေးသည်
။ အိမ်မှာ ပြယွန်းမှုန်တစ်ယောက်တည်း။ သူမကလည်း မျက်
စာမကောင်းပါ။ အိမ်မှာ အကြွေးတွေတင်နေသည့်ကိစ္စနှင့် ရွှေ
လရောင် မလာတော့သည့်ပြဿနာ။

ဧည့်သည်လာတာကိုပင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မြ
သွန်း ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်သည်။

ညနေခြောက်နာရီကျော်တဲ့အထိ ထိုလူ မပြန်သောအခါ
မှာတော့ ပြယွန်း မျက်လုံးပြူးရသည်။ ညနေလေးနာရီလောက်
ထတည်းက ရောက်နေတာ ခုထိမပြန်သေးဘူးလား။

မိုးဝတီ မီးဖိုဘက်သို့လျှောက်လာတော့ မြွေဖုန်း ဖုန်းတိုက်ကြီးမေးလိုက်သည်။

“မမ... သူက ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“မပြန်ဘူး၊ ဒီမှာအိပ်မှာ။ ထမင်းလည်း ကျွေးရမယ်”

“ရှင်! မြွေဖုန်းတို့အိပ်မှာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲလေ အနီတီလေးလည်းမရှိဘူး။ လက်ခံလို့ဘယ်သင့်တော်မလဲ”

“နင် မိချောင်းမင်း ရောက်ပြီလုပ်မနေနဲ့။ ငါက အကြံပေးပါ။ ငါတို့က သုံးယောက်ပဲ။ သူက တစ်ယောက်တည်း။ အာအန္တရာယ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ကြောက်စားကြောက်ရင် သူကသာ ငါတွေကို ကြောက်ရမှာ”

“မဟုတ်ဘူး မမဝတီရယ်၊ သူ့မှာ တည်းခရာနေရာမလို့လား။ အနီတီလေးပြန်လာရင် အနီတီလေးသိသွားရင် မြွေဖုန်းတို့ကို အထင်သေးမှာ”

“သေးခါမှသေးရော၊ သူက တို့ညီအစ်မတွေကို ထိုက်အကြောင်းပြောချင်လို့ပါဆိုပြီး လိုက်လာတော့ ငါဘယ်လိုငြိမ်းမလဲ။ သူက ငါ့မိတ်ဆွေလေ”

မိုးဝတီကို ပြောမရသည့်ကြားထဲ မမဆောင်းယမုန်လည်း ယခုထိပြန်မလာသေးလျှင် မြွေဖုန်းရှင်ရင်ထဲမှာ ဆောင့်

ဆည်ရာမမြင်လာမိသည်။

ကိုရီးယားကားတွေထဲမှာလည်း ကြည့်ဖူးနေရ၏။ ညီအစ်မဆိုပေမယ့် အရင်းအခြာတွေမဟုတ်။ ပြောကြကြေးဆို နှစ်ခမ်းကွဲ။ သေချာတွေကြည့်တော့လည်း မိုးဝတီဟာ သူမအပေါ် အင်မတန်မနှေးထွေးခဲ့။ အတွက်ကြီးသူ။

ငါ့ကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ ထိုင်းတရားဟောနေပေမယ့် သူမက မလှုပ်တော့ စိတ်မရှည်ကြဘူးလေသည်။ မြွေဖုန်း သွားဆတ်ရမိတာ ဘုန်းရွှေလရောင်၊ သူ့ကို ဖုန်းဘယ်လိုဆက်မလဲ။

သူမအကဲခတ်လိုက်တော့ မိုးဝတီရော နိုင်စစ်ဦးပါ သူမတို့ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေကြသလို ခံစားနေရ၏။ မြွေဖုန်းအာချွေးပြန်လာခဲ့ပေပြီ။

သည်စဉ် မိုးဝတီက သူ့ကို ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ ခိုင်းလိုက်သည်။

“မြွေဖုန်း ထမင်းပွဲပြင်တော့”

“မမဆောင်းယမုန်ကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

“သူ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ရှိလို့ ပြန်မလာဘူးတဲ့”

“ရှင်!”

မြွေဖုန်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရုံမက လက်ထဲမှ ကိုင်

ထားသည့်ပန်းကန်ပါ လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။

“ချလွင်... လွင်!”

“အောင်မာ! ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါတို့ကိုများ သရဲသဘက်တွေကျလို့၊ တောက်ကံ! ပြင်... ထမင်းပွဲမြန်မြန်ပြင်!”

မြယွန်းမှုန် တွန့်တုန်ရင်ရင်နှင့်ပင် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေရင်း သူမမျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်ယွင်းနေမိသည်။

ငါတော့ ဒုက္ခပဲ။ သူတို့မှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိတယ်မသိဘူး။ ငါသတိထားရမယ်။

နိုင်စပ်ဦးပါ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက...

“မြယွန်းပါ လာလေ၊ တစ်ခါတည်းစား၊ အတူတူစားကြတာပေါ့။ ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့အစိမ်းကြော်နဲ့ အကင်တွေပါ အတူတူစားရအောင်”

သူက လက်ထဲမှာ ဆွဲလာသည့်အထုပ်တွေကို ထည့်ပြင်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် မိုးဝတီက ပန်းကန်တွေထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ မြယွန်းမှုန်ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေက လင်းချည်မှိတ်ချည်။

မစားနဲ့ မြယွန်းမှုန်၊ ဒါ မရိုးသားဘူး၊ အချိန်ကလည်း

ထပြည်းပြည်း ညရစ်နာရီထိုးတော့မည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးက စောသေးပေမယ့် သူမတစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာကြီး မည်းမှောင်နေရသည်။

“လာ... စားလေ မြယွန်းမှုန်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။ ဘတ်... ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့စက်ပုလင်းလေး သွားယူလိုက်ပါဦး”

စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းထက် အမြည်းတွေက ပိုပြီးစုံလင်နေရသည်။ မိုးဝတီ အရက်ပုလင်းယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သွင် ဆိုဒါတွေ ရေခဲတွေကလည်း အဆင်သင့်။

သူတို့နှစ်ယောက်က မြယွန်းမှုန်ကို အတင်းပင် စားပွဲမှာ တိုင်ခိုင်းကြလျှင် သူမ ဇောရွေးတွေပြန်နေရ၏။ ရွှေလရောင်ဆီ ဖုန်းဘယ်လိုဆက်မလဲ။ ဖုန်းဆက်လို့တော့ ရမည်မထင်တော့။ အုန်ယင်နေသောလက်များနှင့် သူမ ကာပြမိ၏။

“စား... စားနှင့်ကြပါ၊ ကျွန်မ နောက်မှစားမယ်”

“မြယွန်းမှုန်၊ နင့်ကို ထမင်းအတူစားရမယ်လို့ ငါအမိန့်ပေးနေတယ်နော်။ လာ... ဒီမှာထိုင်”

“ဝတီကလည်း မြယွန်း တစ်မျိုးထင်အောင် အမိန့်တွေပေးနေပြန်ပြီ။ ကဲကဲ... အစ်ကိုတို့နဲ့အတူမစားချင်လည်း ပြီးသော့ စားနော်”

“ကျွန်... ကျွန်မ တိုင်းလက်ဝင်ချင်လို့ပါ”

မြယွန်းနှင့် သန့်စင်ခန်းသို့ပြေးဝင်တော့ ဖိုးဝတ်နှင့် နိုင်စစ်ဦးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ ပြီးအသံတီးတိုးနှင့်...

“ဝတ် အကြမ်းမဖက်နဲ့လေ၊ ကောင်မလေး ကြောက်နေပြီ”

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတူးလေ၊ ဘာလုပ်ချောနေရဦးမှာလဲ။ ညကိုးနာရီလောက်ဆို သူ့ကိုခေါ်သွားပေတော့”

“လိုက်မလား၊ ဝတ်ချဲ့ မင်းပါ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လိုက်ခဲ့ဦးမှပေါ့။ တော်ကြာ ကောင်မလေးက လူရှေ့သူရှေ့ မီးပွိုင့်တွေရှေ့မှာ ဆင်းပြေးရင် ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“အင်းလေ... ဒါဆိုလည်း ကိုစစ်တို့စခန်းချတဲ့နေရာထိ ဝတ် လိုက်ပို့ပါမယ်။ ပြီးရင်တော့ ဝတ်ကိုချက်ချင်းပြန်ပို့နော်”

“ပို့ပါမယ်ဗျာ၊ အစစအရာရာ ကူညီလို့ ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့။ ကဲ... အောင်မြင်မှုရဖို့ ဆုတောင်းကြစို့၊ ချီးယားစ်”

“မအောင်မြင်သေးပါဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ် မသိသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်တာ၊ ပျော်ရွှင်မှုရဖို့ပေါ့”

ခွက်ချင်း တိုက်လုပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား သောက်စားနေကြစဉ် မြယွန်းနှင့် ဇောချွေးတွေ ပြန်နေရင်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ပြေးလေ၏။ သူမ ရွှေလရောင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရအောင် ကြိုးစားမည်။

ကိုယ့်အခန်းကို ပြေးပိတ်လိုက်ပြီး မြယွန်းနှင့် ရွှေလရောင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... ရွှေလရောင်”

“မြယွန်း ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ မင်းအသံတွေ ထုန်နေပါလား။ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်နေလဲ... ပြော”

“အိမ်... အိမ်မှာ မမဝတ်က ဟိုလူကြီးကို ခေါ်လာတယ်”

“ဟင်! အိမ်မှာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲကို”

“မမဆောင်းလည်း ပြန်မလာဘူး၊ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ရှိလို့တဲ့”

“ဟာ! ဒါဆို အိမ်မှာ မြယွန်းတို့မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ဒါ အန္တရာယ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သောက်ပွဲဆင်နေကြပြီ။ မြယွန်းကိုလည်း အတင်းတိုက်နေ စားခိုင်းနေတယ်။

အပြင်က ဝယ်လာတဲ့အစားအစာတွေ။ မြယွန်း မစားရဲပါဘူး။”

“မစားနဲ့ ကိုယ်လာခဲ့မယ်။ မြယွန်းတို့အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးထား။ အဲ... မြယွန်းအခန်းကို ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပေး။ ကိုယ်ခိုးဝင်ထားမယ်။ တစ်ခုခုဆို ကူညီလို့ရတာပေါ့။”

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ တော်ကြာ မမဝတီက ရှင့်ကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲမလား။ သူခိုးလို့ပဲ စွပ်စွဲမလား။”

“ကိုယ်က လိုအပ်မှဝင်မှာလေ၊ မလိုအပ်ရင် မြယွန်းအခန်းထဲမှာ ပုန်းနေမှာ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားမှာပါ။”

“အင်း... အဲဒါလည်း မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဟော! သူတို့လာကုန်ကြပြီ၊ ရှင်မြန်မြန်လာတော့နော်၊ မြယွန်း တံခါးဖွင့်ပေးထားမယ်။”

သူဟာ မြယွန်းတို့ခြံထဲသို့ ကျော်လွှားပြီး ဝင်လာတတ်သူမို့ ကြည့်ဝင်လာလိမ့်မည်။ သည်စဉ် မိုးဝတီ သူမ၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ သူမအသံက ဒေါသနှင့်။

“မြယွန်းမူန့်၊ ဘယ်သူ့ကိုပုန်းဆက်နေတာလဲ။ နင် ဘာအချိုးချိုးလိုက်တာလဲ။ ငါ့ညှော်သည်ကို မခန့်လေးစားနဲ့၊ ထွက်စမ်း! နင်တော့ သိမယ်။”

သူမ ဘယ်လိုပြောပြော မြယွန်းမူန့် ပေကပ်နေဖို့ ဆုံး

ဖြတ်လိုက်သည်။ တံခါးကို သူမဖွင့်မပေး။ အပြင်က ထုနေလည်း ခွင့်မပေးတော့ပါ။

“မြယွန်းမူန့် ထွက်စမ်း... ထွက်ခဲ့စမ်း။ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်သက်လုံး ငါ့ကိုမော်မကြည့်တဲ့မိန်းမက ဘယ်သူ့အားကိုးရှိလို့ အာခံနေတာလဲ။”

ဘယ်လိုပြောပြော သူမ ပေကပ်နေဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သည်စဉ် သူမ၏အခန်းပြတင်းမှတစ်ဆင့် ရွှေလရောင် ဖျတ်ခနဲခနဲဝင်လာခဲ့ပေပြီ။ မြယွန်းမူန့် ပိုပြီးအားရှိသွားရသည်။

ရွှေလရောင်ကိုလည်း ပုန်းနေဖို့အချက်ပြလိုက်ရသေး၏။ သူမနှင့်အန်တီလေးတို့နှစ်ဦးရဲ့အခန်းထဲမှာ ဗီရိုတွေ စားဖွဲ့တွေလည်း ရှိသည်မို့ ပုန်းစရာနေရာတွေကတော့ အများအပြား။

အပြင်မှာလည်း မိုးဝတီအနားသို့ နိုင်စစ်ဦးပါ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

“ကဲ! လာပါ ဝတီရယ်၊ ဝတီလုပ်ပုံနဲ့ ကောင်မလေးတစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်။ သူမစားချင်လည်း စားချင်တဲ့အချိန်ကျမှ စားပါစေ။ လာ... လာ၊ ညှော်ခန်းထဲသွားပြီး စကားပြောကြဖို့ ညီမရေ... ဆာတဲ့အချိန်ကျ ထွက်စားနော်၊ အစ်ကိုတို့ စားဖွဲ့

၁၂၄ ၈ ကြယ်စင်ဖျားဝေ

ပေါ်မှာ အုပ်ထားခဲ့တယ်”

နှစ်ယောက်သား ခြေသံတွေ ဝေးသွားတော့ မြယွန်းမှုန် ဒီဘက် သို့လှည့်လိုက်၏။ ဗိုရိုနောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည့်ရွှေလရောင် ကို သွေးလန့်သလိုကြည့်လိုက်မိပြီးနောက်...

“ရွှေလရောင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ပါဦး။ အပြင်ကိုချောင်းကြည့်လိုက်။ သူတို့ ဘာတွေတိုင်ပင်နေသလဲဆိုတာ သိရရင် ကောင်းမယ်နော်”

“တွေ့မနေနဲ့၊ ကောင်းမယ့်အကြံအစည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့လေ၊ ကိုယ်စောစောပေးပါမယ်”

“အာ... အဲဒါလည်းမဖြစ်ဘူးလေ၊ အပျိုနဲ့လူပျို တစ်ခန်းထဲ အတူနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရှင်စောင့်ကြည့်ပေးချင်ရင် အလစ်မှာထွက်ပြီး အခန်းတစ်ခုခုက စောင့်ပေးပေါ့။ ကျွန်မအခန်းထဲကတော့ စောင့်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“တကယ်လို့ ကိုယ်က အဲဒီအခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတုန်း မြယွန်းကို သူတို့ဖမ်းခေါ်သွားရင်ရော”

“အိုး... ရှင့်ကိုအကူအညီလိုလို့ ခေါ်ထားတယ်၊ မအိပ်ဘဲ စောင့်ပေါ့ရှင်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ထားလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ”

ရွှေလရောင် မြယွန်းမှုန် ကဲကဲဆတ်နေပုံလေးကိုကြည့်

ပြီး ရင်ထဲမှာ နှစ်လိုမိရ၏။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုး သင့်တော်တဲ့အခန်းတစ်ခုခုထဲက စောင့်ကြည့်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားလေးလည်း သတိဝီရိယနဲ့အိပ်ပေါ့။ တော်ကြာ ရန်သူက လက်ဦးသွားရင် ဒုက္ခ”

“ကဲ... ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခြောက်နေနဲ့၊ အခြေအနေကိုကြည့်ဦး”

မြယွန်းမှုန် သတိပေးလိုက်မှ ရွှေလရောင် အခန်းတံခါး တိုဟကား၊ အပြင်ကိုချောင်းကြည့်နေရသည်။

အပြင်က နှစ်ယောက်ကလည်း အကြံနဲ့။

“ဝတီလုပ်တာနဲ့ ကောင်မလေး ခိုပိမိသွားပြီထင်တယ်။ သူ့အခန်းထဲက မထွက်တော့ဘူး”

“သူ မကြာဘူး... ထွက်လာမှာပါ။ စောင့်နေကြတာပေါ့။ အဲဒါ ကိုစစ်ကြောင့်၊ ဝတီအလိုဆို အကြမ်းပက်ပစ်လိုက်ပြီး ဘယ်သူမှရှိတာမှမဟုတ်တာ”

“ဝတီအပေါ် သူယုံကြည်နေမှဖြစ်မယ်လေ။ အနည်းငယ် ကောင်းပါတယ်၊ အကြမ်းနည်းက အန္တရာယ်ရှိတယ်။ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလာအောင် ဝတီက မဆွဲဆောင် မစည်းရုံးခဲ့ဘူးလား”

“စည်းရုံးတယ်၊ မရဘူး။ ဘယ်လို အမဲရွတ်နဲ့ တွေ့နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကယ်ခင်ယုဒပါဘူး။ နေဦး... ဝတ်သွားပြီး စည်းရုံးလိုက်ဦးမယ်”

မိုးဝတ် မြယွန်းနှင့်အိမ်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“မြယွန်း... မြယွန်း... မမဝတ် ခိုက်အောင်လို့ ဆေးခန်းသွားချင်လို့ လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! မြယွန်းရေ... လုပ်ပါဦး။ မမဝတ်ကို ကယ်ပါဦး”

မိုးဝတ်အသံက တကယ့်ကို မချိမဆန်ဖြစ်နေလျှင် မြယွန်းနှင့် မိုးခိုမ်တကြီး ထရပ်မိသည်။ သို့သော် ရွှေလရောင်က မျက်ခိုပ်ပြပြီး တားဆီးလိုက်သည်။ လက်ကိုလည်း ခါပြလိုက်သေး၏။ အပြင်မှ မိုးဝတ်ကလည်း အသံမင်းသမီးလုပ်နေတုန်း။

“အမယ်လေး! အား... ညီမလေး မြယွန်း မမကို ကယ်ပါဦး။ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပါနော်။ ကိုစစ် ရှင်က ကားအဆင်သင့်ပြင်ထားပေးပါ။ အားအား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! မေမေရေ... ကယ်ပါဦး”

အပြင်မှ အပိအပြင်သရုပ်ဆောင်နေတော့ မြယွန်းနှင့် မှာ ထိုင်ရမလိုထရပ်မိလို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ အစ်မတွေကို ခင်တွယ်ပါသည်။

ရွှေလရောင်က သူမ၏လက်ကို ဆွဲထားသဖြင့် မြယွန်းတံခါးဖွင့်ပေးလို့မရဖြစ်နေ၏။

“ဇယ်ပါ... လွတ်! ဟိုမှာ မမဝတ် တကယ်ခံစားနေရပြီ။ ကျွန်မ ကူရမှာပေါ့”

“အဲဒါ မူယာမာယာတွေပါ မြယွန်းရယ်၊ မယုံစမ်းပါနဲ့။ တျားစဉ်းလဲတွေ... အလကား”

သို့သော် အပြင်ကလည်း တံခါးကိုထုရင်း သရုပ်ဆောင်နေလိုက်တာ အပိအပြင်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ... မြယွန်း... ညီမလေး အား... သေပါပြီ”

အသံတိမ်ဝင်သွားပြီး အပြင်ဘက်မှ လဲပြီသံကြားလိုက်ရလျှင် မြယွန်းနှင့် ဘယ်လိုမှအသည်းမမာနိုင်တော့ပါ။

“ရှင် ပုန်းနေနော်”

တံခါးကိုလျှင်မြန်စွာဖွင့်ပြီး မြယွန်းနှင့် မိုးဝတ်ကို ဆွဲပွေ့ထားမိပါသည်။ မိုးဝတ်မှာလည်း ချွေးတွေရွှဲနေပြီး လူက ပျော့ဆွဲအေးစက်လို့။

သူတို့အနားသို့ နိုင်စစ်ဦး ပြေးလာပြီး မိုးဝတ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ရင်း...

“ဆေးခန်းမြန်မြန်သွားမဖြစ်မယ်၊ ဒါ အူအတက်ပေါက်တာလား၊ အစာအိမ်ပေါက်တာလား တစ်ခုခုပဲ။ လာ... လာ

မြယွန်း၊ အစ်ကိုကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်။ အမလေး... တော်ပါသေး
ရဲ့၊ အစ်ကိုလိုက်လည်မိပေလို့”

နိုင်စစ်ဦး ရှေ့မှ ပြာပြာပြာနှင့် သွားနေသမျှ မြယွန်း
မူန့် လိုက်နေမိသည်။ အစ်မစောနှင့်မို့ ဘာမှမတွေးမိတော့။ မြ
ယွန်း ကားတံခါးပြေးဖွင့်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ပေးလိုက်လျှင် နိုင်
စစ်ဦး မိုးဝတီကို ကားထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။

“တက်... တက်... မြယွန်းလည်း တက်၊ အနီးဆုံး
ဆေးခန်းပို့ပေးမှဖြစ်မယ်”

“နေဦး... အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ရဦးမယ်လေ”

“ဪ... အင်း... ကိုယ်ပါ လိုက်ပိတ်၊ ဟာ! ဒီမှာ
လူနာက အရေးကြီးနေပြီလေ။ အပြင်ကတံခါးသာ အမြန်ပိတ်
ပါ”

“ရှင်သွားနှင့်လေ၊ ကျွန်မ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ ကဲပါ... ပိတ်၊ မြန်မြန်ပိတ်၊ စကား
တွေပြောနေရတာနဲ့ အချိန်တွေကြာနေပြီ”

မြယွန်း ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်နေရင်း ကိုယ့်အခန်းသို့
ကြည့်လိုက်လျှင် ရွှေလရောင်ကိုမတွေ့ရတော့ပေ။ သူ ငါ့နောက်
ကို လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်မှာလားမသိဘူး။

နောက် အိမ်တံခါးမကြီးကိုပိတ်ပြီး မြယွန်း ကားပေါ်
ဆက်လိုက်သည်။ ကား ခြံရှေ့ရောက်လျှင် ခြံတံခါး ဆင်းပိတ်
ရသေး၏။ ကား ခြံရှေ့မှမောင်းထွက်လိုက်လျှင် မြယွန်း ရွှေ
လရောင်တို့ခြံကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မီးတွေတောင်
တွေ့... လူမရှိသည်နယ်။ မည်းမှောင်နေလျက်။ သူမ အားငယ်
သွားမိသည်။

ကား သူတို့လမ်းကျော်တာနှင့် စောစောက ခွေခေါက်
ဆွတ်နေသည့် မိုးဝတီ နည်းနည်းလှုပ်လာခဲ့သည်။

“အင်း... အင်း... ညီမ... ညီမလေး”

“ရှိတယ် မမ၊ မြယွန်းရှိတယ်”

“ဘယ်... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“မမကို ဆေးခန်းပို့ပေးမလို့ နီးရာဆေးခန်းရှာနေတယ်”

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! မူးလိုက်တာ၊ မူးလိုက်တာ”

“အိပ်နေ မမ၊ အိပ်နေနော်”

မိုးဝတီပြန်ငြိမ်သွားလျှင် ကားမောင်းနေသည့် နိုင်စစ်ဦး
က သူမကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆေးခန်းကို သွားမယ်၊ သူက ကိုယ်
ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်တယ်။ အဲ... အိမ်မှာလည်း ကုတယ်၊ ပြင်သစ်

ပြန်ပဲလေ"

"အင်း... အင်း... ရှင် သင့်တော်သလိုစိစဉ်ဆေး
နာရီဝက်လောက်ကြာနေလည်း ဆေးခန်းက မဆေး
သေး။ မြွေကွေးမှာ အပြင်သိပ်မထွက်ရသမို့ ဘယ်တွေ့ရောက်
မှန်းလည်း မသိပါ။ လူနာကလည်း တစ်ခါတည်းငြိမ်နေလို
တာ၊ အိပ်ပျော်နေလားပင်မသိ။

"မရောက်သေးဘူးလား။ ရှင့်ဆေးခန်းက ဘယ်နှစ်
အထိ သွားနေရတာလဲ"

"ရောက်တော့မှာပါ။ ရှေ့လမ်းတင်ပဲ"

ကားကလည်း အမြန်မောင်းနေလိုက်တာ တစ်ခါ
ဘယ်တွေ့ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းမသိ။ တစ်နာရီလောက်ကြာ
တော့ လူရှင်းကားရှင်းလာပြီး နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှိသည့်
သို့ သူတို့ကား ရောက်သွားခဲ့သည်။

"ရောက်ပြီ... ဆင်း။ ဝတီ ရောက်ပြီ"

စောစောက တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့်မိုးဝတီ ရှုံ့ရှုံ့မိုး
ထထိုင်လိုက်ပြီး...

"ရောက်ပြီလား။ ဒါ ရှင်တို့ စတည်းချတဲ့နေရာလား"

"ဟုတ်တယ်။ အထဲမှာ မင်းတို့အဖော်တွေရှိတယ်"

ကားပေါ်သို့ မိုးဝတီ တစ်ဖက်မှဆင်းပြီး မြွေကွေးလည်း
တစ်ဖက်မှဆင်းရသည်။ နိုင်စစ်ဦးအသွင်က အောင်နိုင်သူအပြု
နှင့်။

"ကဲ... လား၊ အထဲမှာ စားကြသောက်ကြတာပေါ့"

"ဟင်! မမဝတီ ကောင်းသွားပြီလား။ ဒါ ဘယ်ရောက်
နေတာလဲ"

"သက်သာသွားပြီ၊ ဒါ ကိုစစ်တို့စခန်းလေ။ တို့ကိုရောက်
အောင် ခေါ်လာတာ။ ကဲ... သွားကြစို့"

မြွေကွေး လှမ်းကြည့်နေတုန်း အိမ်ထဲမှ လူဆိုးရုပ်နှင့်
နှစ်ယောက် ထွက်လာလျှင် ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုဆိုတာ မြွေကွေး
သဘောပေါက်သွား၏။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိပြီ။

"ဟင်! မမ... မမဝတီ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မကို
ရောင်းစားလိုက်တာလား"

"ဒီစကားလုံးက ရင့်သီးပါတယ်။ သူလည်း ဘဝတူပဲ
လေး၊ သူ့ရောမင်းရော နှစ်ယောက်လုံး အတူတူပဲ။ ဘဝချင်းတူ
သွားပြီ"

"ဘာ! နိုင်စစ်ဦး... ဘာပြောတယ်"

မိုးဝတီ ဆတ်ခနဲတွန့်သွားစဉ် စောစောက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်နှစ်ယောက်က သူမတို့၏ဖုန်းများကို သိမ်းယူလိုက်ကြပြီး အိမ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

မြွေပွေးကို ဖုံးထိလေပြီ။ ညီမကိုရောင်းစားမည့် မိုးဝတီက တကယ့်လူယုတ်မာ လူကောက်ကျစ်တွေနှင့် ဆက်ဆံခဲ့တော့ မြွေပွေးကို အလမ္မာယ်ပြမိသလို ကိုယ့်ကိုပါ ဒုက္ခပေးပြီပေါ့။

ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေရင်း နှစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထဲသို့ရောက်သွားကြတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ကြာရာမရဖြစ်သွားကြသည်။ မိုးဝတီက ဒေါသကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေပြီး မြယွန်းမှုန်ကတော့ အစ်မဖြစ်သူကို အံ့သြရင်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

နိုင်စစ်ဦးကတော့ သူတို့ရှေ့ဆိုတာမှာထိုင်လျက် စီးကရုတ်မီးညှို့နေသည်။ သူ့အသွင်က ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျက်။ ငါးတစ်ကောင်တောင်မဟုတ်၊ နှစ်ကောင်တောင်မိခဲ့ပြီလေ။ ငါးတကယ့်အကောင်းစား ငါးမလေးတွေ။

မိုးဝတီ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေရာမှ နိုင်စစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ့နေလိုက်တာ လူစိတ်ပင်ပျောက်လုမတတ်။

“ဟင်! သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်၊ နင့်အကြံက ပက်စက်

သည်လား။ ငါ့ကိုပါရောင်းစားရအောင် နင်တို့လှည့်တိုင်း ရမယ်ထင်နဲ့”

“သစ္စာတွေ မေတ္တာတွေ လွှာပြောမနေနဲ့လေ။ နင်ဆောင် ကိုယ့်ညီမကိုရောင်းစားဖို့ ကြံတာပဲ။ ငါတို့လိုလူမျိုးဆိုတာ သစ္စာတွေသာတွေ လာရွတ်ပြမနေနဲ့လေ။ မိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင် ငါတို့က ကိုယ့်ညီမတောင် ရောင်းချင်ရောင်းမှာ။ ပြောလို့ ဆုတာမဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကို ရဲတိုင်မယ်၊ လူကုန်ကူးမှုနဲ့ ထောင်ကျအောင် ဆုပ်မယ်။ ငါ့ကို အနံ့အအ မှတ်လို့လား”

“ရတယ်လေ၊ လှုပ်လို့ရရင် လှုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ကဲ... အနားယူလိုက်ကြဦး။ ဆာရင်စားဖို့ မုန့်တွေ အချိုရည်တွေရှိတယ်။ နှစ်ရက်လောက်ကြာရင် ခရီးထွက်ရမှာ။ အားရှိနေဖို့လိုတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး နိုင်စစ်ဦး ဆွတ်ခွာသွားတော့ မိုးဝတီပုံစံက ကျားမတစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်ထဲသွင်းထားခဲ့သည်နယ်။ မြယွန်းမှုန် ကိုယ့်အစ်မကို လုံးဝ မသိကြည်တော့ပါ။ စကားနာတွေလည်း ထိုးမနေချင်တော့။

ဘနဖူး သိုက်တူးတယ်ပဲ ကြားဖူးခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့

ညီမချင်းကိုပင် ရောင်းစားဖို့ကြံစည်နေပါပြီကော။ သူမကိုရောင်း စားရင်းမှ သူ့ပါ ပါသွားရသည့်အဖြစ်။

မြယွန်းမူန် မိုးဝတီကို အံ့သြ ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်သောအကြည့် နှင့်သာ ကြည့်နေဖြစ်သည်။ ကျားငစဉ်းလဲမရဲ့စကားကို နောက် မယုံမိဖို့လည်း သတိထားရမည်။ မိုးဝတီကတော့ လောင်အိမ်ထဲ မှ ကျားငစဉ်းလဲ။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တံခွန်ပြန်လမ်းလျှောက် ရင်း ဒေါမာန်တွေ ထနေ၏။

“တောက်! နိုင်စစ်ဦး... နိုင်စစ်ဦး ဒင်းက ငါ့ကိုများ ဘာထင်နေသလဲ။ ငါပျောက်နေရင် ငါ့ချစ်သူက လိုက်ရှာမှာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ တစ်ဖွဲ့လုံး ကွဲခနဲမိသွားမယ်”

“ညီအစ်မချင်းတောင် ရောင်းစားခဲ့တာပဲလေ၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရလို့ ရောင်းစားတာလဲ။ သိန်းငါးဆယ်လား၊ တစ် ရာလား။ ခုတော့ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်း အရင်စွပ်ခံနေ ရပြီမဟုတ်လား”

“အောင်မယ်! နင်ကများ ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက အာခံ ဖူးလို့လဲ”

မိုးဝတီပြေးလာပြီး မြယွန်းမူန်ကို ပါးရိုက်လိုက်ဖို့ ကြိုး စားပေမယ့် သူမ အရိုက်မခံ။ မိုးဝတီလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်

ဆည်။ ပြောကြေးဆို ကိုယ်က သူ့ထက်သန်မာသည်။

“ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး မိုးဝတီ၊ နင်ကရော အစ်မနဲ့ မတူဘဲ ကိုယ့်ညီမတောင် ရောင်းစားခဲ့တဲ့မိန်းမယုတ်ပဲ။ နင့်ကို လေးစား အရဦးမှာလား”

ကိုယ့်ကောက်ကွပ်မှုနှင့်ကိုယ် အပြောခံနေရပေမယ့် မိုး ဆီ ဒေါသတွေ ထွက်နေ၏။ ကိုယ်က မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့ပေမယ့် အပြောမခံချင်။

“တောက်! နင်တော့ အရေခွံကို ဆုတ်ပစ်မယ်”

“ဆုတ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုမဆုတ်ခင် နင်အရင်စုတ် ခြိတ်သတ်သွားမယ်နော်။ သတိထား... ကျော့ကွင်းထဲမှာ နင် မိနေပြီ”

“မပြောနဲ့... မကြားချင်ဘူး၊ ငါ့အရည်အချင်းကိုစောင့် ကြည့်နေလိုက်”

မြယွန်းမူန် ကြက်ခြင်းထဲမှကြက်တွေလို သေခါနီး ရန် ခံနေချင်သဖြင့် ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ သူတို့နေရသည့် အခန်းကိုသာ လှည့်ပတ်အကဲခတ်နေမိတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁၂)

ညကိုးနာရီလောက် ကြာသည်အထိ အခြေအနေက မထူးခြားသေး။ ဗြဟ္မန်းမူန်က တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြောက်လန့် နေမိသည်။

မိုးဝတီကတော့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေ။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မမြင်ဘဲ နိုင်စစ်ဦးကိုသာ ကျိန်ဆဲနေသည်။

တကယ်ကျ သစ္စာမရှိတဲ့ကျားစဉ်းလဲကိုပု လက်ကမ်း သည့်သူက မိုးဝတီဟုတ်ပါလား။ ကျားစဉ်းလဲက ကျွေးသည့် အသားတစ်သာမက ကျွေးသည့်သူကိုပါ ဝါးစားပစ်ချေပြီ။

နှစ်ယောက်သား စကားလည်းမပြောဖြစ်။ ဗြဟ္မန်းမူန် မိုးဝတီကို အော့နလုံးနာသည်။ ရွံ့မုန်းမိသည်။ မိုးဝတီကလည်း

ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မမြင်ဘဲ မြွေပန်းမှုန်ကို ကျားနာခဲ ခံချင်သူ။

မိုးဝတီမှာ အရူးလို တစ်ယောက်တည်းစကားတွေပြောလိုက်၊ ဒေါသတွေထွက်လိုက်။ မြွေပန်းမှုန်ကတော့ ကိုယ်လွတ်ရေးကိုသာ တွေးတောကြံဆနေမိသလို ရွှေလရောင်များ လာကယ်လေမလားလို့လည်း မျှော်လင့်မိပါသည်။

ကောင်းကောင်းလည်း အနားမယူရဲ၊ အိပ်လည်းမအိပ်ရဲပါ။ သူမမှာအားကိုးစရာမရှိ၊ မိုးဝတီကိုယ်တိုင်ကပင် စိတ်ချချသူမဟုတ်။

အခန်းထဲမှာ ဆိုဗာနှစ်လုံးပဲရှိပြီး ကုတင်တွေဘာတွေမရှိ။ သို့သော် ပျဉ်ခင်းထားသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ ဆောင်းတွင်းကြီးပေမယ့် စောင်တွေဘာတွေ အိပ်ရာတွေလည်း မပေ။ ဘယ်လိုတွေများ ကောက်ကျစ်ဦးမည်မသိ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆိုဗာတစ်လုံးစီမှာ ခွေနေကြပေမယ့် မအိပ်ကြပါ။ ကိုယ်တွေအိပ်နေတုန်း တစ်ခုခုယုတ်မာခံရမှာ စိုးနေမိကြသည်။

အခန်းထဲမှာ မုန့်တွေ အချိုရည်ဘူးတွေ ရှိနေပေမယ့်လည်း ယူမစားရဲကြ။ ဆေးခတ်တာတွေဘာတွေ ဖြစ်မှာမို့သည်။ နောက်ဆုံး ဆာဆာ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် နှစ်ယောက်သား

ဆိုဗာတွေပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်သွားမိကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝင်လာသည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ခပ်ဝဝလေး။ နှစ်ယောက်လုံး ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာသာရုပ်တွေ။

လာဖို့သူက နိုင်စစ်ဦးမဟုတ်။ သူ့လူတစ်ယောက်ပါပေ။

“ကဲ! ဒီမှာ နှစ်ရက်လောက် အနားယူကြဦး၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း စစ်ဆေးရေးတွေ များနေလို့ မထွက်နိုင်သေးဘူး။”

“နိုင်စစ်ဦးရော”

ဒါက မိုးဝတီရဲ့မကျေမနပ်နှင့်အမေး။ သူ့လူရုပ်က မိုက်သိမိုက်ကန်း။ ရုပ်ချောပေမယ့် စတိုင်က တစ်စောက်ကန်းရုပ်။ အင်းလေ... လူကုန်ကူးနေတဲ့နောက် ဘယ်လူလိမ္မာရုပ် ထွက်တော့မလဲ။ ငရဲသားရုပ်ပဲ ထွက်တော့မပေါ့။

“သူ့ကို တခြားစခန်းမှာ ပို့ထားတယ်။ ဒီမှာဆို နိုင်ရန် ထုပ်နေတာခံရလို့ စိတ်မချင်ဖြစ်မှာစိုးရတယ်လေ”

“ဒီနေ့ရော ထမင်းအဝတ်ထားမှာလား”

“ကျွေးမှာပါ။ ငါတို့က နင်တို့ကို ဆေးမခတ်ဘူး.. စိတ်ချ။ အကြောက်ကြီးမနေနဲ့။ စားစရာရှိတာစား၊ ဒီအခန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ရေချိုးခန်း သန့်စင်ခန်းရှိတယ်။ အဝတ်တွေ မိမိထဲမှာရှိတယ်။ တော်တာရွေးပြီးဝတ်၊ သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေကြနော်”

ထိုလူပုံစံက အသက်သုံးဆယ်လောက်ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ရုပ်က ခပ်ချောချော၊ စတိုင်က လူငယ်စတိုင်။

ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ခြားယောင်းလို့ရမရ မိုးဝတ် အကဲခတ်နေပေမယ့် ထိုလူက ပိုပြီးလည်သည်။ သူတို့က စီးပွားရေးသမားတွေပီပီ ငွေကိုပဲစိတ်ဝင်စားသည်။ ကျန်တာ စိတ်မဝင်စား။

ပြီးတော့ တရုတ်ဈေးကွက်မှာ အပျိုစစ်စစ်မှ ပိုပြီးဈေးကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုင်းအယောင်ပြထားပေမယ့် သူတို့သွားမှာ တရုတ်ပြည်၊ မူဆယ်ကတစ်ဆင့် သွားမည်။ အဆက်အသွယ်တွေက ကောင်းပြီးသား။

“ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက ပခုံးတွန့်ပြီး မိုးဝတ်ကို မျက်လုံးမှိတ်ပြ၊ လက်ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“သိချင်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့နာမည် ကိုကိုလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ကဲ... တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ထမင်းထုပ်ပို့လိုက်မယ်”

ထိုလူထွက်သွားတော့ မိုးဝတ် မကျေမနပ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နောက် တောင်တန်းစီးတစ်ယောက်လို နောက်ရောက်လာသည့် နှစ်ယောက်ကို နှိမ့်ချသည့်အကြည့်ဖြင့် ခါးထောက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“နင်တို့ကရော ကိုယ့်ကိုရောင်းစားမယ်မှန်းသိရဲ့နဲ့ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ၊ နင်တို့နာမည်တွေကရော ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လာကြတာလဲ၊ ပုံတွေကတော့ တိုက်ဂေါ်တွေပါ”

နောက်လာသည့်နှစ်ယောက်မှာ မိုးဝတ်နှင့်မြဲယွန်းဆက်လို ဂါဝန်တွေ အောက်ရှူးဘောင်းဘီတွေနှင့်မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ထမီစကတ်တွေနှင့်၊ အပေါ်က ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီတွေက အစ သိပ်တော့ ဖက်ရှင်မကျ၊ တစ်ခုခုလိုအပ်နေသလိုလို၊ မိတ်ကပ်တွေကလည်း အပေါ်စားမိတ်ကပ်တွေလားမသိ။ ဖွေးဥနေ၏။

“ငါ့နာမည် မြသီတာ၊ ဒီဂျူပုက ခင်နီလာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး နယ်ကလာကြတာ။ ဖျာပုံဘက်က ရောက်လာတာ။ ဒီမှာ အလုပ်အကိုင်အဆင်မပြေလို့ ဒီအေဂျင်စီနဲ့ဆက်ပြီး လိုက်လာတာ”

“ဟားဟား... ဘာအေဂျင်စီလဲ၊ ဒါ လူကုန်ကူးမယ်လူတွေ။ နင်တို့တော့ ခံလိုက်ရပြီ”

“သူတို့ပြောတော့ တစ်လကို မြန်မာငွေနဲ့ ဆယ်သိန်းလောက်ရမယ်တဲ့။ ဗီစာလည်း လုပ်ပေးမယ်တဲ့”

“အဲဒါ ညာတာ၊ တကယ်ကျ လူကုန်ကူးမယ်အဖွဲ့”

“ဒါဆို နင်ကရော ဘာလို့ဒီကိုရောက်လာတာလဲ၊ ငါတို့လို ဆယ်သိန်းလိုချင်လို့ပဲလား”

“နင် ရန်စကားမပြောနဲ့၊ အခု ငါတို့က ဘဝတူတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရုံ လွတ်အောင်ကြံဖို့ပဲရှိတယ်”

ဆိုတာက နှစ်လုံးပဲရှိသည်မို့ ဘယ်သူမှမထိုင်ကြတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြရင်း၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြသည်။ မိတ်ဆက်စကားပြောကြသည်။ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်ကပင် သူမတို့ကိုမေး၏။

“ငါတို့နာမည်တွေ ပြောပြပြီးပြီး နင်တို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

မိုးဝတီက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး ဂရုမစိုက်သည့်ပုံပြသော်လည်း မြယွန်းကပင် အရေးတယူဖြေသည်။

“ငါ့နာမည်က မြယွန်းမူနီ၊ သူက မိုးဝတီ”

ညီအစ်မဆိုတာ ထည့်မပြောတော့။ ကိုယ့်စေတနာကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ရောင်းစားဖို့ရှိစည်ခဲ့သည်အစ်မကို မြယွန်းမူနီ စိတ်နာကြည်းသည်။ မြသီတာက ဆက်မေးပြန်၏။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကရော ညီအစ်မလား။ သူငယ်ချင်းလား။ ငါတို့က နဲ့လို့ပါလာတယ်ဆိုရင် နင်တို့ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီရောက်နေတာလဲ”

မိုးဝတီက မဖြေချင်ပေမယ့် မြယွန်းမူနီ ရင်ဖွင့်ချင်နေတာ ကြာပြီလေ။

“သူက ငါ့အစ်မဟေ့၊ အရင်းတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဝမ်းကွဲ၊ သူက ငါ့ကိုရောင်းစားတာ။ ဒီလူတွေက သူ့ပါဖမ်းထားတော့ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဟယ်! ညီအစ်မချင်းကို ရောင်းစားတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒီကောင်မ တော်တော်အကြံပက်စက်ပါလား။ ပေါင်းဖို့သင်းဖို့

တောင် မကောင်းသူ။ သူ့လိုမိန်းမမျိုးရှိတာ ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ တယ်။ အသားထဲက လောက်ထွက်”

“အောင်မာ! ကောင်မ၊ နင်ကများ”

မြသီတာ၏စကားကြောင့် မိုးဝတီ အနာပေါ်တုတ်တူ ဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာသွားပြီး မြသီတာကို ပါးလှမ်းရိုက်လှောင် သူမက မိုးဝတီလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

“မရဘူးလေ၊ ငါက အမျိုးသမီးလက်တွေ့တွေမှာ တက် တိုးနေကျ။ အေးဆေးနေနေနော်၊ တော်ကြာ နင်နာသွားလိမ့်မယ်”

မြသီတာ လက်လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် မိုးဝတီက လျှော် တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှမထိပါ။ မြ သီတာက လှလှပပလေး ကစားသလို ရှောင်ပေးပြီး မိုးဝတီ၏ ပါးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဖြန်း...”

“ဟင်! နင်... နင် ငါ့ကိုရိုက်တယ်ဟုတ်လား။ နင် သေဖို့သာပြင်”

အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ဝုန်းဒိုင်ကျဲနေပေမယ့် တကယ်ကျ မိုးဝတီကသာ မုန်တိုင်းကျနေပြီး မြသီတာကတော့ သာသာလေ။

ခင်နီလာနှင့်မြယွန်းမူနီတို့နှစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက် ဖျက်နှင့် ကြည့်နေမိ၏။ ကြက်ခြင်းထဲကကြက်တွေလိုပဲ ရန်ဖြစ် ခင်း အသတ်ခံရမယ့်ကြက်မတွေ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မိုးဝတီ မောဟိုက်လာပြီး ခါးမှာလည်း လက်ဝါးရာက အထင်းသား။ မြသီတာကတော့ လှောင်ပြီးနှင့်။

“ဘယ်လိုလဲ အရှုံးပေးပြီလား၊ ငါ လက်တွေ့ထိုးတတ် ထယ်ဆိုတာ မယုံသေးဘူးထင်တယ်”

ဖြူဖြူဝဝနှင့်ခင်နီလာက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို တား ခြစ်လိုက်မှ အဆင်ပြေကြတော့၏။

“တော်ပါတော့ မြသီတာရယ်၊ သူမောနေပြီ။ နင်က ဆည်း အကျိုးစားသန်လိုက်တာ၊ တို့တွေအားလုံး ဘဝတူတွေပဲ ထေ”

“ငါက သူ့ကိုပညာပေးနေတာပါ။ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ် ဆောင်းစားထားတယ်ဆိုကတည်းက သူ့နှလုံးသားက ဘယ်လို ခု သုံးစားလို့မရဘူး။ မပေါင်းအပ်တဲ့မိန်းမမျိုး”

“နင့်လိုမိန်းမရွှင်ရုပ်မျိုးနဲ့လည်း ငါကမပေါင်းချင်ပါဘူး။ ရုပ်ကိုက အပေါ့စားကြက်ရုပ်နဲ့”

“အေးပါ... ပြောထား ပြောထား။ နင်လည်း ကြာ
တန်းကို ရောင်းစားခံရမှ ကြက်ရုပ်တကယ်ဖြစ်သွားမယ်”

“ဟင်းဟင်း... အောက်တန်းစားမ၊ ပြောလေအေး
ပါလား။ နင်တို့နဲ့တစ်ခန်းတည်း အတူနေရတာ ငါ့အကုသို
ကြီးလွန်းလို့ပဲ”

မြယွန်းနှင့် ခင်နီလာတို့မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မလွန်
ဖြန်ဖြေကြရ၏။ ခင်နီလာက မိုးဝတ်ကိုဆွဲ၊ မြယွန်းက မြသီ
ကိုဆွဲထားရသည်။

“တော်ကြပါတော့ဟာ၊ အကျိုးမရှိမယ့်အလုပ်
မလုပ်ကြစမ်းပါနဲ့။ ဒီက ဘယ်လိုလွတ်အောင်ကြမလဲသာ
စားကြစမ်းပါ”

စိတ်ညစ် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်မို့ မြယွန်းနှင့် ကြာ
ပေါ်လှဲချလိုက်လျှင် မြသီတာကလည်း သူမအနားမှာကပ်ပြီး
ချလိုက်၏။ နီလာက မြယွန်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ လှဲချမည်ဖြစ်
မြသီတာက မြယွန်းကို သူ့ဘက်သို့ဆွဲယူလိုက်၏။

မိုးဝတ်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ခပ်လှမ်းလှမ်း
စုစုပုပ်ပုပ်နှင့်ထိုင်နေ၏။ သည်စဉ် ကိုကိုဆိုသည့်ကောင် ထ
ဘူးတွေ လာပိုလေသည်။

“ဆာနေတာနဲ့အတော်ပဲ၊ ဘာဟင်းတွေလဲ”

ခင်နီလာက ခုန်ထပြီး ထမင်းထုပ်တွေကို အားရဝမ်း
သာ ဆီးကြိုယူနေတော့ မိုးဝတ် သူ့ကိုလှမ်းပြီးမာန်မဲလိုက်၏။

“သူ့ကိုယ်သူများ ပစ်ကနစ်ထွက်လာတယ်များ မှတ်နေ
သလားမသိဘူး။ ခွေးလေခွေးလွှင့်လို အဆိပ်မိပြီးသေမယ့်မိန်းမ”

“သေသေဟေ့! ငါတို့ကတော့ သေဝဝ ရှင်ဝဝပဲ။ နင့်
လိုတော့ ကိုယ့်သွေးသား ကိုယ်ပြန်စားတဲ့ မြေခွေးမ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်! နင်... နင် မိုက်ရှိုင်းလှချည်လား”

ခင်နီလာနှင့်မိုးဝတ်တို့ ရန်ပွဲဆင်မည်ပြင်နေစဉ် ကိုကို
မှာ ထမင်းဘူးများပေးခဲ့ပြီး လစ်လေတော့သည်။ မိန်းမအချင်း
ချင်းရန်ဖြစ်တာ အလွန်ဆုံး လုံခြုံညီကျွတ် စကတ်ကျွတ်ရုံပေါ့။

“ကဲကဲ... တော်ကြပါတော့၊ ထမင်းစားကြစို့ မနေ
တာတည်းက ဆာနေတာ”

မိုးဝတ်က နှုတ်ခမ်းမဲ့၊ မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“စားကြ စားကြ... ငါကတော့ နင်တို့ဘာမှမဖြစ်မှ
စားမယ်။ ဒီလူတွေ ငါတို့ကို အဆိပ်ခတ်ချင်ခတ်မှာ”

“နင်ပဲ ရောင်းစားမလို့ဆို၊ ငါတို့သေလို့ သူတို့မှာ ဘာ
အကျိုးအမြတ်မှမရှိဘူး။ လောလောဆယ်တော့ အန္တရာယ်မရှိ

လောက်သေးဘူး။ လာ... စားကြမယ်”

အခန်းအလယ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ထမင်းစားကြတော့မှ ဝတ်ီပါ။ ရွှေရွှေ ရွှေရွှေနှင့် လာပြီးစားတော့သည်။

ညကျတော့ 'ကိုကိုနှင့်' ဝင်တိုတိုလူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး သူတို့ကို စောင့်မျှားလာပေးသည်။ သို့သော် စောင့်က... ထည်တည်။ လူက လေးယောက်။ ချမ်းလို့က်တာလည်း ဒီ... မှ အအေးလှိုင်းဖြတ်နေသလားအောင်းမေ့ရသည်။

စောင့်သုံးထည်နှင့် အဝေမတည့်ဖြစ်နေကြတာ မှ... ပင် ဆင်နွဲ့ရတော့မတတ်။ မိုးဝတ်ီကပင် အရင်ဆုံး တစ်ထည်... ကောက်ယူလိုက်သည်။ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ မြယွန်းကတော့... ကြည့်ဒီကြည့်။ ခင်နီလာနှင့်မြသီတာမှာ တစ်ယောက်က... တစ်ယောက်က အရပ်ရပ်ရပ် ကလန်ကလား။ နှစ်ယောက်... ခြုံလို့အဆင်ပြေမည်ပုံမမြင်။

သူတို့တယ်လိုစီမံမလဲသာ မြယွန်းစောင့်ကြည့်နေလို... သည်။ ကိုယ်က တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားမဟုတ်။ မြသီတာ... ပင် ဝင်ပြီးအဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်က ထွားတော့ စောင့် တစ်ယောက်... ထည် ယူခြုံမှလုံမယ်။ နင်တို့ညီအစ်မက သေးသေးလေး... ဆွဲဆိုတော့ နှစ်ယောက်တစ်ထည် ယူနော်”

မိုးဝတ်ီငြင်းလိုက်တာ ခါးခါးသည်းသည်း။

“ငါက နှစ်ယောက်အတူမအိပ်တတ်ဘူး။ ညီအစ်မပေ... နှင့် ရန်သူတွေ။ အတူမခြုံနိုင်ဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက်က တစ်... ထည်ပဲ။ အတူခြုံပေါ့”

“ငါတို့ကိုယ်ခန္ဓာတွေလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ လုံမလား။... ဆီတာက အရပ်ကြီး ကလန်ကလား။ ငါကလည်း ဆင်ခန္ဓာ... တို့ကိုယ်လုံးနဲ့။ ဒါတော့ နင်တို့သက်သက်ကတ်တာ”

စောင့်သုံးထည်နှင့် လူလေးယောက် ဘယ်လိုမှအဆင်... ဖြစ်နေလျှင် မြယွန်းကပင်...

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း နင်တို့ပဲခြုံကြတော့၊ ငါ ဒီအတိုင်းပဲ... အနှစ်လုံးဆက်ပြီး အိပ်လိုက်မယ်”

“ဆိုဟနစ်လုံးက ငါဦးထားပြီးပြီ၊ ငါအိပ်မှာ”

မိုးဝတ်ီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဆိုဟနစ်လုံးကို မနိုင်... နှင့်ဆွဲတပ်ပြီး အထဲဝင်အိပ်ဖို့ပြင်နေလျှင် သူတို့ကြည့်နေ... သည်။ နောက် မြသီတာကပင်...

“ကဲကဲ... ငါပဲလျှော့လိုက်ပါ့မယ်၊ နင်တို့တွေပဲ ခြုံကြတော့။ ဟိုလူပြောခဲ့တာ မိန့်မအဝတ်အကျီတွေ ရှိတယ်ဆို။ နွေးတာလေးတွေရွေးပြီး ဝတ်ရအောင်”

“ကျွန်မကြည့်ပြီးပြီ အဝတ်တွေက အတိုတွေ၊ အဟိုက်တွေပါ။ ပါးပါးလေးတွေ။ ဘာမှအားမကိုးလောက်ဘူး။ ကံပါမမရယ်၊ ကျွန်မ ခင်နီလာနဲ့အတူခြုံပါ့မယ်”

“ဟာ! မဖြစ်ဘူး၊ သူက အအိပ်ကြမ်းတယ်။ အမြဲစောင့်လှတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ မြယွန်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အစ်မနဲ့ အိပ်မယ်လေ”

“အဲ...”

မြသီတာ ခေါင်းကုတ်နေလျှင် ခင်နီလာ တဟားဟားနှင့် ရယ်နေရင်း...

“ကောင်းတယ်၊ နင်နဲ့အိပ်ပေါ့၊ ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်း လုံလုံခြုံခြုံ နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်ရပြီ”

သူတို့သုံးယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အခန်းထောင့်ရှိ ကော်ဇော်ဟောင်းကြီးကိုခင်းပြီး တန်းစီအိပ်ကြတော့၊ ခင်နီလာက အရင်ဆုံးလှဲအိပ်လိုက်သည်။ ခင်နီလာဘေးမှာ မြယွန်း အိပ်မည်ပြင်လျှင် မြသီတာက အလယ်မှာဝင်ပြီး လှဲအိပ်လိုက်၏။

ဘေးမှာမှ မြယွန်း။

“ငါက အအိပ်ကြမ်းတော့ အိပ်ရမှာ အားနာတယ်၊ ဘာချင်းပဲ ကပ်အိပ်မယ်။ တောက်! ဒီလူတွေ ကပ်စေးနဲ့စရာ ခိုနေတယ်။ ဒါထက် သူတို့ပြောသလို ထိုင်းမှာ အလုပ်ရမယ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြယွန်းတို့ကိုတော့ ရောင်းစားဖို့ဆိုပြီး ခွဲကြတယ်။ သူတို့လက်ထဲက ဘယ်လိုလွတ်အောင်ပြေးရမလဲ ဆိုလုံးသွင်းထား”

မြယွန်း၊ မြသီတာကိုကျောပေးပြီး စောင်ခြုံထဲ ဝင်လိုက်သည်။ သူများနှင့်အတူ မအိပ်ထတ်တာမို့ ရင်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလု။ မြသီတာကလည်း လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်။

သို့သော် အရမ်းအိပ်ချင်နေတော့လည်း စစ်သားတွေ မြွေကြီးပေါ်မှာတောင် အိပ်ပျော်သလို အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

အခန်း(၁၃)

မြယွန်း အိပ်ရတာ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် သက်တောင့်သက်သာ။ ညဦးပိုင်းက ခေါင်းအုံးမရှိတာမရှိနှင့် အိပ်ခဲ့ရပေမယ့် ထဲထဲက ခေါင်းအုံးနှင့်စောင့်နှင့်။ ကိုယ့်အိပ်ကိုယ်ပြန်ရောက်နေသလားပင် ထင်မှတ်မိ၏။

မြယွန်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ပြသီတာရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာပါလား။ သူ့လက်မောင်းမှာ ခေါင်းအုံးပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထပ်ထပ်နှပ်နှပ်။ စောင်အတူခြုံရင်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆက်ထားသည်မို့ နွေးထွေးလှပါသည်။

မိန်းကလေးချင်းပေမယ့် မြယွန်းစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး အေးအေးသည်မို့ ရုန်းထွက်လိုက်တော့ သူ့ကလွတ်ပေးသည့်အပြင်

တိုးလို့ပင် ဖက်ထားလိုက်သေး။

“မချမ်းဘူးလား။ ဒီကစေတနာနဲ့နွေးအောင် လုပ်ပေးထားတာကို”

ဟင်! ယောက်ျားကြီးလားမသိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ။ မြယွန်းစောချွေးတွေပြန်လာပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်လိုက်မှ သူက လွတ်ပေးတော့သည်။

“ဆောရီး... မြယွန်း၊ ငါက နင်နွေးအောင်လို့ပါ”

“ရတယ်... တော်ပြီ”

ညလယ်လောက်ပဲရှိသေးတာမို့ အအေးဓာတ်ကလည်း လွန်လွန်မင်းမင်း။ စောင်ကလည်းမရှိ။ မြသီတာရဲ့ဘေးမှာ မြယွန်းငုတ်တုပ်လေးထိုင်နေမိရင်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေရလျှင် မြသီတာက သူ့ကို စောင့်ရှာပေးလိုက်သည်။

“ရော! နင်ပဲခြံတော့၊ ဝါ ခင်နီလာစောင်ပဲ ကပ်ခြံလိုက်တော့မယ်”

မတတ်သာသည့်အဆုံး သူတို့နှစ်ယောက် စောင်မလုံတလုံနှင့် အိပ်နေရတာကို မြယွန်းကြည့်နေရသည်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စောင်ခြံရတာ မြို့မကျသည်မို့ ခဏကြာလျှင် မြယွန်း မြသီတာကိုခေါ်မိရပြန်သည်။

“ကဲ! လာ... လာ... မြယွန်းကိုတော့ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး မဖက်နဲ့ဟာ။ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“နင်ကလည်း မိန်းကလေးချင်းများ ကြီးကျယ်နေရသေးဘယ်”

“ရှင်ကလည်း မိန်းကလေးချင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အသက်ပါအောင် ဖက်နေရတာလဲ... ပြော”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နွေးအောင်ဖက်ထားပေးတာပါဆို။ ကဲ! ကြိုက်ရင် မဖက်ဘူး”

ဒီလိုနှင့်ပဲ နှစ်ယောက်အတူ စောင်ခြံရင်း တစ်ညတာ တုန်ဆုံးရတော့မည်။ မြယွန်းရင်ထဲ ရွှေလရောင်ကိုသတိရနေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ သူ မြယွန်းပျောက်သွားတာ လိုက်မရှာဘူးလား။ အေးလေ... ယောက်ျားဆိုတာ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသား ထောင့်တွေ များတာပါ။ ခုလောက်ဆို ငါ့ကိုသတိရမှာမဟုတ်တော့မိဘူးလေ။

မြသီတာနှင့် ခင်နီဟ...-

နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်

၁၅၆ ၀ ကြယ်စင်ယုဒ

ကို အံ့သြနေမိပြန်သည်။ မြို့ပြုသွယ်သွယ်လေးတွေနှင့် အသစ်
နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လေးတွေ။

ဒါ ကျွန်ကွင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့သမင်မလေးတွေ။ မိန်းမ
ဆိုတာလည်း နှာခေါင်းမပါရင် မစင်စားမယ်ဆိုတဲ့စကားလိုပါပဲ။
တစ်လကို ဆယ်သိန်း၊ ဆယ်ငါးသိန်းဆိုတာနဲ့ မြို့ထဲကို ပစ်ဝင်
တဲ့ငါးတွေလို တန်းစီဝင်လာကြတော့တာပဲ။

အဲ! သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ရွှေလရောင်နှင့် ကျော်
ထွင်ရယ်လေ။ မြသီတာဆိုတာ ရွှေလရောင်ဖြစ်ပြီး ခင်နီလာဆို
တာကြီးက ကျော်ထွင်။

ဒီအဖွဲ့ထဲကိုရောက်အောင် မိန်းမတွေလိုဝတ်ဆင်ပြီးမှ
တမင်ရောက်လာခဲ့ရတာ။ ကျော်ထွင်က ရွှေလရောင်ရဲ့သူငယ်
ချင်းအရင်းကြီး။

နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ချောချောတွေမို့ မိန်းမနှင့်ဆင်ကြ
သည်။ နည်းနည်းကလန်ကလားဖြစ်နေပေမယ့် မိုးစက်ဝိုင်းတို့
တောင် အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးနှင့် လှနေကြသေးတာပဲ။

အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာမို့ သူတို့နှစ်ယောက်
အစစအရာရာ သတိနှင့် ပီပီရီရီနေကြရပါသည်။ အဲ! ညက မြ
ယွန်းနှင့်အတူအိပ်လိုက်ရတာလည်း မလွဲသာလို့ပါ။

သကောင့်သားတွေက စောင်လုံလောက်အောင် မပေး
တော့၊ ဒီလိုပဲလုပ်လိုက်ရပေမယ့် သူစိတ်မချမ်းသာ။ ကျော်ထွင်
နဲ့အိပ်ရအောင်လည်း စောင်ကသေးသေး။ ဗလကြီးက နှစ်ယောက်
မို့ အဆင်မပြေလို့ပါ။

သူတို့ရှိရင်းစွဲ လေးယောက်က နောက်ရောက်လာသည့်
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို အချဉ်တွေ ဝင်လာပြန်ပြီဆိုသည့်
အကြည့်နှင့် ကြိုဆိုလိုက်ကြ၏။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က
တော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် မိုးမမြင်လေမမြင်။ ပြီးတော့ ခရီး
ဆောင်အိတ်တွေဘာတွေနှင့် အကျအန။

သူတို့လေးယောက်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အချင်းချင်း စိတ်
ကူးနှင့်ပဲရိုက်နေလိုက်တာ ရေပက်မဝင်။ ကြမ်းပြင်မှာ ပျော်ရွှင်
စွာထိုင်ကြရင်း စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောနေလေ၏။

“ထိုင်းမှာ တစ်လကို (၁၅)သိန်းရရင် တစ်နှစ်တစ်ခါ
အိမ်ပြန်ရင် မြို့မှာ အိမ်ဝယ်မယ်။ ဆိုင်ကယ်ဝယ်မယ်။ မောင်လေး
တို့ ကယ်ရီဆွဲစားခိုင်းမယ်အေ။ ငါးနှစ်လောက် အလုပ်လုပ်လိုက်
ရရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ငါးနှစ်ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်တိုင်း
ပြည်မှာပဲ ကိုယ်နေတော့မယ်အေ”

“ငါလည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ အိမ်ပြန်မယ်၊ မိသားစုအတွက်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေးဘဝလေး အခြေချမယ်။ ငါတို့က မောင်နှမများတယ်။ ကျောင်းတက်ကြတုန်းဆိုတော့ ဆယ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်မှ အဆင်ပြေမှာ”

“ကောင်းတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အလုပ်ရုံတစ်ခုတည်း အတူကျရင် ကောင်းမယ်နော်။ ကိုကိုကိုပြောရအောင်။ တို့နှစ်ယောက်ကို အတူအလုပ်ရှာပေးလို့”

“ရပါတယ်၊ သူက သဘောကောင်းပါတယ်။ ခုပဲကြည့်လေ၊ ငါတို့အတွက် ဗီဇာနဲ့လမ်းစရိတ် သူပဲ စိုက်ပေးမယ်တဲ့။ နောက်ပြီး အလုပ်က ပိုက်ဆံရမှုပြန်ပေးတဲ့”

“အေး... သူက စာနာစိတ်ရှိတယ်၊ မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေတော်”

မြသီတာလိုလေးယောက် နှုတ်ခမ်းကိုဖဲ့လိုက်ကြရင်း သူတို့ရဲ့အိပ်မက်ကို စတင်ထိုးဖောက် ဖျက်ဆီးလိုက်ကြသည်။ မြသီတာကပင် အသံသြကြီးနှင့်...

“ဒီမှာဟဲ့ ကောင်မတွေရဲ့၊ အဲဒါ လူကုန်ကူးတဲ့အဖွဲ့၊ ငါတို့တွေကိုလည်း စည်းရုံးပြီးခေါ်လာကြတာ။ ဒီရောက်တော့မှ အနေအထားကို သဘောပေါက်ရတယ်”

“မဟုတ်တာ၊ ငါတို့ကို ဗီဇာတွေတောင် ပေးထားပြီနော်”

ဒီမှာကြည့်! ကုမ္ပဏီခန့်စာက တစ်ပတ်ကြာရင်ရမယ်။” ခန့်စာရတော့မှ ထိုင်းကိုထွက်ရမှာ... သိပြီလား”

နောက်ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အတင်းပင် သူတို့အိပ်မက်ကို ဖက်တွယ်ထားပြီး မြသီတာကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေလျှင် ခင်နီလာက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“တကယ့်အချဉ်မတွေပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ဆေးထိုးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ်! နင်တို့ကရော ငါတို့အချဉ်ဆို နင်ဟို့လည်း အချဉ်ပဲ။ ငါတို့က ဗီဇာရပြီးပြီ၊ နင်တို့မှာ ဗီဇာတောင် ရှိလို့လား၊ ကဲ!”

မြယွန်း မနေသာ၊ ဝင်ပြီးဖြန်ဖြေရသည်။

“ကဲ! တော်ကြပါတော့၊ ငါတို့က စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါ။ သားရဲတွင်းထဲ အရင်ရောက်နှင့်တဲ့သူက အကြောင်းသိသွားပြီမို့ နောက်လူတွေကို သတိပေးတဲ့သဘောနဲ့ပါ။ ငါတို့အားလုံး သူတို့လက်က ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး။ အခု ငါတို့ကို သူတို့ဖမ်းထားတာ၊ ခုအချိန်ကစ ဒီအခန်းထဲက ဘယ်သူမှ မထွက်ရတော့ဘူးမှတ်”

ဒီလောက်ပြောပြနေတာတောင် ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်က မယုံကြည်။

“ဦးကိုကိုကလည်း ပြောထားပါတယ်။ သူတို့အဖွဲ့အစည်းက တရားမဝင်လို့ သိုသိုဝှက်ဝှက်နေရတာတဲ့။ ထိုင်းကို အောက်လမ်းက သွားရမှာ။ လေယာဉ်နဲ့ဆို စရိတ်က အရမ်းများတာတဲ့”

“ပြီးတော့ ခုခေတ်က လူကုန်ကူးတဲ့ကိစ္စတွေ အရမ်းခေတ်စားနေတော့ ရောကောသောကောနဲ့ အဖမ်းခံရရင် ခဏ်မတွင် အလုပ်မဖြစ်မှာလို့ ပုန်းခိုင်းထားတာတဲ့”

“ကောင်းတယ်။ အဲဒါမှ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုတာပဲ။ ကဲကဲ... လွှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ နောက်မှ နားလည်သွားလိမ့်မယ်။ ခုတော့ အတူတူနဲ့အနုနုတွေမို့ ကိုယ့်ရှေ့ရေပဲ ကိုယ်စဉ်းစားကြရအောင်”

မြသီတာက သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ အလိုလိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မိုးဝတ်ကတော့ ကပ်ဖွဲ့ကြီးပါ။ သူတ သင်းကွဲးဘယ်သူမှလည်း ဆရာမတင်။ လောကကြီးကိုရော နိုင်စစ်ဦးကိုပါ အစိမ်းလိုက်ပါးစားချင်နေသူ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြောက်ယောက်ဖြစ်လာသည့်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူတို့ဝံ့ဝံ့က ဒုက္ခသည်ခန်းနှင့်တူလာ၏။ သို့

သော် လူခြောက်ယောက်ပေမယ့် သုံးကွဲ ကွဲနေသည်။

နောက်ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တစ်ဖွဲ့။ မိုးဝတ်က တစ်ဖွဲ့။ မြသီတာတို့သုံးယောက်က တစ်ဖွဲ့။

မိုးချုပ်တော့မည်။ ဒီနေ့အဖို့ နေ့လယ်စာလည်း ဘာမှ ထားပေးခြင်းမရှိ။ မနက်က ပဲပြုတ်နှင့်နံပြားလေးတစ်ချပ်စီပဲ စားထားရသည်။ ကေန္တ သူမတို့က ခပ်ဝဝတွေမို့ ကိုယ်ရေစစ်အောင် အဝတ်ထားနေတာလားမသိ။

ရေလည်းမချိုးရသေး။ လဲစရာအဝတ်မရှိ။ မိုးဝတ်နှင့် မြသွန်းက ဗရတ်သုက္ခနှင့် ပါလာရတာ။ မြသီတာနှင့် ခင်နီလာဘမှ အဝတ်ပိုလေးဘာလေး နည်းနည်းပါသေး။

ဒီရောက်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီမို့ ရေချိုးချင်သည်။ မြသွန်းသူတို့အဝတ်ဆိုတာကို ရှာကြည့်လိုက်တော့ စိတ်မကူးရဲစရာတွေ။ ဆိုလိုက် ဟိုက်လိုက် ပါးလိုက်တာများ။ ဘောင်းဘီတွေကလည်း သင်္ခါကို အချောင်းလိုက်မြင်ရမည့်အသားကပ်တွေ။

မြသီတာနှင့် ခင်နီလာကတော့ တစ်ယောက်တလဲ ရေချိုးခန်းဝင်ကြသည်။ တစ်ယောက်ဝင် တစ်ယောက်စောင့်။ ဒါမှ အကြောင်းတွေ ပေါ်မကုန်မှာလေ။

နောက်ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က

လည်း သိချင်းတစာစာနှင့် ရေချိုးကြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသည့်နယ်။ မိုးဝတ်လည်း ခပ်တည်တည် နှင့် ရေချိုးခန်းဝင်သွားတာပါပဲ။ နောက် ဝတ်ပြီးသားအင်္ကျီတွေ ကို ပြန်ဝတ်ပြီး ထွက်လာ၏။

မြယွန်းတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေတော့သည်။ မြသီတာ သူမအနားသို့ကပ်သွားပြီး...

“ညီမ ရေချိုးချင်ချိုးလေ၊ ကိုယ့်အဝတ်တစ်စုံလောလို့ ယူဝတ်ပေါ့”

“ရမလား... ရှင့်ဥစ္စာကြီးက ကျွန်မနဲ့တော်မလား”

“ဗျာ... အဲ! ရှင့်... မတော်တော့ မတော်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခဏသည်းခံပြီးဝတ်လိုက်ပါကွယ်။ ညီမရေအရမ်းချိုးချင် နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအဝတ်တွေ လျှော်လှန်းထားလိုက်ရင် မနက်ကျ ခြောက်ရောပေါ့”

“အင်းလေ... ဒီလိုပဲလုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ပေး! ဂါဝ ကြီးကလည်း နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ထွား... ထွားနိုင်လွယ် တယ်”

သူပေးသည့်ဂါဝန်ကြီးကိုယူပြီး မြယွန်း ရေချိုးခန်း ဝင်သွား၏။ ရေမချိုးရတာ နှစ်ရက်တောင်ရှိပြီပဲ အားပါးတရ

မစ်လိုက်ပြီးမှ လူက ချမ်းလာ၏။ အချိန်က ညနေခြောက်နာရီ တောင်ကျော်ပြီမို့။

ရေချိုးပြီး ရေသုတ်ကာ၊ မမမြသီတာပေးသည့်ဂါဝန်ကြီး တိုဝတ်ပြီး မြယွန်းပြန်ထွက်လာ၏။ မြသီတာက သူမကိုအရမ်း ခရုစိုက်ပါသည်။

“ဟင်! မြယွန်း ချမ်းနေပြီ၊ ရော့... စောင်လေးခြုံထား၊ တောက်! အနွေးထည်ကလည်း ပါမလားဘူး၊ လာလာ... စောင် ခြုံ”

သူမကို စောင်ပတ်ပေးနေသည်မှာ ကလေးလေးတစ် ယောက်လို၊ သည်စဉ် ကိုကိုနှင့်ကုလားဒိန်နှစ်ယောက် သူမတို့ အဖွဲ့ကို ထမင်းထုပ်များ လာပေးကြသည်။ မြသီတာက အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခံယူထားသူပီပီ၊ လှမ်းပြီးလိုအပ်တာတွေကို ဆောင်းဆိုသည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ စောင်လေးတာလေး လုံလောက်အောင် ဆင်နွှဲ၊ ဒီမှာအအေးမိပြီး သေကုန်တော့မယ်”

“ပေးစရာမရှိဘူး၊ မျှတပြီးပြီပေါ့၊ မကျေနပ်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ နှင်တို့ကိုယ်နှင်တို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာတယ်များ ရတ်သလား”

သုံးယောက်သား ပြန်ထွက်သွားကြသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့
မခံချို့မခံသာ ကျန်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ရောက်လာသည့်ကောင်
မလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး အပြစ်
တောင် တင်လိုက်သေး။

“ဆောင်းတွင်း စောင်မပါရင် ချမ်းမှာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာ
သာ ယူမလာဘဲနဲ့။ ဦးကိုကိုကို လှမ်းတောင်းနေရသေးတယ်။
ဒီလောက်လူအများကြီး ဟိုက ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ”

“အေးလေး၊ စပယ်တို့ဆို ဘယ်သွားသွား စောင်တော့
ပါတာပဲ။ ခတ္တာ... နင့်မှာရော”

“ပါတယ်၊ စောင်တစ်ထည်များ ဘယ်လောက်လေးပေါ့
လဲ။ ပါတာပေါ့”

နောက်ရောက်လာတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နာမည်
က စပယ်နဲ့ ခတ္တာ။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ပဲ ဖြူဖြူပါးပါးလေး
တွေ။ ခင်နီလာ ပန်းတွန့်ရင်း...

“နင်တို့မှာပါလာရင် ပြီးတာပဲ။ မဝါဘူးမှတ်လို့ ငါတို့
တောင်းပေးတာ။ သူတို့ကပဲ အပြစ်တင်လိုက်သေး။ ကဲ! ထမင်း
ဘူးတွေ ယူကြ၊ တစ်ယောက်တစ်ဘူးစီရတယ်”

ခြောက်ယောက်သား ဟန်မဆောင်နိုင်ကြတော့။ ထမင်း

ယောက်တစ်ဘူးစီယူပြီး ထမင်းကို အားပါးတရစားမိလိုက်ကြ၏။

ထမင်းထုပ်ထဲမှာ ဆေးများခတ်ထားမလားဟု တစ်ဝက်
စာချိုးမှ မြသီတာသတိရလိုက်ပြီး ခင်နီလာကို လက်ကုတ်သတိ
ပေးလိုက်ရ၏။

နှစ်ယောက်သား မျက်ရိပ်ပြမိကြပြီး ထမင်းစားရပ်လိုက်
ကြလျှင် မြယွန်းက စူးစမ်းသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်လာ၏။ မြ
သီတာ အားလုံးကို သူ့ထင်ကြေးအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ထမင်းဘူးကို မသကာလို့... ဆေးတွေတာတွေများ
ထည့်ထားသလားပဲ”

မိုးဝတီက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး...

“မသကာတဲ့လူ မစားနဲ့ပေါ့၊ ငါကတော့ စားမယ်၊ ဆာ
တုပြီ။ ဒီကလွတ်အောင်ကြံဖို့ အားရှိနေဖို့လိုတယ်။ အားရှိမှ ထွက်
ပြေးနိုင်မှာ”

နောက်ရောက်လာသည့်ခတ္တာနှင့်စပယ်ကလည်း အယူ
အဆတစ်မျိုး။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ ငါတို့ကိုတာဖြစ်လို့ ဆေးခတ်
ချာလဲ။ တို့ကိုဆေးခတ်လို့ သူတို့တာအကျိုးရှိမှာလဲ။ စားမှာသာ
စားစမ်းပါ”

၁၆၆ ◻ ကြယ်စင်ပျူးဝေ

လူခြောက်ယောက်မှာ သုံးယောက်က ထမင်းထုပ်ကို ကုန်အောင်စားပြီး မြွေနှင်းတို့သုံးယောက်ကတော့ နည်းနည်းစီ စားမိကြသည်။ ကျန်တာတွေကို သူမတို့လွှင့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဒီည ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ သတိနှင့်အိပ်ချင်စိတ်တွေကို ထိန်းထားသည့်ကြားမှပင် မြွေနှင်းတို့လည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြသည်သာ။

အခန်း(၁၄)

နားထဲမှာ ကားသံကြားနေရပြီး သူတို့အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သော့ဖွင့်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် မြသီတာ လန့်နိုးသွားရသည်။ ကျန်ငါးယောက်ကတော့ အသေကောင်တွေနယ် အတုံးအရုံး။

သူခင်နီလှကို တံတောင်နှင့်တွက်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို ထည်း ပိတ်ထားလိုက်ရ၏။ သူ့နားနားကပ်ကာ သတိပေးရသည်။

“လာကုန်ကြပြီ သတိနဲ့နေ၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ။ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

မျက်စိတွေ မသိမသာဖွင့်ကြည့်ပြီး သူတို့အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း အကဲခတ်လိုက်၏။ ကိုကိုတို့အဖွဲ့က လေးယောက်၊

အပြင်ဘက်မှ ကားသမားနှစ်ယောက်လည်း ဝင်လာကြသဖြင့် အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်ပေါ့။

မချောတို့အားလုံး အိပ်မောကျနေကြသည်မှ ဘာလုပ်လို့မှရမှာမဟုတ်သေး။ မြသီတာနှင့်ခင်နီလာတို့ ခရီးဆက်ကြရပေဦးမည်ပေါ့။

မိန်းကလေးများကို နှစ်ယောက်လျှင် တစ်ယောက်နှုန်းဖြင့် ကားထဲသို့ထည့်ကြ၏။ မြသီတာနှင့်ခင်နီလာအလှည့်ကျတော့သူတို့ရဲ့မဲ့သွားကြသည်။ ကားပေါ်တင်ရင်း...

“တရုတ်စာမိမယ့်ကောင်မတွေ၊ ထွားလိုက်တာ လွန်ရော”

“ဒီပုံစံမျိုးမှ ဈေးကောင်းရမှာတဲ့။ ဒါမျိုးမှ တရုတ်တွေ ကြိုက်မှာ”

“နေစမ်းပါဦး။ တရုတ်သွားမှာများ ငါတို့ဘာဖြစ်လို့ ရေလမ်းက သွားရမှာလဲ”

“ကုန်းလမ်းက အရှာအဖွေများတယ်လေ၊ ဒီဟာတွေကို သင်္ဘောဝမ်းထဲထည့်ထားလိုက်တော့ ရှာဖွေရေးလွတ်တာပေါ့။ ခုညပဲ သင်္ဘောထွက်မယ်လေ၊ ထိုင်းရောက်မှ တရုတ်ဘက် ပြန်တက်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ထိုင်းက မြန်မာလောက် အရှာအဖွေ မများဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုင်းရောက်ရင် လှုပ်ရှားလိမ့်မယ်။ တို့တာဝန်က ရေလမ်းနဲ့ထိုင်းရောက်ရုံပဲ”

“တော်ကြာ ရေတပ်နဲ့တွေ့နေလို့ ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်။ မင်းဟာမတွေက သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေပါမလား”

“ငြိမ်တဲ့နည်းတွေ ပြည့်လို့ပါကွာ”

ကားသံနှင့်စကားသံ ရောထွေးနေပေမယ့် မြသီတာနှင့် ခင်နီလာတို့ သူတို့အစီအစဉ်ကိုသိလိုက်ကြရသည်။ ကားက ကုန်ကားကြီး။

ရေလမ်းနဲ့ ထိုင်းရောက်အောင်သွားမည်တဲ့၊ လွတ်လမ်းကတော့ ဝေးပြီလား။ ကိုယ်က မြယွန်းနှင့်တကွ မိန်းကလေးများကို ကယ်တင်ချင်သည်။ လူကုန်ကူးမှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့တွေနှင့် ဆက်သွယ်ချင်သည်။

သို့သော် ယခုထိ အခြေအနေမပေးသေး။ သူတို့က စုန်းတွေရှိသမျှ သိမ်းထား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ဖို့က ကိစ္စမရှိ။ မြယွန်းနှင့်မိုးဝတီကို ကယ်ဖို့၊ မိန်းကလေးအားလုံးကိုကယ်ဖို့နှင့် ဒီအဖွဲ့ကိုအပြစ်ပေးနိုင်ဖို့တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးသည်။

သူကတော့ မြယွန်းရုံနေသည်မို့ သည်နေရာမှ လုံးဝ မခွာနိုင်။ သည်တော့ မြသီတာ ခင်နီလာကိုတီးတိုးပြောရသည်။

“သဘောဆီမရောက်ခင် မင်းရအောင်ထွက်ပေတော့။ ငါစီစဉ်ပေးမယ်။ ပြီးရင် ဒီနယ်မြေရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဒီအဖွဲ့ နောက် ရအောင်လိုက်နော်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ ငါက ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့ ငါ့အစား မင်းထွက်ပါလား။ ငါ ဒီမှာသူတို့ကိုစောင့်ရှောက်မယ်လေ”

“ငါ မြယွန်းကိုစိတ်မချတော့။ သူ့ကို မှဲတစ်ပေါက်တောင် အစွန်းမခံနိုင်ဘူးကွာ။ ဒီတော့ မင်း ဒီကရအောင်ထွက်ပါ။ နောက် ဆုံးသဘောရောက်ရင် မင်းထွက်လို့ရအောင် ငါဖန်တီးပေးပါ့မယ်။ မင်းဖြစ်အောင်လုပ်ကွာ”

နောက်ဆုံး ခင်နီလာခေါ်ကျော်ထွဋ်မှာ ရွှေလရောင်စိတ် ချမ်းသာအောင် ကတိပေးလိုက်ရသည်။

“မကိုမင်ပြီး ကိုယ်ပါ ကျော့ကွင်းမိနေဦးမယ်နော်။ သူ တို့က ထီးထီး... မမ ရောင်းစားပစ်မှာ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ နောက်ဆုံး မြ ယွန်းကိုဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ကယ်ပြီး ငါပြန်လာမှာပါ။ ငါ့အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ဦး။ အဘကျော် စိတ်ပူနေတော့မယ်”

“အေးပါကွာ... သတိလည်းထားပါ”

နှစ်နာရီလောက်မောင်းပြီးချိန်မှာ ကားရပ်လိုက်သဖြင့် ကုန်ကားထဲမှ ရွှေလရောင်နှင့်ကျော်ထွဋ်တို့ အခြေအနေကို ချောင်း ကြည့်ကြသည်။

“သဘောဆီမနား ရောက်ပြီ”

ပုံစံကြည့်ရတာ သဘောဆီမရောက်အောင် မောင်းသွား ခဲ့ပုံမပေါ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆိုက်ထားသည့် တစ်ထပ်သဘော လေးကိုတော့ လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကိုလှမ်းကြည့်လျှင် ကားရှေ့ခန်းမှာ သုံးယောက်၊ ကားနောက်မှာ သုံးယောက်မြင်ရ၏။

အခြေအနေတွေကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် ကားကိုမှောင် ခိုပ်ထဲမှာ ရပ်ထားပြီး သူတို့ခြောက်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေ တာ တွေ့ရသဖြင့် မြသီတာ ခင်နီလာကို ကားအပြင်ဘက်ရောက် အောင် ကူညီပေးလိုက်သည်။

ထိုခြောက်ယောက် အာရုံလွှဲအောင် ကားထဲမှာတွေ့ရ သည့်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကားရှေ့ဘက်နားသို့ ဘုတ်ခနဲပစ်ချလိုက် ၏။ ခြောက်ယောက်သား အသံကြားရာသို့ ရောက်သွားကြတုန်း ခင်နီလာ လစ်လေတော့သည်။

ခင်နီလာ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ထွက်သွားနိုင်တော့မှ မြသီတာ

၁၇၂ ၀ ကြယ်စင်ပျားဝေ

သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သူကတော့ ဒီနေရာမှ ဘယ်လိုမှ မခွာနိုင်သေး။ သူ့ပြယွန်းနှင့်မိန်းကလေးများမှာ အိပ်ပျော်နေကြ ဆဲ။ ဘယ်လိုမှ သူခေါ်ထုတ်လို့ရမှာမဟုတ်။

ခဏကြာလျှင် ကားနားသို့ လှေတစ်စီးရောက်လာပြီး သူတို့အဖွဲ့ကို လှေပေါ်သို့တင်ကြသည်။ ခင်နီလာလျော့နေသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ ပြာယာခတ်သွားပုံမှာ ရွာထဲကျားဝင်သည့်နှယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုဝဝလေးတစ်ယောက် မတွေ့တော့ ပါလား။ တင်တုန်းက ခြောက်ယောက်ပြည့်တယ်နော်”

“ပြည့်တယ်၊ ဘယ်တုန်းက လစ်ပြေးသွားပါလိမ့်”

“ရှာပါဦး... ရှာကြည့်ကြပါဦး၊ တစ်ယောက်ဆို မနည်း

ဘူး”

“ကြာနေလို့လည်းမဖြစ်ဘူးနော်၊ တော်ကြာ ရဲပတ္တရောင် နဲ့တွေ့သွားလို့ ကွဲသွားမယ်”

“ကျန်တဲ့ငါးယောက်ပဲ ခေါ်သွားကြစို့”

လှေထွက်သွားပြီး သင်္ဘောဘေးသို့ကပ်လိုက်ကြလျှင် သင်္ဘောပေါ်မှာပါနေသည့်သင်္ဘောသားများက မိန်းကလေးများ ကို သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ပို့ပေးကြသည်။

သင်္ဘောဝမ်းက မှောင်နေပေမယ့် ခဏကြာလျှင် ခပ်

ရေးရေးမြင်ရသည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ခင်းကျင်းထားပေး၏။ မြသီတာမှအပ ကျန်လေးယောက်မှာ ယခုထိအိပ်ပျော်နေကြဆဲ။ ပြယွန်းကအစ၊ ထမင်းတစ်ထုပ်လုံး ကုန်အောင်မစားပေမယ့် သူမ လည်း အိပ်ပျော်နေသည်သာ။

မြသီတာ သက်ပြင်းချရင်း ခင်နီလာ ဘယ်လိုလှုပ်ရှား မလဲဟုသာ မျှော်လင့်နေရတော့သည်။

၀၀၀

အနီး(၁၅)

နေ့တက်မှာလည်း သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ခပ်မှောင်မှောင်။
မြသီတာ ကိုယ်ဖတ်ဖူးသည့် 'စာစုံမြစ်'ဆိုသည့်တာသာပြန်စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို သွားပြီးသတ်ရသည်။ လူမည်းတွေကို ကျွန်အဖြစ်
ဖမ်းရောင်းခဲ့ကြသူတွေလိုပဲ။

မြန်မာပြည်မှာလည်း မိန်းကလေးတွေကို နည်းအမျိုး
မျိုး လမ်းအသွယ်သွယ်နဲ့ လူကုန်ကူးနေကြပါလား။ ခက်တာက
မိန်းကလေးထဲမှာပဲ အယုံလွယ်နေကြသူတွေ၊ ဆင်ကောင်ကြီး
မြင်နေရတာတောင် ဆင်ခြေရာခံနေချင်ကြသူတွေ။

ဥပမာ- ခတ္တာနှင့်စပယ်တို့လို။ ယခုလို အဖမ်းခံနေရ
တာတောင်...

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြနော်၊ ရဲတွေသိသွားရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်။ ငါတို့ ထိုင်းရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့က ငါတို့ကို ရန်ကုန်ပြန်ပို့မှာ။ ဦးကိုတို့လည်း အဖမ်းခံရလိမ့်မယ်”

မြသီတာ အံ့သြချရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ရသည့် စောလူးမင်းကို သွားပြီးသတိရမိသည်။ ရန်သူလက်ထဲမှာ ကျရောက်နေသည့်စောလူးမင်းကို ကျန်စစ်သား သွားကယ်တော့

“ကျန်စစ်သား ငါ့ကိုခိုးတယ်... ကျန်စစ်သား ငါ့ကို ခိုးတယ်” လို့ အော်ခဲ့သလိုပါပဲလား။

ယခုလည်း သူတို့ မြယွန်းတို့ ဘယ်လိုပြောပြော မယုံ။ မြယွန်းနှင့်သူကတော့ မျက်လုံးချင်းနားလည်မှုရထားပါပြီ။ အခွင့်သာတာနှင့် ပြေးကြဖို့၊ စည်းရုံးလို့မရတဲ့သူတွေ ကျန်ခဲ့ပေါ့။ မြယွန်းကတော့ ခတ္တာတို့ကို စည်းရုံးတုန်း။

“တို့ကိုရောင်းစားကြမှာ ခတ္တာရဲ့၊ အခွင့်သာတာနဲ့ ထွက်ပြေးကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း... ငါတို့ကတော့ ဘုရင့်နောင်ဖောင်ဖျက်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ။ ဗီဇအတွက် ငွေကိုလည်း ချောပေးခဲ့တာ။ နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်တော့ဘူး”

“ခက်တော့တာပဲ ဒါနဲ့ နင်တို့ပြောတော့ ဗီဇ အလကား

ရတာဆို”

“တကယ်ကုန်မှာဆိုရင် အများကြီးပေးရမှာပေါ့။ အခု ငါးသိန်းပဲပေးရတယ်။ အဲဒီငါးသိန်းလောက်က အလကားရသလိုပဲပေါ့”

“နင်တို့တာသာ ပြေးချင်ပြေး ငါတို့ကတော့ မပြေးတော့ဘူး။ တို့ကိုလာမဆွယ်နဲ့တော့”

ဘယ်လိုမှပြောမရသည့်အတွက် မြသီတာ၊ မြယွန်းနှင့် ဖိုဝတ်တို့ပဲ ထွက်ပြေးဖို့ကြံစည်ရသည်။ တစ်နေ့လုံး တဒုတ်ဒုတ်နှင့် သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ မွန်းကျပ်နေရသည့်ကြားထဲ လှိုင်းကလည်း နေနေသည့်အခါ မြသီတာမှလွဲပြီး ကျန်လေးယောက်မှာ အန်ကြမူကြသည်။ နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့ကတော့ လာလို့ပင်မကြည့်။

လူတွေကို ဝက်တွေတင်လာသလိုများ သင်္ဘောတားလေသလားမသိ။ နှစ်ရက်ကြာလည်း အပြင်ထွက်ခွင့်မရ။ ဒီနေ့ နေ့ထယ်(၁၂)နာရီလောက်ကျမှ နိုင်စစ်ဦး ပေါက်ချလာပြီး သူမတို့တို့ ထမင်းထုပ်ပေးဖို့ သင်္ဘောဝမ်းထဲဝင်လာလျှင် အားလုံးပျော့ခွေးနေတာ မြင်သွား၏။

မြသီတာ ညောင်နာနာအသံလုပ်ပြီး တောင်းဆိုရသည်။

“ဦးနိုင်၊ ကျွန်မတို့ကို အပေါ်မှာ လေရှူခွင့်ပေးပါ။ ဒီထဲ

မှာဆို အားလုံးသေကုန်လိမ့်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ကမ်းကပ်ရင် အရာအစွေတွေများတယ်၊ နှင်တိုပုံစံတွေက ထောင့်ကျိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖမ်းခံရမယ့်ကိစ္စ”

“အခု ပင်လယ်ထဲမှာမဟုတ်လား၊ ဆိပ်ကမ်းကပ်ခါနီးမှ ဝမ်းခေါင်းထဲပြန်ထည့်ပေါ့။ အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်။ လှိုင်းမူးတာရော လေမရွံ့တာရော ရောပြီး အခြေအနေတွေ ဆိုးနေကြပြီ”

မြသီတာ အတန်တန်တောင်းဆိုတော့မှ နိုင်စစ်ဦး အပြင်သို့လှမ်းပြီး သတင်းပို့ တိုင်ပင်ပြီးမှ၊ သူတို့အဖွဲ့ကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တင်၏။ အကုန်ပျော့ခွေနေသည်မို့ တွဲတင်ကြရသည်အဖြစ်၊ မြသီတာလည်း မူးဝေနေသည့်ပုံဟန်ဆောင်နေရသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်တော့ သူတို့ငါးယောက် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့်ပင်လယ်လေကို ရှုကြရသည်။ မြသီတာလည်း အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ကြည့်ရသည်။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့တာ သုံးရက်လောက်ရှိသေးသည်။ ထိုင်းရောက်အောင် သွားမှာပေမယ့် ကုန်တင်သင်္ဘောမို့ မြို့တွေကို ကပ်ရဦးမှာပဲ။

နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့က သူတို့အဖွဲ့ကို ကမ်းကပ်ခါနီးတိုင် သင်္ဘောဝမ်းထဲ ပြန်ဆင်းခိုင်းမှာ သေချာသည်။ မြသီတာ ခရီး

သွားတွေထဲသို့ အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။ မျက်မှန်အောက်မှ မျက်လုံးများနှင့်ပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုများ အကူအညီတောင်းလို့ရမည်လဲ လို့လေ။

ကုန်သင်္ဘောပိစီ ခရီးသည်ကတော့ ခပ်နည်းနည်းပင်။ သင်္ဘောသားတွေကလည်း နိုင်စစ်ဦးတို့လူတွေလား။ ဒါမှမဟုတ် ဗုလင်းတူဘူးဆိုတွေဖြစ်မည်။

“ကဲ! အမူးပြေရင် ထမင်းစားကြ၊ စားပြီးရင် သင်္ဘောဝမ်းထဲ ပြန်ဆင်းရမယ်”

“အာ... အဲဒီအထဲမှာဆို သေမှာပဲ၊ မဆင်းချင်ဘူး”

“ပင်လယ်ထဲမှာ ငါတို့က ဘယ်ထွက်ပြေးလို့ရမှာမို့လဲ။ သက်သက်အနိုင်မကျင့်နဲ့”

ပိန်းကလေးအသံတွေ စီခနဲညံ့သွားတော့ မြသီတာက နောက်ဆုတ်နေလိုက်သည်။ သူချည်းပဲ အရေးဆိုနေလျှင် နိုင်စစ်ဦးတို့ သံသယဝင်သွားမှာစိုးလို့ပဲ။

မိုးဝတီကလည်း ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိသည်မသိ။ နိုင်စစ်ဦးကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့် ပြန်ပြီးချင်းကပ်နေပုံရသည်။ နောက်ဆုံး နိုင်စစ်ဦးနှင့်သူတို့အဖွဲ့ နားလည်မှုတွေယူရသည်။

“ကမ်းကပ်ခါနီးရင်တော့ သင်္ဘောဝမ်းထဲ ပြန်ဆင်းရ

မယ်။ ကမ်းကွာမှ အပေါ်ပြန်တက်ချင်တက်”

“ကောင်းပြီ”

မြသီတာ မြယွန်းအနားကပ်ကာ၊ ဒီတစ်ခါ ကမ်းမကပ်ခင် ထွက်ပြေးကြဖို့စည်းရုံးလိုက်သည်။ သို့သော် မြယွန်းစိတ်ထဲ မြသီတာကို မိန်းမလည်ကြီးလို့ထင်ပြီး လန့်နေ၏။ နေရာတကာ စွာပြီးခဲ့တင်းလှသည့်မြသီတာကို သူမ မယုံ။ တော်ကြာ စွန့်လက်ကနေ သိန်းလက် ရောက်နေမှဖြင့် ဒုက္ခ။

မြယွန်း အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်ဖြင့် မြသီတာကိုမကြည့်ဘဲ ရှောင်နေလိုက်သည်။ မြယွန်း သူ့ကိုမယုံတာ မြသီတာ ခိုဝှမ်းလိုက်ပေမယ့် ရှင်းပြဖို့ ဘယ်လိုမှအခွင့်မသာ။ ကျော်ထွဋ်ကစောဘာမှမလှုပ်ရှားတော့ဘူးလား။ တော်ကြာ ထိုင်းရောက်မှဆိုလျှင် အခြေအနေတွေ ကျပ်ကုန်မည်။

ငါးယောက် အတူပူးနေရသည်မို့ မြသီတာ ကိုယ် ဘယ်သူဆိုတာ ရှင်းပြလို့မရ။ သည်လိုနှင့် သူတို့ သဘောဝမ်းထဲသို့ တစ်ခါဆင်းကြရပြန်သည်။ အားလုံး စိတ်ပျက်နေကြ၏။

နှစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ခွင့်ရကြသည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ခုတ်မောင်းနေသည်မို့ သူတို့အဖွဲ့ကို ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ခွင့်ပေး၏။

သဘောပေါ်မှာ ကုန်သည်သုံးယောက်၊ သဘောသား နှစ်ယောက်လောက်နှင့် နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့က သုံးယောက်ပါသည်။

မြသီတာ သန့်စင်ခန်းသွားတော့ သဘောသားတွေက ဗြိတိတိရုပ်တွေနှင့် ကြည့်ကြ၏။ နောက် လှမ်းစသည်။

“ညီမ ထိုင်းရောက်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ခုကတည်းက အလုပ်သင်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“ဟိုကျ အလုပ်ဝင်ရတာ လွယ်သွားတာပေါ့”

မြသီတာ ဘယ်သူ့ကိုမှအရေးမစိုက်ဘဲ သန့်စင်ခန်းဝင် ဆိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက ထွားထွားမြင့်မြင့် ဂါဝန်ဝတ်ထားပြီး ဂါဝန်အောက်မှာ အောက်ရှူးတောင်ဆီးနှင့်။ ခြေသလုံးမွေးတွေ မပေါ်တော့ဘူးပေါ့။ နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်ပုံစံ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အကြိုက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

သူ သန့်စင်ခန်းကထွက်အလာ၊ မြယွန်းတစ်ယောက် ခုတ်ပေမယ့် မအောင့်နိုင်လို့ သန့်စင်ခန်းဘက် ပြေးလာတာနှင့် ဆုံသည်။ သူကလေးမမျှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆီးကောင့် ဝမ်းအောင့်စဉ် အောင့်ထားရှာတာ။

မြယွန်းပုံစံလေးက နုနုလှလှနှင့် ချစ်စဖွယ်။ သူ့လို ထွားထွားမြင့်မြင့်မဟုတ်ဘဲ နုနုလှလှလေးပါ။ သူတို့အဖွဲ့ဟာ ထိုင်းမှာ

ရောင်းစားခံရမည့်သားကောင်မလေးတွေနဲ့ သိကြသည်မို့ မလေးမစားနှင့်။ ရုပ်တွေက အခွင့်သာလျှင် မြည်းကြည့်ချင်ကြသည် ရုပ်တွေ။

မြသီတာ သန့်စင်ခန်းနှင့်မနီးမဝေးမှာ မြယွန်းကိုစောင့်နေမိ၏။ ကိုယ့်ကိုထိကပါးရိကပါးလုပ်တာ ဂရုမစိုက်။ သူကလေးကိုကျ လေသလပ်မှာတောင် မခံနိုင်။

သူ မြယွန်းကိုစောင့်ပေးနေတုန်း အနားသို့ သဘောသားတစ်ယောက် ကပ်လာခဲ့သည်။

“အချစ်ကလေး ဘာလို့စောင့်နေတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

မြသီတာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ဒီလူလာပြီး အာရုံနှောက်နေတယ်။ မြသီတာ သန့်စင်ခန်းဘက်သို့ မျက်လုံးရောက်တော့ ပြာခနဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က မြယွန်းရှိနေသည့် သန့်စင်ခန်းကို မျက်ခနဲတွန်းဖွင့်ဝင်သွားသည်လေ။ သန့်စင်ခန်းတွေက မီးကျိုးမောင်းပျက်တွေ။ ချက်တွေဘာတွေလည်း သိပ်ကောင်းထူတာမဟုတ်။

မြသီတာ အနားမှသဘောသားကို တွန်းဖယ်ပြီး သန့်စင်

ခန်းအနားသို့ လွှားခနဲရောက်သွားပုံက လေထက်မြန်သည်။

နောက် သန့်စင်ခန်းထဲမှာ ပါးစပ်ပိတ်ခံနေရပြီး ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေသည့်မြယွန်းကို ဆွဲထုတ်၊ ခွေးအလို ပူးကပ်ထက်သန်နေသည့်ကောင်ကို ထိုးချလိုက်ပုံက ခွပ်ခနဲ ခွပ်ခနဲ။

သန့်စင်ခန်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်၊ မြသီတာ စိတ်လွတ်သွားပြီး မြယွန်းကိုစော်ကားမည့်အကောင်အား စိတ်ရှိုလက်ရှိ ထိုးကြိတ်နေရာ သန့်စင်ခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ထိုကောင် အပြင်ရောက်သွားလည်းမရပ်။

ဟိုကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေသူ ဝီပီ လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း။ ထို့အပြင် သူ့အဖွဲ့သားတွေ ဝိုင်းအုံလာပုံက တောခွေးအုပ် ဝံပုလွေအုပ်နယ်။

“ဘာလဲ... ဒီကောင်မ၊ ကြမ်းလှချည်လား”

“မိန်းမဖြစ်ပြီး ကြမ်းလှချည်လား”

ဒီဘက်မှာ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်နေခါမှ နိုင်စစ်ဦးနှင့် ကိုကိုတို့ ဘယ်ကရောက်လာကြသည်မသိ။

“ဘာလဲ... ဘာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မြသီတာ ဦးအောင်တိုင်လိုက်သည်။

“သူ့ကိုစော်ကားမလို့၊ တို့ဝင်ကယ်လိုက်ရတယ်”

“ဟာဗျာ! ခင်ဗျားတို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့သဘောကို တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီးပြီလေ။ ဘာစည်းမောက်တာလဲ”

“မင်းကောင်မတွေ ဟိုကျလည်း ရောင်းစားနာပဲ။ ရောင်း စားမယ့်အတွက် ငါတို့”

“မရဘူး... တော်ဗျာ... ခင်ဗျားတို့ စည်းမောက်နဲ့ ကဲ! နင်တို့လည်း သဘောဝမ်းထဲ ပြန်ဆင်း။ ဒီမှာ ဟန်ရေးလာ ပြီး ပြမနေကြနဲ့”

အချိန်မီ ခွဲထုတ်နိုင်လို့သာ။ သို့သော် မြသီတာ ဆုံးဖြတ် ပြီးသာ။ ဒီဒုစရိုက်သမားတွေရဲ့လက်မှ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ရုန်းထွက်တော့မည်။ ကြာလျှင်မလွယ်။

ဝံပုလွေရဲ့လက်မှာ၊ ကျားရဲတွေရဲ့လက်မှာ ကံကြမ္မာကို ပုံလိုက်လို့မဖြစ်။ နောက်ဆုံး ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ကိုယ်တွေ အလွတ်ရုန်းထွက်မှရမည်။ နောက်မှ အများအတွက်ပေါ့။

သဘောသားတွေကလည်း အကျပ်ကိုင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အုပ်စုကို တင်လာရတာ အန္တရာယ်များတယ်။ ခုအချိန်က လူကုန်ကူးမှုနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့လူတွေမှန်သမျှ အရေး ယူခံရမှာ။ ကျွန်ုပ်တို့မတင်နိုင်တော့ဘူး။ ရှေ့ကကျွန်းမှာ ထားပစ် ခဲ့မယ်”

“မင်းတို့ ကလိမ်ကကျစ်မကျနဲ့ အားလုံးညှိပြီးမှ ဒီခရီး ကို လိုက်ခဲ့တာ။ မရဘူး... လမ်းဆုံးထိ ပို့ပေးရမယ်”

“မသိဘူး။ ကုန်တွေက ကိစ္စမရှိဘူး... ဒီကောင်မတွေ ကြောင့် တစ်မြို့ရောက်တိုင်း ရင်ထိတ်ရနဲ့”

သဘောသားတွေ တမင်ညစ်နေလျှင် မြသီတာတို့အဖွဲ့ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေကြသည်။ စပယ်နှင့်ခတ္တကာ ထိုင်း မရောက်ရမှာ သေမလောက် စိုးရိမ်နေကြပြီး၊ မြသီတာတို့ သုံး ယောက်ကတော့ ကမ်းမှာထားခဲ့ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ဒါမှလွတ်အောင်ပြေးလို့ရမည်။ ရေထဲမှာ သဘောဝမ်း ထဲမှာ ဘယ်လိုမှလွတ်လမ်းမမြင်။ သူတို့အဖွဲ့ အချင်းများနေကြ တုန်း သဘောသားတစ်ယောက် ဒီဘက်သို့ပြေးလာပြီး ကြောက် လန့်တကြားနှင့်...

“ဆရာ... ရှေ့မှာ တိုက်ကင်းစက်လှေလား၊ ရေတပ် သဘော လားမသိဘူး။ မှန်ပြောင်းထဲမှာ မြင်နေရတယ်”

“ဟေ! ဒါ... ဒါဆို တို့သဘော ဟိုရှေ့ကမြင်နေရတဲ့ ကျွန်းမှာ ခုထုတ်ခံရောင်နေရအောင်။ လုပ်... လုပ်ကြ၊ ဟေ့! နိုင်စစ်ဦး၊ နင်တို့အုပ်စု အဲဒီမှာကျန်ခဲ့။ နင်တို့ကြောင့် ပြဿနာ အတက်မခံနိုင်ဘူး”

အားလုံးပင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကျွန်းသို့ ခပ်ပျံ့ပြင်ကြလျှင် မြသီတာ မြယွန်းလက်ကိုဆုပ်ထားလိုက်သည်။ မြယွန်းက မသိမသာရုန်းတော့ မြသီတာ သူမလက်ကိုသတိပေး သည့်အနေနှင့် ညှစ်ဆုပ်ထားမိ၏။

“အရေးတော်ပုံတော့ စပြီ၊ အဆင်သင့်ပြင်ထား”

မကြာမီပင် ကျွန်းကွေ့မှာ သင်္ဘောကို ဝှက်သလိုထိုး ဆိုက်ထားပြီး တကယ်ပင် သင်္ဘောသားတွေက သူတို့အဖွဲ့ကို ဆင်းခိုင်းနေလျှင် နိုင်စစ်ဦးနှင့်ကိုကိုတို့ သင်္ဘောသားများနှင့် စကား များနေကြသည်။

“မှောင်လည်းနေပြီ၊ ဒီလို မှောင်မည်းမည်းထဲမှာတော့ မဆင်းပါရစေနဲ့ကွာ။ နောက်တစ်နေ့မှ ဆင်းဆိုလည်းဆင်းပါ့မယ်။ မင်းတို့အဖွဲ့ကိုတော့ ဣကယ်လက်လန်တယ်”

“မဆင်းချင် ငါတို့တောင်းဆိုတာ လိုက်လျောလေ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ မင်းတို့ လက်ထဲထည့်လိုက်ရင် တစ်စစဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း နေခဲ့လေ၊ ဆင်း... ဆင်းမှာသာ ဆင်း တော့”

သင်္ဘောသားတွေနှင့် နိုင်စစ်ဦးတို့သုံးယောက် စကား

များနေကြစဉ်၊ တိုက်ကင်းလှည့်သည့်စက်လှေ သူတို့နှင့် နီးကပ် လာသဖြင့် နောက်ဆုံး နိုင်စစ်ဦး အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

“ကဲ! ဆင်းမယ် ဆင်းမယ်... နောက်မှ သင်္ဘောတစ် စင်းစင်းဖြစ်ဖြစ် စက်လှေဖြစ်ဖြစ် အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်။ မင်း တို့သင်္ဘောကို နောက်ဘယ်တော့မှမစီးဘူး”

သူတို့အဖွဲ့အားလုံး အထုပ်အပိုးတွေဆွဲပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ ဆင်းကြရသည်။ နိုင်စစ်ဦးတို့သုံးယောက်နှင့် စပယ် ခတ္တာတို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပေမယ့် မြသီတာတို့ကတော့ ကျေနပ်သည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ မှောင်မှောင်မည်းမည်း။ လူနေအိမ်ခြေ တောင် ရှိရဲ့လားမသိ။ ခဏကြာလျှင် သင်္ဘောပြန်ထွက်သွားခဲ့ သဖြင့် မှောင်ထဲမှာ သူတို့ရှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“တောက်! မင်းသေသေချာချာမလုပ်လို့ ခုလို ကသိ ကအောက်ဖြစ်ရတာ”

“ငါ့ချည်း အပြစ်မတင်နဲ့လေ၊ ဒီကောင်တွေကိုက သစ္စာ မရှိတော့၊ ကလိမ်ကကျစ်ကျတာ”

မြသီတာကတော့ အခြေအနေတွေကို တွက်ဆနေ၏။ လက်နှိပ်စာတ်မီးများဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီထိုးကြည့်ရင်း တည်းစရာ ခို စရာရှာကြ၏။

၁၈၈ ၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာ လူနေအိမ်များ တွေ့ရပေမယ့် ဇယား
ရှုပ်မှာစိုးလို့ သူတို့မသွားတော့ပေ။ နိုင်စစ်ဦး အခြေအနေတွေကို
ချိန်ဆနေရသည်။ ကိုယ်က ဒုစရိုက်သမားမို့ လူတွေကိုရှောင်တာ
အကောင်းဆုံး။

ကမ်းမှ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ ဇရပ်လိုလို အဆောက်အဦးတစ်ခုကို တွေ့ရလျှင် သူတို့ဝမ်း
သာသွားကြသည်။ အကာအရံသုံးဖက်ရှိပြီး တစ်ဖက်သာ လွှတ်
ထားလို့ လေဒဏ်မှ အတော်အတန်အကာအကွယ်ရမည်။

“ကဲ! တက်ကြ တက်ကြ၊ အေးလိုက်တာလည်း လွန်
ရော။ မနက်ကျမှ အခြေအနေတွေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမယ်”

ရှစ်ယောက်စလုံး ဇရပ်ပေါ်သို့တက်ကြပေမယ့် မြသီတာ
ဟိုဟိုဒီဒီ လက်နက်ရှာကြည့်နေ၏။ ဇရပ်ထောင့်မှာ သစ်သား
ချောင်းတစ်ခု ထောင်ထားတာတွေ့လိုက်ရာသဖြင့် မှတ်သားထား
လိုက်သည်။

ဇရပ်က ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားပြီး လေက
တဟူးဟူးတိုက်ခတ်ခံနေရသဖြင့် သူတို့တွေအားလုံး တဆတ်
ဆတ်တုန်အောင် ချမ်းနေကြ၏။

“ဒီအတိုင်းဆို လေဖြတ်နိုင်တယ်ဟေ့၊ နေရာလေး ဘာ

လေး ရှာကြည့်ကြပါဦး”

“နေရာကတော့ မသေချာဘူး၊ ဒီဇရပ်ကိုပဲ လေကာရ
အောင် ကာမှနဲ့တူတယ်”

“လုပ်လေ၊ အချမ်းလုံရင်ပြီးတာပဲ။ မီးလေးဘာလေး
လှုံရရင်ရော မကောင်းဘူးလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အကြံပြုကြပေမယ့် နိုင်စစ်ဦး
သူတို့ကို မယုံကြည်။

“နင်တို့ထွက်မပြေးကြနဲ့နော်၊ ဒီကျွန်းက မြေပေါတယ်၊
တစ္ဆေလည်းပေါတယ်၊ ဒါ ဗြိတိန်ကျွန်းတွေထဲက တစ်ကျွန်းကျွန်း
ဖြစ်မယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေက လူသေတွေကို လာပစ်ထားတတ်
ကြတယ်။ ဒါ သင်္ချိုင်းလုပ်တဲ့ကျွန်း”

နိုင်စစ်ဦး ခြောက်လှန့်နေလျှင် အားလုံးလိုလို ကြောက်
ရွံ့သွားကြပေမယ့် မြသီတာကတော့ သူ့ခြောက်နေတာမှန်း သိပါ
သည်။

“မပြေးရဲပါဘူး... ကြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ်တို့
အရမ်းချမ်းနေတယ်။ ကြည့်ကျက်ဖန်တီးပေးပါဦး”

နိုင်စစ်ဦးတို့သုံးယောက် ဇရပ်အောက်ဆင်းပြီး ထင်းရှာ
ကြ၊ ကာရံဖို့လုပ်နေကြစဉ် မြသီတာ မြယွန်းကိုလက်ဆွဲပြီး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တို့အပြင်ထွက်ချင်လို့ အဖော်လိုက်ပေးပါ”

မြယွန်းမှာ ညနေက သူမကိုယ်တိုင်ထားသလို မငြင်းသာ။ မြသီတာနောက်သို့ အဖော်လိုက်ရသည်။ နိုင်စစ်ဦးတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေသဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာသို့ သူ မြယွန်းကိုဆွဲပြီး ခြေသံခပ်လုံလုံနှင့်ခေါ်ခဲ့သည်။

“အစ်မ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မကြောက်နဲ့ မြယွန်း၊ ကိုယ် ရွှေလရောင်ပါ”

“ဟင်! ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအတွက် ကိုယ်အပင်ပန်းခံနေရတာ။

ခု အခွင့်သာတုန်း ပြေးကြစို့”

“သူတို့လက်က လွတ်ပါ့မလားရှင်၊ ဟို... မမဝတီကိုရော”

“မင်းအစ်မကြောင့်ပဲ ဒီဘဝရောက်လာရတာလေ။ သူ့ကံနဲ့သူလဲ၊ ကိုယ်တို့လည်း ဒီနေရာကလွတ်ရင် ရဲကိုအကြောင်းကြားပေးပါမယ်။ ပြေးကြစို့”

နှစ်ယောက်သား စရပ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လာသဖြင့် ရွှေလရောင် မြယွန်းကိုဆွဲပြီး ပြေးလေသည်။ သူ့မှာကလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခု ပါလာပါသည်။ သို့သော် နိုင်စစ်

ဦးတို့မြင်မှာစိုးသဖြင့် မသုံးရဲ။ တစ်ခါထိုးကြည့်ပြီး အကြာကြီးပြေးရသည်။

လမ်းကြောင်းလေးရှိသည်မို့ လမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း ပြေးနေတုန်း နောက်ဘက်မှ ဆူညံသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ နောက် သေနတ်ပစ်ဖောက်သံ။ သူတို့မှာ သေနတ်ပါကြောင်း ပြသဟန်သာ။

သူတို့မှာ လူသုံးယောက်ပါသည်မို့ ရွှေလရောင်တို့၏ နောက် လိုက်တောင်မှ နှစ်ယောက်ပေါ့။ နှစ်ယောက်လောက်တော့ သူမမှ။

မီးကိုခပ်အုပ်အုပ်ထိုးပြီး ပြေးလာခဲ့ကြတော့ အတန်ကြာလျှင် တောအုပ်တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်းပေါ်မှာ အလွေကျပေါက်နေသည့်သစ်တောပင်ဖြစ်မည်။ လူနေအိမ်များကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဖြင့်နေရပေမယ့် သူတို့မသွားကြတော့။ ကျွန်းပေါ်မှ လူများမို့ လူကြမ်းတွေ လူဆိုးတွေ ဖြစ်နေမှာစိုး၏။

သစ်တောဆိုပေမယ့် ပင်ခြေမှာ သစ်ရွက်တွေသာ ကြွေကျနေပြီး အဝင်တွေက ဒီရေရောက်တော့ဖြစ်မည်။ မြက်တွေ ခြုံပုတ်တွေမရှိ။

“ကျွန်မတို့ကို မနက်ကျရင် သူတို့လိုက်ရှာမှာပဲ။ လွယ်

လွယ်နဲ့တော့ လက်လျှော့မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အင်း... သူတို့မှာ သုံးယောက်ပဲကျန်တော့တာလေ။
လိုက်ရှာမှာပေါ့”

“မြယွန်းအလိုဖြင့် လူနေအိမ်တွေဆီသွားပြီး အကျိုး
အကြောင်းပြောပြ အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ဂိုတာပဲ မကြောက်ပါနဲ့။ ကိုယ်
ရှေ့က အသေခံပြီး ကာကွယ်ပေးမှာ”

ရွှေလရောင် သူမလက်ကိုဆွဲဆုပ် လျှောက်လှမ်းရင်းက
ခံစားချက်တွေပြေလျှင် သူမက မယုံ။

“ပိုပြီ၊ ဇာတ်ထဲကစကားတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ဒီည
အတွက် နားဖို့သာ ရှာပေး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ပေးအပ်တဲ့တာဝန်
ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်”

နစ်ယောက်သား လေတိုက်ထဲမှာ လျှောက်သွားနေရ
လို့ ချမ်းလိုက်တာလည်း အလွန်။ တောအုပ်ရဲ့အတွင်းပိုင်းမှာ
ကမူလေးတစ်ခုတွေ့သဖြင့် ထိုကမူလေးမှာ သူတို့နားဖို့ ပြင်ကြ
သည်။

“ကိုယ့်မှာ မီးခြစ်ပါတယ်... မီးလုံလို့တော့ရမယ်။ လှုံ

မလား”

“ဟိုခွေးသူရီးတွေ မြင်သွားမှာပေါ့။ သူတို့မှာ သေနတ်
လည်းပါတယ်”

“အင်း... ဒီလိုဆို အအေးပတ်ပြီး သေမယ်ထင်တယ်”

“နေရာရှာပြီးလေ၊ ဒီလိုမြေပြင်ကြီးစာရင် တဲလေးဘာ
လေးတွေရင် တော်သေးတာပေါ့”

နစ်ယောက်သား လျှောက်သွားနေကြရင်း တောအုပ်
ထွက်လာတော့ တောစပ်မှာ တဲတစ်လုံးတွေ့လိုက်ကြရသည်။
စီးသာအားရနှင့် တဲဆီသို့ချဉ်းကပ်ရင်း မြယွန်း ကြက်သီးထ
လ ခြန်သည်။

“ဒီကျွန်းက နိုင်စစ်ဦးပြောသလို မသာချတဲ့ကျွန်းဆို
ခုကွနော်”

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်”

“အမယ်! ရှင်က သရဲတစ္ဆေတွေကို နိုင်လို့လား”

“နိုင်တယ်။ သူ့ကို ကိုယ်က အရင်ကုတ်ချိုးပစ်မယ်။

ထူကြမ်းရင် တစ္ဆေမခံနိုင်ပါဘူးဗျာ”

နစ်ယောက်သား တဲနားသို့ရောက်လာကြသဖြင့် တဲထဲ
သို့ ခေါင်းထိုးပြီး ဓာတ်မီးထိုးကြည့်ကြသည်။

“အား...”

တဲထဲမှလူက အရင်လန်အော်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်
နောက်သို့ယိုဝ်သွားရ၏။ တဲထဲမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သူ
တစ်ယောက်။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်၊ အဝတ်အစားတွေကလည်း စုတ်
စုတ်ပြတ်ပြတ်။

တဲထဲမှာ စုတ်တစ်ယောက်တည်း။ ဗြဟ္မန်း ကြောက်သွား
ပေမယ့် ရွှေလရောင်ကတော့ မိန်းမပုံစံကြီးနှင့်မလိုက်၊ ခဲရင့်ရင့်
သည်။

“ဟေ့လူ! ဒီတဲက မင်းတဲလား”

“အင်း”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ဘာလုပ်စားတာလဲ”

“ငါ့ရှာတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို မင်းမှာလှေရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ဒီကျွန်းနဲ့နီးတဲ့မြို့ရှိလား”

“ရှိတယ်၊ မြို့မဟုတ်ဘူး... ရွာ”

“အေး... ငါတို့ကိုလိုက်ဖို့၊ ရွှေတစ်သိန်းပေးမယ်။ မင်း
လှေ ခိုင်ရဲလား”

“ခိုင်တယ်။ လူငါးယောက်လောက် စီးလို့ရတယ်”

“ကဲ! ဒါဆို လိုက်ဖို့”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်မှာလဲ... ပြ”

“ရတယ်၊ ဟိုရောက်မှပေးမယ်”

ထိုလူက ရွှေလရောင်ကို မိန်းမထင်နေသလားမသိပါ။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်နေသဖြင့်
ဗြဟ္မန်း ရွှေလရောင်လက်ကို ကိုင်လှုပ်မိသည်။

“မကြောက်မိနဲ့ ယွန်းရယ်”

“နင့်ကို မိန်းမထင်နေတာ”

“အေး... ငါ့မှာ အဝတ်လဲစရာမရှိသေးဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရှရှကြည့်နေသည့်ထိုလူပုံစံက
ခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်း။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစား
စွယ်လားမသိ။

ထိုလူ ရှေ့မှ လှေတက်ကိုထမ်းပြီး ဆင်းသွားလျှင်တော့
သူတို့နှစ်ယောက် နောက်မှလိုက်ရသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ရွှေလရောင်ရယ်၊ တော်ကြာ ရှင့်မှာ လက်

နက်မရှိဘူးနော်။ သူ့မှာ လက်နက်နဲ့”

“ကိုယ့်မှာလည်းပါတယ်။ စောစောကတဲထဲမှာတွေ့တဲ့
ဓားမြှောင်ကို ယူလာတယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

“ဓားမြှောင်က ပြတ်ရဲ့လား”

“ပြတ်သမှ ခြေသလုံးမွေးတောင် ရိတ်လို့ရတယ်”

“ဒါဆို ဒီလူ့ကိုလျှော့မတွက်နဲ့တော့”

“မတွက်ပါဘူး။ ကိုယ့်လွတ်မြောက်ရေးအတွက်မို့ အဆုံး
ချနေရတာ”

ရှေ့မှ တက်ထမ်းပြီးသွားနေသူမှာ ခြေလှမ်းသွက်လှမ်း
ရွှေလရောင်နှင့်မြဲယွန်းကတော့ နောက်မှမီအောင်လိုက်ရင်း ထီး
တိုးတိုင်ပင်သွားရသည်။

“ယွန်း ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်။ ကိုယ် သတိအမြဲရှိနေ
မယ်”

“အင်းပါ... ယွန်းလည်း သတိအမြဲရှိနေပါမယ်။ န
ယောက်သတိထားတော့ တော်သေးတာပေါ့။ လက်နက်အပြ
တုတ်တစ်ခုခုရှာထားဦး ယွန်းလည်း တုတ်ကိုင်ထားမယ်”

“အင်း... တော်ကြာမှ ကိုယ့်တုတ်နဲ့ကိုယ် ပြန်နိုင်
သွားမှ ဒုက္ခ”

“ယွန်း အဲဒီလောက်မညံ့ပါဘူး။ ကြည့်နေ”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ တွေ့ရသည့် ဝါးကျစ်
အစ်ချောင်းကိုလည်း ကောက်ယူခဲ့၏။ ဝါးက ရိုက်တန်ကောင်း။
အလုံးက လက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိပြီး အရှည်က သုံးတောင်
လောက်။

ကေန္တ ဒါလည်း လက်နက်အဖြစ် သုံးခဲ့တာလားမသိ။
ဆိုလူသွားနေတာ ပင်လက်ဘက်သို့မဟုတ်ဘဲ အခြားနေရာသို့
တည်နေလျှင် ရွှေလရောင် လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ဟေ့လူ့!... ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ လှေက မရထဲမှာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ လှေက သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး သော့တော်ထား
တာ။ ပိုင်ရှင်ဆီမှာ သော့သွားတောင်ရဦးမယ်”

သူပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ဘာတွေညက်ဆင်
နေသလဲ။ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်နေသလဲ။ ရွှေလရောင်နှင့်မြဲယွန်း
ဆို သိပ်မသက်သာဖြင့် ထိုလူ့နောက်မလိုက်တော့ဘဲ နောက်ချန်
နေခဲ့ကာ ခြုံပုတ်တွေနောက်မှာ ပုန်းကွယ်ပြီးကြည့်နေကြသည်။

“ဒီလူ့ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ကြည့်နေ”

နောက်မှ သူတို့ပါမလာမှန်းသိလျှင် ထိုလူ နောက်သို့

တလွှားလွှားနှင့် တတ်မီးထိုးပြီး ပြန်လာ၏။ သူ့ပုံစံက မီးရောင် အောက်မှာ မကျေမချမ်းဖြစ်နေကြောင်းမြင်နေရလျှင် ရွှေလရောင် နှင့်မြဲယွန်းတို့ အသင့်ပြင်ထားမိကြ၏။

“ဒီကောင်မတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

လှော်တက်ကိုထမ်းပြီး တလွှားလွှားရှာနေလိုက်တာမျိုး အသည်းယားစရာ။ နောက် မတွေ့တော့မှ လှော်တက်ကိုပစ်ချ ပြီး ဟိုရှာဒီရှာ ရှာပြန်၏။ ရွှေလရောင် သူ့အလှမ်းကွာသွားစဉ် လှော်တက်ကို ထွက်ယူလိုက်သည်။ ကမ်းစပ်မှာ လှေတစ်စီးတော့ ရှိမှာပဲ။

လှော်တက်ရလျှင် လှေလှော်လို့ဖြစ်ပြီမို့ သူတို့ ဟိုလူ့ အရိပ်အခြည်ကိုသာ ကြည့်နေရသည်။ ထိုလူကလည်း ဖွဲမလျှော့ လမ်းတစ်လျှောက်နှင့် ဘေးနားဝဲယာသို့ လောဘတကြီးရှာဖွေ နေ၏။

နောက်ဆုံး ရွှေလရောင် နောက်ကြောင်းအေးရအောင် ထိုလူ နောက်ခိုင်းနေခိုက် တက်နှင့်ခိုက်ချလိုက်သည်။ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်တွေဖြစ်နေရာမှ ခဏကြာလျှင် ရွှေလရောင် အပေါ်မီးမှ ရသွား၏။

“ကဲ! သွားကြစို့ ကမ်းစပ်မှာ လှေတော့တွေမှာပဲ။ ဘယ်

သူ့လှေဖြစ်ဖြစ် ယူသွားမယ်”

“ရှင်က လမ်းသိလို့လား၊ တော်ကြာ ပင်လယ်ထဲရောက် သွားမှ ဒုက္ခတွေ့နေဦးမယ်”

“သိပါတယ်၊ ကိုယ်အရမ်းမလုပ်ပါဘူး။ နိုင်စစ်ဦးတို့ သက်ထဲပြန်မရောက်အောင် လှေနဲ့ပြေးဖို့ပဲရှိတယ်”

“မှောင်ထဲမှာ လမ်းလည်းမကျွမ်းဘဲနဲ့ မသွားသင့်ဘူး။ တွန့်မ ရှင့်နောက်မလိုက်ရဲပါဘူး”

မြဲယွန်းမှုန်ပြောတာ သဘာဝကျသဖြင့် ရွှေလရောင် သက်ခံလိုက်ရသည်။

“ဒါဆိုလည်း ရှေ့ကရွာဆီ ရောက်အောင်သွားမယ်။ သဘောတူလား”

မြဲယွန်းမှုန် စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ လူလည်း ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လှပြီ။ တစ်ညလုံး လျှောက်ပြေး လျှောက်သွားနေရတာ နားဝှံရာနေရာမတွေ့။ အိမ်လေးတစ်အိမ်အိမ်မှာဆိုရင်တော့ နား ချမှာပဲ။ တစ်ရွာလုံး လူဆိုးတွေချည်းမဖြစ်နိုင်။ လူကောင်းသူ ကောင်းတွေလည်း ရှိမှာပဲ။

ပြီးတော့ ကျေးလက်တောရွာတွေဆိုတာ ရိုးသားကြပါ တယ်။ လူဆိုး နည်းပါတယ်။

“သွားမယ်၊ ခုလို နေစရာမရှိ စားစရာမရှိတဲ့ဘဝထက်
စာရင် အိမ်လေးတစ်အိမ်အိမ်မှာ နားရတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်”

နစ်ယောက်သား လက်နှိပ်တတ်မီးလေး ခပ်အုပ်အုပ်
ထွန်းပြီး ရွာဆီသို့လျှောက်သွားရတာ မရဲတရဲနှင့်ပါ။ တော်ကြာ
နိုင်စပ်ဦးတို့နှင့်တွေ့နေလျှင် မလွယ်။

နောက်ဆုံး ရွာစွန်မှ မီးလေးတလက်လက်မြင်ရသည့်
ဆီသို့ သူတို့ရောက်သွားကြသည်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

အရေးထဲမှ ဓာတ်မီးကလည်း ဓာတ်အားကုန်သွားသဖြင့်
အလင်းက ခပ်ပျ့ပျံ့။ ဘာမှသိပ်မမြင်ရ။ မီးရောင်မြင်ရသည့်နေရာ
သို့သာ စွတ်သွားနေရသည်။ မီးရောင်နားသို့ရောက်သွားတော့
သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်သေသေသွားကြသည်။

အလောင်းစင် ကြီးပါလား။ လူသေအလောင်း။ လူသေ
ထည့်သည့်ခေါင်းကြီးရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ထွန်းထားသည့်မီးအိမ်။

“အား...”

မြယွန်းမှုန် အကြောက်လွန်ပြီး ရွှေလရောင်ရင်ခွင်ထဲ
တိုးဝင်ကာ တအားကြိုးဖက်ထားရင်း လူက တစ်ညလုံး စိတ်ပန်း
လူပန်းဖြစ်ထားရမှုကြောင့် ပျော့ခွေကျသွားတော့၏။

“ယွန်း... ယွန်း... မြယွန်း သတိထားလေ၊ သတိ
ထား”

ရွှေလရောင်ကတော့ ဒီအဖြစ်တွေကို ကြုံဖူးကြားဖူးပါ
သည်။ တချို့သောကျေးရွာတွေမှာ လူသေကို ကိုယ့်အိမ်တွင်
မထား။ ရွာပြင်မှာ လေးတိုင်စင်နှင့် ခေါင်းကိုထားကြပါသည်။

သူက သေနေမှပဲ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ။ လူရှင်
တွေကသာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပါ။ လူသေခေါင်းတောင် တွေ
နေရမှတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွာရှိရမည်မလွဲ။

ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီမို့ လူတွေအိပ်ကုန်တာဖြစ်မှာပါ။
ဒါမှမဟုတ် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပုံပြင်ထဲက ကျွတ်ရွာကိုများ
ရောက်နေသလား။ ဒုက္ခတွေကတော့ ယခုထိမကုန်နိုင်သေးပါ။

အခန်း(၁၆)

ရွှေလရောင် မြွေကုန်းကိုမှောင်ချိုထမ်းလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ လမ်းရိုးကလေးအတိုင်း မှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးသွားရင်း ခွေးဟောင်သံကြားရတော့ သူ ပြူးပြဲကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်တစ်အိမ်၊ ဝါးအိမ်လေးတစ်အိမ်၊ ခြံရှေ့မှာ သူရပ်နေတုန်း ခွေးနှစ်ကောင်က ခြံထဲမှာသဲကြီးမဲကြီးဟောင်နေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိမ်ထဲမှအဘိုးအိုတစ်ဦး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်လှမ်းထိုးရင်း သူ့ခွေးတွေကို ဟန်လိုက်၏။

“ဟဲ့! ရန်လုံနဲ့ တိုးပွား၊ ဘာတွေလို့ ဟောင်နေတာလဲ။ စိတ်စမ်း! ခြံရှေ့က ဘယ်သူတွေလဲ”

၂၀၄ ၈ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သူ့ အဘိုးအိုကို အသံပြန်ပေးလိုက်သည်မှာ ခပ်မြန်မြန် ပင်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခသည်တွေပါ အဘ... ညနေက သင်္ဘောက ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေပါ”

“ဟဲ့! မိန်းကလေးတွေပါလား၊ လာ... လာ၊ ဝင်ခဲ့၊ အပြင်မှာ နှင်းတွေ ရွှံ့နေတာကိုကွယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူတော်ကောင်းနှင့်တွေ့ပြီထင်သည်။ ရွှေလရောင်မှာ ယောက်ျားအဝတ်အစား မရသေးသဖြင့် ယခုထိ လုံးရာမှပြားနေရဆဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကလေးထဲ ဝင်လိုက်ကြတော့ အဘိုးအိုက မီးထည့်ပေးရှာသည်။

ငါးအိမ်လေးပေါ်မှာ အင်တုံကြီးထဲ မြေထည့်ပြီး မီးဖိုလုပ်ထားပါ၏။ မီးဖိုလေးကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက် နွေးထွေးသွားရသည်။

အဘိုးအိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာအတဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“မိန်းကလေးတွေကိုး၊ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ သင်္ဘောပေါ်က ထားခဲ့တာလဲ”

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ အဘရယ်၊ သူတို့သင်္ဘောက

မှောင်ခိုသင်္ဘော၊ ခရီးသည်က နည်းနည်းပဲပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ကိုစော်ကားဖို့ကြံစည်ရင်း စကားများပြီး ထားခဲ့ကြတာ၊ ဒီကျွန်းကို သင်္ဘောတွေ ဆိုက်တယ်မဟုတ်လား အဘ”

သူ့စကားကို အဘိုးအိုက သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေသည်။

“သင်္ဘောတွေ ဆိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒီကျွန်းက စီးပွားရေးလည်း မကောင်းဘူး၊ ဆိပ်ကမ်းလည်း မရှိဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်၊ သွားစရာရှိရင် လေ့တွေနဲ့ သွားကြတယ်လေ။ ဒီကျွန်းက ရှေးမြို့နဲ့နီးပါတယ်။ ရှေးကို ဒီကထွက်ကုန်လေးတွေ သွားရောင်းကြ၊ လိုအပ်တာလေးတွေ သွားဝယ်ကြပေါ့”

“အဘတို့က ဆလုံလူမျိုးတွေလား”

“ဆလုံတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့တွေက မြန်မာတွေပါ။ အခြေတကျ ရှာဖွေစားသောက်ကြတယ်၊ ငါးရှာတယ်ဆိုပါတော့ကွယ်”

ရွှေလရောင် အဘိုးအိုနှင့်စကားပြောနေပေမယ့် မြယွန်းကိုပွေ့ချီထားရင်း မီးကင်ပေးနေတာပါ။ သူမမမျှ အေးတာရော ကြောက်တာပါ ပေါင်းပြီး အကြောက်လွန်နေရှာတာမဟုတ်ပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မီးအပူပေးရင်း သူပြုစုပေးတော့ ခဏအတွင်းမှာ သူမ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။ သတိရသည်နှင့် သူမအသွင်က ပြုံးပြုံး ပြာပြာ။

“ငါတို့ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ။ ဒါ ငရဲပြည်လား”

“ကြကုဗန်ဖန်... ငါတို့ အဘတဲကိုရောက်နေကြတာ။ အဘက ကူညီတတ်ပါစာယ်”

မြယွန်း အရာရာကို မယုံရဲတော့ပါ။ သူမကိုအကြောက် တရားက လွှမ်းမိုးနေခဲ့ပြီ။ အဆင်မပြေမှုတွေက များပြားလွန်း သည်မဟုတ်ပါလား။ သူမ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ ရွှေလရောင်တစ် ဖြစ်လဲ မြသီတာ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရင်း တဆတ်ဆတ်တုန် နေရှာပေပြီ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ရွှေလရောင်ရယ်။ ဒါ တစ္ဆေကာ တစ္ဆေ အိမ်လားဟင်”

“တစ္ဆေအိမ်မဟုတ်ပါဘူး မြယွန်းရဲ့။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား။ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ဘုရားပုံတော်နဲ့ ညောင်ရေအိုးနဲ့လေ။ တစ္ဆေ အိမ်ဆိုရင် ဒါတွေဘယ်ရှိမလဲ”

“အင်း... မြယွန်း အရမ်းအိပ်ချင်နေတယ် ရွှေလရောင် ရယ်။ မြယွန်းကို စောင့်ပေးနော်”

“ကိုယ်လည်း အိပ်မယ်လေ။ အဘအိမ်က လုံခြုံစိတ် ချရပါတယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း... မြယွန်းကြောက်တယ်။ တစ်လှည့်စီပဲ အိပ်ကြမယ်နော်... နော်”

“ကဲ! သဘောပါဗျာ... သဘောပါ”

အရမ်းအိပ်ချင်နေသည့်မြယွန်းကို စောင့်ပေးရင်း ရွှေ လရောင် ထိုင်နေရသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ နေရာစိမ်း ဒေသစိမ်း မှာ ညဦးပိုင်းကာလည်း သွေးပျက်စရာအနေအထားတွေနှင့် တွေ့ ကြုံခဲ့ရသေးသည်မဟုတ်လား။

သူကတော့ ယောက်ျားပဲလေ။ ဘယ်လောက်ပဲ အခက် အခဲတွေ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ချစ်သူရဲ့ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ရမှာပေါ့။

ချစ်သူဆိုသည့်စကားလုံးကို သုံးမိတော့ သူပြီးမိရသည်။ သူ ယွန်းကိုဘယ်လောက်ထိ ချစ်မိသွားခဲ့သလဲ။ သူမရဲ့ရှေ့မှ အကာအကွယ်ပေးချင်မိတာ အသက်တောင် စွန့်ပစ်နိုင်ပါရဲ့။

အသက်ပေးပြီးချစ်မိတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ပြီ။

မီးဖိုကို မီးမပြတ်ထည့်ပေးရင်း သူ ကောင်မလေးရဲ့အနီး မှာ သနားစဖွယ်မျက်နှာလေးကိုငေးရင်း အချိန်တွေ ကုန်စေခဲ့

ရသည့်။

အဘကတော့ ဆင်းရဲသားပီပီ စောင်ညစ်ကြီးကိုချပြီး
မီးဖိုအနီးမှာ ကွေးအိပ်နေလေရဲ့။ သူက မြေယွန်းရဲ့အနီးမှာ မီးလုံ
ရင်း ချစ်သူအတွက် အိပ်ဖန်စောင့်ပေါ့။

ရောင်နီလာတော့ အတိုးအို နီးသွားခဲ့ရင်း...

“ဟင်! သူငယ်မ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ သူကြောက်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“အံ့ရောကွာ၊ မင်းတို့ညီအစ်မ တော်တော်ချစ်ကြတာ
ပဲနော်။ ကဲ! ထ...ထ၊ မင်းတို့ကို အဘရဲ့လှေခွံ မြို့ထိလိုက်
ပို့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဘကို လှေခွံ
ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်၊ အဘ ပို့ပေးပါမယ်”

သူ မြေယွန်းကိုနှိုးပြီး ရောင်နီမလာခင် မြို့သွားဖို့ ပြော
ပြလိုက်၏။ သူမအသွင်က ကြောက်လန့်တကြာ။

“ဟိုလူတွေနဲ့ တိုးနေဦးမယ်နော် ရွှေလရောင်၊ မြေယွန်း
တော့ မျက်စိလည်နေပြီ။ တစ်ညလုံးလျှောက်သွားရင်းနဲ့ ဘယ်
နေရာတွေ ရောက်နေမုန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အင်းပါ၊ အစစအရာရာ သတိတော့ထားရမှာပေါ့။ ဘာ
မှမပူပါနဲ့ ယွန်းရယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ မိုးလင်း
မှထွက်ရင် ကိုယ်တို့ကို သူတို့မြင်သွားနိုင်တယ်”

သူရင်းပြလိုက်လျှင် မြေယွန်း လေးလေးတွဲတွဲနှင့် ထရပ်
လိုက်သည်။

“ရှင် အဝတ်အစားပြန်လဲလိုက်တော့လေ၊ မိန်းကလေး
ပုံစံနဲ့ဆိုတော့ လူမလေးစားဘူး”

“အဝတ်လဲစရာမရှိလို့ပါ၊ ကိုယ် အဝတ်လဲချင်ပါတယ်
ဣာ”

“အဘဆီက ဝယ်ဝတ်လိုက်ပေါ့၊ တောင်းဝတ်ရင် ရမှာ
ပါ”

“အဘိုးကြီးအကျီတွေတော့ မဝတ်ချင်ပါဘူး ယွန်းရယ်၊
ဦးစားကြည့်လို့တောင်မရဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ယောက်ျားလိုဝတ်မှ လူသူလေးစား
မှာပေါ့။ အဘဆီက တောင်းဝတ်လိုက်ပါ”

မြေယွန်းတိုက်တွန်းလွန်သဖြင့် ရွှေလရောင် အဘထံမှ
အဝတ်အစားတောင်းဝယ်လိုက်ရသည်။

“အဘ ကျွန်တော့်ကို ဝတ်စုံတစ်စုံလောက် ရောင်းပါ။

ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ။ ယောက်ျားလို ဝတ်ချင်လို့ပါ။”

“ဟေ!”

အဘိုးအိုခမျာ ချောချောဖြောင့်ဖြောင့် ရွှေလရောင်ကို
သေသေချာချာကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်။ သူ့အမြင်မှာ မိန်းမချော
လေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။ ရွှေလရောင် အဘိုးအိုရှေ့မှာ
ပင် သူ့မိန်းမဝတ်စုံကို ရွတ်ပြလိုက်မှ ယုံတော့သည်။

“အေးပါကွာ၊ ဒါဆိုလည်းရောင်းပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အသ
မှာ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းတော့ မရှိဘူးနော်။ အလှူတွေတာ
တွေမှာ ဝတ်ဖို့ထားတဲ့ ချည်ပုဆိုးလေးနဲ့ ရှပ်လက်ရှည်လေး
ရှိတယ်”

သူ တရိတသေထားသည့်ဝတ်စုံလေးကို ထုတ်ပြရာ
ချည်ပုဆိုးလေးနှင့် ရှပ်အင်္ကျီလေးမှာ ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ခြောက်... ထော
သူတောင်သား ရေလုပ်သားကြီးခမျာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးရှာလိုက်တာ
သူတို့ကြုံခဲ့ရသည့် ခွေးသူတောင်းစားနှင့် လားလားမှမဆိုင်း၊ စိတ်
သဘောထားလည်း ဖြူစင်ရှာသည်။

ရွှေလရောင် အဘိုးအိုထုတ်ပေးသည့်ဝတ်စုံကိုဝတ်လိုက်
တော့ တော်တော်အဆင်ပြေသွားသည်။ ယောက်ျားပီသချောသော
သည့် သူ့ပင်ကိုရုပ်က သွားခနဲပေါ်လာသည်။

မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် လူ
ချောလေး။ နှုတ်ခမ်းက ထူထူစိုစို။

“ကောင်းတယ်။ ဒီပုံဆိုတော့ လူရှိန်သွားတာပေါ့”

ရွှေလရောင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကြားမှပင် ချစ်စရာကောင်
လေးကို သနားကရုဏာနှင့် ဆွဲထူလိုက်သည်။

“သွားကြစို့၊ မိုးလင်းတော့မယ်။ ကိုယ်က သူတို့ထက်
ဦးနေဖို့လိုတယ်”

အဘနောက်မှ သူ မြယွန်းကိုတွဲပြီး လျှောက်လိုက်ခဲ့
သည်။ သူတို့သွားနေတာ ကမ်းခြေသို့ပါ။ ရွှေလရောင် မျက်စိ
တို့နှင့်၊ နားကိုစွင့်ပြီးထားရသည်။ နိုင်စစ်ဦးတို့နှင့် မတွေ့ချင်။
သူတို့က အင်အားသာသည်။ လက်နက်ရှိသည်။

ကိုယ့်မှာက ငဲ့စရာမြယွန်းနှင့်။ သည်ကျွန်းမှာ ရဲတွေ
စစ်တပ်တွေရှိမည်မထင်။ ဒါ သာမန်ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်း။

ကမ်းခြေရောက်သည့်အခါ အစီအစဉ်က ချောချောမော
မော၊ လှေကလည်း ခပ်ကြီးကြီးပါ။ စီးမယ်ဆို လေးငါးရှစ်ယောက်
ဆီ စီးနိုင်ပုံရသည်။ လှေဝမ်းထဲမှာ တက်နှစ်ချောင်း တွေ့ရ၏။
အောက် လှေကိုကြိုးဖြည့်လိုက်ရင်း...

“ကဲ! တက်ကြ... တက်ကြ၊ မောင်ရော လှေလှေ

တတ်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တောင်သမန်အင်းထဲမှာတော့ သွားသွား
လျော်တာပဲ။ ကျွန်တော် ရေမကြောက်ပါဘူး။”

“ကဲ! . . ဒါဆိုလည်း ဒီပင်လယ်ကြီးကို မောင့် တောင်
သမန်အင်းလို့ပဲ သဘောထားပြီး လျော်ဝတ်ပေတော့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

အဘက ပွဲမှထိုင်၊ သူက ဦးမှထိုင်ပြီး လှေကို စတင်
လျော်ဝတ်လိုက်ကြသည်။ မြဲယွန်းကတော့ လှေအလယ်မှ နောက်
ဘက်သို့ မျက်နှာမူထိုင်ပြီး ရေပက်ခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ လှေ
က နည်းနည်းအိုပြီး နည်းနည်းလည်း ယိုသည်လေ။ သူမ ရေ
ပက်ရမှာပေါ့။ ပင်လယ်ကို လှေကလေးနဲ့ကူးနေရတာ မျက်နှာ
တစ္ဆေမကြောက်ဖြစ်နေပြီလား။

မတတ်နိုင်။ မိုးဝတီကြောင့် ရောင်းစားခံရတော့မည်
အဖြစ်မှ သိသိကလေး လွဲခဲ့ရတာ။ ရွှေလရောင်ကိုလည်း သူမ
အလွန်ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူမနောက်ကို မိန်းကလေးပုံစံနဲ့
လိုက်လာခဲ့ပြီး အစမအရာရာ ကူညီပေးရှာသူ။

အန်တီလေးရဲ့ခြံထဲမှာ သူမကို လာလာကူသည့်
လရောင်ရဲ့ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း သူမရဲ့ရင်ထဲမှာ အချစ်

တွေ တစ်ခွံခွံ မွေးဖွားလာရသည်။

ယခုတော့ သူမမျှော အဘိုးအိုရဲ့ကိုးယိုကားယားဝတ်စုံ
နဲ့။ သို့သော် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောနေသေးတာပါပဲ။
မြဲယွန်း ရေပက်ရင်း နောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်နေရသည်မှာ
နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့ကိုကြောက်လို့ပါ။ သူတို့လည်း ဒီလိုပဲ လှေရှာ
ပြီး မြို့ကိုသွားမှာပေါ့။ ဆက်ပြီးလှုပ်ရှားကြမှာပေါ့။

ပင်လယ်ထဲမှ ဆည်းဆာအလှက လှပလွန်းနေတော့
မြဲယွန်း ကိုယ့်ရဲ့လောလောဆယ်ရက္ခတရားတွေကိုပင် မေ့လျော့
သွားသည်။

လှလိုက်တာ။ ရဲရဲနီသောနေလုံးနှင့် နက်ပြာရိပ်သန်းနေ
သည့်ပင်လယ်ရဲ့အလှက ပဏာရလှပါတီ။

“ရွှေလရောင် . . ကြည့်စမ်းပါဦးနော်၊ ပင်လယ်နဲ့ နေ
လုံးကြီး၊ လှလိုက်တာ။ ပဏာရလိုက်တာ”

ရွှေလရောင်မှာတော့ သဘာဝအလှအပတွေကို မခံစား
နိုင်အား။ နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့ကိုပဲ သတိနှင့်ရှာဖွေနေမိသည်။

ရေထဲမှာ သွားတွေလျှင်တော့ သွားပြီ။ ကုန်းပေါ်မှာ
သူသေကိုယ်သေ အနိုင်ကျင့်လို့ရပေမယ့် ရေထဲမှာဆိုလျှင် မလွယ်။
လက်နက်ကတော့ လျော်တာပဲ။

အဘရဲ့လှော်တက်က ကျွန်းတက်။ တက်ခဲ့ရိုက်ချရာမှာ ပါပဲ။ နောက်ဘက်မှမချော ဆွေ့ဆွေ့ခုပ်မတတ် သာယာကြည် နူးနေတာကို သူ မထောက်ခံအား။

မိန်းကလေးတွေပဲ အေးပါတယ်။ ညကတုန်းကတော့ ကြောက်လွန်းလို့ သတိတွေတောင် လစ်လို့။ ဟော! အခုကျ အမှတ်မရှိ သူပဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပြန်ပြီ။

အေးလေ... အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်မလေး ရယ်... ငါအသက်ရှိနေသရွေ့တော့ မင်းကို ခလုတ်မထိ ဆူး မညှိရအောင် ကာကွယ်ပေးသွားမှာပါ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ... မင်းသိရဲ့လား။

ငါ့ရင်ဘတ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာကို မင်း နေရာ ယူသွားလိုက်လို့ပါပဲ။

အဘနှင့်သူ လှော်လှော်ခတ်ကြရင်း သူ ကိုယ့်ဇာတ် ကြောင်းကို ပြောပြရသည်။ မြယွန်းကို သူ့အစ်မက ရောင်းစားပုံ၊ နောက် နှစ်ယောက်လုံး နိုင်စစ်ဦးလက်သို့ ရောက်သွားရပုံနှင့် သူက မိန်းကလေးလိုဝတ်ပြီး မြယွန်းနောက် လိုက်ခဲ့ရပုံ။

ယခု သင်္ဘောပေါ်မှ ထားပစ်ခဲ့တော့ နိုင်စစ်ဦးအဖွဲ့နှင့် အတူ ဧရပ်မှာနေခဲ့ရပုံနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာသည်

အထိ။ ညဦးပိုင်းက အန္တရာယ်တွေပါမကျန်။ လူသေအလောင်း တို့ ရွာပြင်မှာတွေ့ခဲ့ရပုံလည်း ပါဟာပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒုက္ခတွေ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ တာ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုအခက်အခဲတွေ ကျော်ဖြတ်ရမှ ရင်ဆိုင်ရမှ လေးနက်လာခဲ့တယ် အဘရာ။ စောစောပိုင်းက အဖေ နောက်မိန်းမယူလို့ မကျေနပ်တာတွေဘာတွေကို ပေါ့ပေါ့လေး တွေးခဲ့တာတွေ၊ အခုကစပြီး လေးနက်သွားပြီ။ ဘဝဆိုတာ ဒါ တင်မကပါလားလို့ ကျွန်တော် လက်ခံသွားပြီ”

အဘိုးအိုကလည်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။

“အဘတို့ကတော့ တကယ့်လှိုင်းထန်ပင်လယ်မှာ နေ ခဲ့ရတော့၊ ဘဝထဲမှာ ကျင်လည်နေခဲ့ကြရသူတွေဆိုတော့ ဘဝ ရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲ။ လာစမ်းဟဲ့! လောကခံပဲပေါ့”

“အဘဆို ဒီအသက်အရွယ်ထိ ကြုံလာခဲ့တဲ့ လောကခံ တွေဆိုတာ ကြမ်းလွန်းလို့ ကိုယ့်နောက်ကြောင်းကို ရဲရဲတောင့် ပြန်မကြည့်ဝံ့ခဲ့ဘူး”

ပင်လယ်ထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝစိန်ခေါ်မှုတွေ က ဘာတွေလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးရွားခဲ့သလဲ။ သူတို့မတွေ့ တတ်။

လူတိုင်းရဲ့ဘဝဟာ နှိုးစင်းနေမှာမဟုတ်တာတော့ သူတို့ဘဝခွဲရင်းပြီး သိခဲ့ရပြီ။ နှစ်ယောက်သား အဘိုးအိုရဲ့ သန်မာသည့်လက်ဖျံ၊ လက်ချောင်းတွေကို ငေးကြည့်ရင်း နားစွင့်နေမိကြပါသည်။ အဘရဲ့အသံတို့ အနည်းငယ်တုန်ယင်လာခဲ့ပြီး...

“အဘ ငယ်စဉ်က မုဒုံမှာ နေခဲ့တယ်၊ ရာဘာခြံတွေမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဘနာမည်က ရွှေဖိုးပါ”

“အဘ”

ရာဘာအလုပ်သမားက ပင်လယ်ရေဖျံတစ်ကောင်လို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်းပေါ်ရောက်လာပါလိမ့်။ ဘာဖြစ်လို့ တံငါသည်အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးခဲ့ရပါလိမ့်။

“တစ်နေ့တော့ အဘ ဈေးသွားရင်း ရောင်းစားခံနေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ဆုံခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ! ဟိုတုန်းခေတ်ကတည်းက ရောင်းစားခံရတာတွေရှိတယ်... ဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့၊ ခေတ်အဆက်ဆက် မိန်းမငယ်လေးတွေဟာ ငွေကြေးရဲ့သားကောင်၊ ဝဋ်ကောင်လေးတွေပါ။ အဘတွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးဟာလည်း တောသူရိုးရိုးအလေးပါ။ သူ့ကို

သူ့ပထွေးက ရောင်းစားလိုက်တာ။ ဟိုတုန်းကတော့ ခုလို နိုင်ငံရပ်ခြားတွေ သွားပြီး လူကုန်ကူးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပြည်တွင်းမှာပဲ လူကုန်ကူးနေကြတာ။ မိန်းမငယ်လေးတွေကို ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် ရောင်းစားကြတာပေါ့”

“တောက်! ယုတ်မာ ရက်စက်လိုက်ကြတာနော်”

ရွှေလရောင် မခံမရပ်နိုင်ဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းမိသလို မြဲယွန်းကတော့ ရင်ထဲကြေကွဲပြီး ကြက်သီးထမိသည်။ ကိုယ်ရော လွတ်ပြီလား၊ လူကုန်ကူးခံရမည့်ဘဝမှ လွတ်ကင်းရပြီလား။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ခမျာ ရောင်းစားခံနေရတဲ့ကြားထဲက အခွင်သာလို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာလေ။ ဈေးရေမှာ အဘအနားလည်းရောက်ရော နောက်ကလိုက်ရှာတဲ့ လူမိုက်နှစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ပါရောကွာ”

“အို! ပြန်... ပြန်မိသွားရောလားဟင် အဘ”

“အဘနဲ့ အဲဒီမှာချကြတာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ အဘ နိုင်သွားတယ်။ နောက် နောက်ကြောင်းအေးအောင် သူ့ကိုတင်ပြီး လှေတစ်စင်းနဲ့ ပင်လယ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဒီကျွန်းမှာ ဇာတ်မြှုပ်လိုက်ကြတယ်”

“ဪ... အခု သူ့ရော အဘ”

“အဘတို့နှစ်ယောက် ဘဝကိုဆင်းရဲပင်ပန်းပေမယ့် ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြတယ်။ သားတွေသမီးတွေလည်း ရဲခဲကြတယ်”

အင်း... ဒီအတိုတော့ အဘိုးအိုရဲ့ဘဝဟာ လွမ်းမောဖွယ်မဖြစ်သေး။ သူပြောခဲ့တဲ့ဘဝရဲ့ဒုက္ခတွေ လောကဓံကြမ်းကြမ်းတွေဆိုတာ ဘာတွေပါလိမ့်။

လှေကလေးကလည်း တရိပ်ရိပ်ကျော်ဖြတ် လှော်ခတ်ဆဲ။ အဘိုးအိုရဲ့အသံကလည်း ကြေကွဲစွာ ထွက်ပေါ်နေလေဆဲ။

“ပြီးခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကတော့ အဘတို့လင်မယား ပင်လယ်ထွက်ပြီး ငါးဖမ်းနေဆဲ။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့သမီးလေးနှစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားခဲ့တယ်”

“ဗျာ! အဘသမီးတွေက ဘယ်အရွယ်လေးတွေလဲ”

“တစ်ယောက်က အသက် (၁၈)၊ တစ်ယောက်က (၁၄) နှစ်”

“အို! ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပျောက်သွားရတာလဲ။ အဘတို့ကျွန်းကရော ရွာကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ ရွာမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား”

ရွှေလရောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေပေမယ့် အဘိုးအိုရဲ့မျက်လုံးများကတော့ အဝေးသို့ငေးလျက် ရှိဝေဝေ။

“မရှိဘူး၊ ရွာဆိုပေမယ့် ပျံ့ကျတွေ့ရနေကြတာ။ အဘလို လောကကြီးက တိမ်းရှောင်ချင်သူတွေ၊ တချို့ မြို့မှာ မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်းမှာ လာရောင်ကြသူတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားတဲ့လူတွေလည်း အများကြီးပါ။ အဘတို့ရွာက သုံးစားမရတဲ့ရွာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းသူနဲ့ဆိုးသူဆိုရင် ကောင်းသူက အင်အားများနေပါသေးတယ်”

“အဲဒီနေ့က အဘတို့လင်မယား ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ၊ တွေးကြည့်ပေါ့ကွာ။ ခုပြန်တွေးရင် ခုရင်နာလွန်းလို့၊ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှာဖွေစုံစမ်းလိုက်ရတာ၊ နောက်ဆုံး အဘရဲ့သမီးနှစ်ယောက်လုံး လူကုန်ကူးတဲ့လူတွေ ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်သွားတာမှန်း သိလိုက်ရတယ်”

“အို!”

“သမီးလေးတွေက အရွယ်ရောက်လာတော့ ဝတ်ချင်စားချင် လှချင်ပချင်ကြတော့ အဘတို့ပင်လယ်ထွက်နေတုန်းမှာ အဲဒီမိန်းမက အိမ်လာလာပြီး အဝတ်နဲ့ဖြားယောင်း၊ အလှအပပစ္စည်းတွေနဲ့ဖြားယောင်း မြို့မှာအလုပ်ရမယ်၊ တစ်လ ငွေဘယ်

နသိန်းဘာညာနဲ့ နောက်ဆုံး သမီးနှစ်ယောက်က လိုလိုချင်ချင် ကို အဘတို့အလစ်မှာ လိုက်သွားခဲ့ကြတာ”

“တောက်! ယုတ်မာလိုက်ကြတာ၊ ပြန်တွေ့သေးလား အဘ။ နောက် ပြန်ရလား၊ အဘမိန်းမရော”

“အဲဒီနောက် အဘလည်း သမီးတို့ကိုရှာတာပေါ့၊ အဘ မိန်းမက ပိုဆိုးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လူကုန်ကူးခံခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ခံစားနာကြည်းခဲ့ရတာမို့ သမီးတွေအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်လွန်း လို့ ပြေမဆည်နိုင်အောင်ပါဘဲ”

“နောက်ဆုံး အဘမှာ သမီးတွေလည်းရှာမတွေ့၊ မိန်းမ ကလည်း သမီးတွေစိတ်နဲ့ ဆုံးပါသွား၊ တစ်ယောက်တည်း အရှုံး ကြီးလိုကျန်ခဲ့ရတာ။ ဘဝဆိုတာ အဘအတွက်တော့ အမာရွတ် တွေပြည့်နက်နေတဲ့ ဒုက္ခဘုံကြီးပါပဲ”

တော်လမ်းကဆုံးသွားတော့ အဘမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် စတွေ့နဲ့၊ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်တာလည်း မေးကြော ကြီးတွေကို ထန်တင်းလျက်။

အဘဇာတ်လမ်းက ဆိုးလွန်းလို့ ရွှေလရောင် အသံပင် မထွက်နိုင်တော့ပါ။ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းပင်မသိ။

“ဒါကြောင့် အဘ လူကုန်ကူးတဲ့လူတွေကို အရမ်းဆုန်း

တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုကတော့ တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ။ မောင်တို့ပြောတဲ့အခွဲလည်း ခုနေ အဘနဲ့တွေ့ စမ်းပါစေ၊ သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး ပင်လယ်ထဲမျှောပစ်လိုက်မယ်”

“အဘမှာ ဓားပါလို့လား”

“ပါတာပေါ့၊ အဘလေ့ထဲမှာ ပြည့်နေတဲ့ဓားရှည်နှစ် ချောင်း အမြဲဆောင်ထားတယ်။ အဲဒါ လူကုန်ကူးတဲ့လူတွေရဲ့ သွေးကိုသောက်ဖို့။ အဘသမီးတွေအတွက် လက်စားချေဖို့။ ရာ ဝေင်ကြေးဆပ်ဖို့။ မင်းတို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ တွေ့စမ်းပါ စေ၊ အဘ မင်းတို့ကိုအသက်စွန့်ပြီး ကယ်မယ်။ အဘဘဝက သေမထူးနေမထူးပါ။ လောကကြီးကို အဘ ပြီးငွေလှူပြီ။ အထီး ကျန်ဘဝဟာ ခါးသီးလှပါပြီကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အားတက်ရတာအမှန်။ နေကလည်း အတော်မြင့်တက်လာပြီမို့ လှေကို အားစိုက်ပြီးလှော်ခတ်ကြသည်။

“မြို့ရောက်အောင် နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် လှော် လိုက်ရင် ရောက်ပါပြီ။ ဒီကြားထဲ ဘာမှမပူနဲ့၊ အဘ မင်းတို့ကို ကာကွယ်မယ်”

ပြောနေဆဲ သူတို့လှေနှောက်မှ စက်လှေတစ်စင်း ပေါ် လာသဖြင့် မြဲယွန်း အလန့်တကြားအော်လိုက်သည်။

၂၂၂ ၈ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“အဘရေ... နောက်မှာ... နောက်မှာ ဟိုလူတွေ၊
ရွှေလရောင် မြန်မြန်လှော်ပါ”

နောက်မှလိုက်လာသည်မှာ စက်လှေဖြစ်သဖြင့် ဆရာချင်း
ပင် သူတို့လှေကို မီးသွားခဲ့သည်ပါပဲ။ နောက်က စက်လှေပေါ်မှာ
နိုင်စစ်ဦးတို့သုံးယောက်နှင့် မိုးဝတ်တို့သုံးယောက်။ နောက် စက်
လှေသမား။

စက်လှေသမားပုံစံက မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်
မည့်ပုံမထွက်။ ရလျှင် ဘာမှူးဆိုက်တူးမည်ပုံမထွက်သည်။ ပြီး
နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့နှင့် ဘာတွေအပေးအယူလုပ်လာခဲ့သလဲမသိ။

သူတို့စက်လှေကို စက်ရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး နိုင်စစ်ဦးတို့
အဖွဲ့က တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်ကြသည်မှာ မနိုးမခန့်နှင့်။

“ဟား... ဟား... ဟား... တစ်ညလုံးရှာလိုက်ရ
တာ။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ငါတို့ပါးစပ်နားမှာပါလားဟေ့။
ထင်တော့ထင်သာ။ ဒီကောင်မက ထွားလွန်းပါတယ်လို့။ ကဲ!
မောင်မင်းကြီးသား... မင်းကိုလည်း အလွတ်မပေးဘူးနော်။
ယောက်ျားချင်းလည်း ရောင်းစားလို့ရတယ်။ ယောက်ျားပျားကွက်
လည်းရှိတာပဲ။ တချို့က ယောက်ျားပြည့်တန်ဆာကို ပိုကြိုက်
တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နိုင်စစ်ဦး စော်စော်ကားကားပြောလာခဲ့လျှင် ရွှေလရောင်
၏သွေးတွေ ဟုန်းခနဲ ကြွတက်လာရသည်။

တစ်ဖက်လှေမှာ ယောက်ျားလေးယောက်။ သူတို့ဘက်
မှာ နှစ်ယောက်။ အဘဟာ အသက်ကြီးပေမယ့် အလုပ်ကြမ်း
သမားပီပီ သန်မာပါသည်။ အရိုးချည်းပေမယ့် အရိုးခွန်အားရှိ
သည်။

အဘကလည်း လှေနံထဲမှာ သူထိုးထားသည့်စားနှစ်
ချောင်းကို မသိမသာဖော်ပြီး သူ့ထံ တစ်ချောင်း တွန်းရွှေပေး
လိုက်သည်။

နိုင်စစ်ဦးတို့အဖွဲ့ကတော့ ရန်သူကိုအထင်သေးစွာနှင့်
တဟားဟားလှောင်ရယ်လို့ကောင်းနေဆဲ။ သူတို့က အပိုင်တွက်
ထားပုံ။

“ကဲကဲ... လာကြပါ... လာကြပါ။ လှေပေါ်တက်ခဲ့
ကြပါ။ အင်း... နှစ်ယောက်လုံး စုတ်ပြတ်သတ်နေပုံထောက်
ရင် တစ်ညလုံး မဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားကြပြီထင်တယ်”

မြယွန်း၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိပါးလာလျှင် ရွှေလရောင်က
ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်! မတရားမပြောနဲ့၊ လူတိုင်းကို မင်းလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပုဂံစပ်နံစော်နေတဲ့ကောင် မှတ်နေသလား”

“ကဲဟီ။ အနာပေါ် တုတ်ကျမနေပါနဲ့၊ ဒီဘက်ပဲ ကြည့်ပါ”

သူတို့လက်ကမ်းပေးပေမယ့် ဒီဘက်မှမလှုပ်။ သည်စဉ် မထင်မှတ်ဘဲ အဘက စက်လှေမောင်းသမားကို ဓားနှင့်လှမ်း ခုတ်လိုက်လျှင် တိုက်ပွဲက မကြေငြာဘဲ စတင်ရတော့သည်။

နိုင်စစ်ဦး သူ့သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်လျှင် သေနတ်ကိုင် လက်ကို ရွှေလရောင် တက်နှင့်လျင်မြန်စွာခုတ်ချလိုက်သည်။

“အား... ခွေးသူတောင်းစား”

သေနတ်ရေထဲကျသွားပြီး ယခုအခါကြောက်စရာမရှိ တော့။ နိုင်စစ်ဦး လှေထဲခုန်ချလာလျှင် လှေက လူးသွားပြီး စောင်းသွားသည်။

“အား... အဲမယ်လေး”

လှေထဲသို့ သူတို့အဖွဲ့မှ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခုန် ချလာပြီး နှစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် လှေ ကလည်း မှောက်လှလှ၊ မြှုပ်လှလှ။

ပင်လယ်ထဲမှာ အော်သံတွေနှင့် ဆူညံနေပြီ။ နိုင်စစ်ဦး တို့ကလည်း အသားစီးမှ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ။ ဒုစရိုက်သမားတွေ

ပီပီ သူတို့မှာလည်း ကိုယ်လိုပညာတွေနှင့်။

သည်စဉ် စက်လှေပေါ်ကျန်ခဲ့သည့်လူတစ်ယောက်က လှေသမားအဘိုးအိုကို ဓားမြှောင်နှင့်လှမ်းပစ်သဖြင့် အဘိုးအို ရေထဲသို့ပြုတ်ကျသွားသည်။

“အား...”

“အဘ... အဘ”

ရွှေလရောင်နှင့်ပြယွန်းတို့ အဘအတွက် အာရုံများသွား ကြပေမယ့် မထင်မှတ်သည့်ကိစ္စက စက်လှေပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် လူကို မိုးဝတီ တွန်းချလိုက်ခြင်းပင်။

“အား...”

စက်လှေပေါ်မှလူ ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် ပင် လယ်ထဲသို့ကျသွားလျှင် နိုင်စစ်ဦးတို့နှစ်ယောက် တစ်ဖက်သို့ စိတ်ရောက်သွားရပြန်သည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ စက်လှေကလည်း ချာလည်လည်။ လှေကလည်း မျောချင်ရာမျောလို။

“ဟာ! ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုကောင်မတွေ လွတ်ကုန်တော့မှာပဲ”

နိုင်စစ်ဦး ရွှေလရောင်ကိုတိုက်ခိုက်နေရာမှ အဘိုးအို ကျန်ခဲ့သည့်လှေတက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ စက်လှေရှိရာသို့ လှော် ခတ်ရသည်။ တိုက်ပွဲက တဒင်္ဂရပ်သွားရပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်! လှော်စမ်း၊ စက်လှေဆီရောက်အောင် လှော်စမ်း”

နိုင်စစ်ဦး အော်လိုက်တော့ ရွှေလရောင်လည်း လှော်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စက်လှေပေါ်ကျမှ တိုက်ခိုက်တာ ပိုကောင်းမည်။ လှေပေါ်မှာဆို လှေမှောက်နိုင်သည်။

လှေရှင်အဘိုးအိုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပေမယ့် အဘကလည်း မြှုပ်သွားလိုက်တာ ပေါ်ကိုမလာတော့ပေ။ မြေပွန်းနှင့်ရွှေလရောင်တို့ မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျရင်း အဘကို စိတ်ထဲမှလက်အုပ်ချီ ကန်တော့မိကြသည်။

“ရေနစ်သူ ဝါးကူလို့တိုးဆိုသလို ဒုက္ခတွေနဲ့ နှလုံးထဲ နေရတဲ့အဘကို ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီးဒုက္ခပေးမိရပါပြီ အဘရယ် ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အဘ ကောင်းရာသုဂတိလားပါ။ ကျွန်တော်တို့ နေရပ်ပြန်ရောက်ရင် အဘအတွက် ရည်စူး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလုပ်ပါမယ်”

လှေကို စက်လှေနားရောက်အောင် လှော်ခတ်နေရသူတို့အနားသို့ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြတ်မောင်းလာသဖြင့် စက်လှေပေါ်မှ မိုးဝတ်ီ အဝတ်ဖြူတစ်ထည်ကိုရယူမိပြီး ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်တော့သည်။

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါရှင်... ကယ်ကြပါ”

နိုင်စစ်ဦးတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးရပေပြီ။ သူတို့က ဒုစရိုက်သမားတွေမို့ လူကောင်းတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ရ။

“ဟာ! ဒုက္ခပဲ၊ ငါတို့တော့ ပြဿနာတက်ပြီ”

“ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးကြတာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်! လှော်စမ်း... လှော်”

နိုင်စစ်ဦးတို့ ရေမျော မီးလောင်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်တွေ ကျွန်ုပ်တို့အဆစ်ပါသွားမခံနိုင်။ သည်တော့ ရှေ့မှာလှော်နေရာမှ ရွှေလရောင် နောက်ဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ သူနှင့်လက်လှမ်း မီသည့်ကောင်ကို တက်နှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အား... ခွေးကောင်”

ဟိုလူမှ ထရပ်ပေမယ့် ရွှေလရောင် တက်နှင့် ဆင့်ဆင့် ရိုက်တော့ ရေထဲသို့ကျသွားပေပြီ။ လှေပေါ်မှာ နိုင်စစ်ဦးနှင့်သူ တို့နှစ်ယောက်။ နိုင်စစ်ဦးကလည်း မတ်တပ်ရပ်ပြီး ရွှေလရောင် ရိုရာသို့ တက်ကိုမြှောက်ပြီး လှမ်းရိုက်၏။

“သေပေတော့ လူရှုပ်၊ ခွေးသူတောင်းစား”

“နင်သာ လူရှုပ်၊ လူယုတ်မာ... နင်သေ”

တက်တွေမြှောက်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုက်

ကြတော့ လှေက ဘယ်လိုခိုညာလူးနင်း၊ မြယွန်း အလယ်မှ
ဒေအိဟစ်ကြောက်ရွံ့နေရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ လှေထဲ
မှာ သဲသဲမဲမဲရိုက်ပုတ်နေကြဆဲ။

သည်စဉ် ခရီးသည်တင်သင်္ဘောကြီးကလည်း သူတို့
အနားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာပေပြီ။ သည်တော့ နိုင်စစ်ဦး
သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် လှေပေါ်မှခုန်ချကာ စက်လှေရှိရာသို့ ကူး
ခတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် မိုးဝတီက စက်လှေပေါ်သို့အတက်မခံပါ။ စက်
လှေပေါ်မှ နိုင်စစ်ဦးကို ရွေးမောင်းသလိုမောင်းချနေသည်။ နောက်
ဆုံး နိုင်စစ်ဦး စက်လှေပေါ်သို့ရောက်သွားပြီး စက်လှေကို ကျွန်း
ကျင်စွာနှင့် အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်သည်။

သင်္ဘော သူ့စက်လှေကို မိအောင်မလိုက်နိုင်တော့ချေ
နောက်ဆုံး သင်္ဘောက ရွှေလရောင်နှင့်မြယွန်းကိုပဲ ကယ်တင်
ကာ ရေးမြို့သို့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၁၇)

နိုင်စစ်ဦးနှင့်ပါသွားသည့်သုံးယောက် ဘယ်လိုဖြစ်သည်
တော့မသိ။ ရွှေလရောင်နှင့်မြယွန်းတို့ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်း
များနှင့် ဆက်သွယ်ကာ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကို တိုင်ချက်ဖွင့်ရုံ
လောက်သာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

နိုင်စစ်ဦးမှာ သူကျွမ်းကျင်သည့်နယ်မြေမှ ဘယ်လိုတွေ
ဆက်ပြီးလွှတ်ရှားဦးမည်မသိ။ နောက်ဆုံးနှစ်ရက်မျှကြာတော့ ရွှေ
လရောင်နှင့်မြယွန်းတို့ ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကံကောင်းလို့ ရောင်းစားမခံရတယ်၊ ရွှေလရောင်ကို
မြယွန်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်”

လိုင်းကားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ကားစီးကြရတုန်း
မြယွန်းက ကျေးဇူးတင်စကားပြော၏။ ရွှေလရောင် အခါအခွင့်
သင့်တုန်း ရင်ဖွင့်လိုက်ပေပြီ။

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ယွန်းရယ်၊ ကိုယ်က ယွန်း
အတွက်ဆို အသက်တောင်ပေးပြီး ကာကွယ်မယ့်သူပါ။ အဲဒါ
ဘာကြောင့်လဲသိလား”

“မသိချင်ပါဘူး၊ အရေးထဲ”

မြယွန်း သူ့အနားမှခွာပြီး ကားနံရံဘက်တိုးရင်း မျက်
စောင်းထိုး၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းကလေးမို့ ဒီစကားဟာ ဘယ်
ကိုဆိုက်စော့မည်မှန်း မြယွန်းသိတာပေါ့။

“မသိချင်လို့ မရဘူးလေ ယွန်းရဲ့၊ ဒီက ရင်ဘတ်ကြီး
နဲ့ ပြည့်နေပြီ။ ပြောကိုပြောမှရမှာ”

“ကဲ! ဒါဆိုရင်လည်း ပြောရှင်... ပြော”

“ကိုယ်လေ၊ ယွန်းကို မြင်စကတည်းက သံယောဇဉ်
တွယ်မိခဲ့တာပါ။ သဘောဖြူအူစင်းနဲ့ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့
ကောင်မလေးမို့”

“တော်ပါ၊ ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်တာပြောတာ။ ယွန်းလေ

အရမ်းဖြူစင်တာပဲ”

နှစ်ယောက်သား စကားတွေပြောနေရပေမယ့် မြယွန်း
နောက်ကြောင်းကိုလှည့်မကြည့်ရဲပါ။ မမဝတီရော ဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အန်တီလေးလည်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီထင်သည်။
မမဝတီက လူရည်လည်ပြီး အခက်အခဲမှဖောက်ထွက်တတ်သူမို့
လွတ်မြောက်နိုင်ပါသည်။ သိပ်စိတ်ပူစရာမလို။

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရသည့် အဘဦးရွှေဖီးနှင့် ကိုယ့်ဘဝ
တွေသာ ရင်နာစရာ။

အားလုံးကို သတိရ ရှိက်ညည်းရင်း မြယွန်းရဲ့အိမ်ပြန်
ခရီးက မလှပခဲ့ပါချေ။

အခန်း(၁၈)

မြယွန်းနှင့်ရွှေလရောင် မေတ္တာစံအိမ်ရှေ့သို့ တက္ကစီနှင့်
ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ မြယွန်း မေတ္တာစံအိမ်ကြီးသို့မျှော်ကြည့်ရင်း
ရင်ထဲမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။

ဒီတစ်ပတ်လောက်အတွင်း သူမရဲ့ဘဝဟာ မီးလောင်
ပြင်ထဲ ထိုးကျမခံရသေးပေမယ့် မီးဟပ်လို့ ညှိုးနွမ်းခဲ့ရပြီလား။
ရင်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်အောင် ခံစားညှိုးငယ်နေမိသည်။

အန်တီလေး ပြန်ရောက်လာပြီလား။ အန်တီလေးက
သူမတို့ကို ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချမှားပါလိမ့်။ တရားနှင့်မွေ့လျော်ရှာ
သည့်အန်တီလေးကို သူမတို့ရဲ့ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသည့်အဖြစ်တွေ
ပြောပြရမှာပင် အားနာစရာကြီး။ မိုးဝတီလည်း ပါမလာခဲ့ဘူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

မဟုတ်ပါလား။ သူမမေ့ရော ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေတွေ ဆိုက်ရောက်နေရှာမှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်များရောက်နှင့်နေပြီလား။

သူက ရက်စက်ခဲ့ပေမယ့်လည်း ကိုယ်က သွေးသားရင်းမို့ သနားကရုဏာသက်မိရပါသည်။ မမဝတီလည်း အဖြစ်ဆိုးတွေထဲ မကျရောက်ပါစေနဲ့။ အန္တရာယ်ဆိုးမှ အပြန်ဆုံးရှုံးထွက်နိုင်ပါစေ။

အိမ်ကြီးကိုမျှော်ကြည့်ပြီး မြေယွန်း မျက်ရည်တွေ စီးကျနေလေလျှင် ရွှေလရောင် သူမကို ကားပေါ်မှကြင်နာယုယစွာ ဆင်းစေပါသည်။

“ကဲ! အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်လေ”

“ရှင့်အဘဆီရော အကြောင်းမကြားဘူးလား”

“ရတယ်၊ ပြဿနာမရှိတူး။ ယွန်းအိမ်ကို အရင်ပို့ပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ဖုန်းတွေမရှိ၊ နိုင်စစ်ဦးက အားလုံးနှင့်မဆက်သွယ်နိုင်အောင် သိမ်းထားသည်။ သူတို့မှာ ရှေးခေတ် ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်ခေတ်သို့ ပြန်ရောက်နေရသည်။

“နှစ်ယောက် အပြူးလိုက်ကြီး ဝင်သွားလို့ အန်တီလေး တစ်မျိုးထင်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ခိုးရာလိုက်သွားသည့်ကောင်မလေးလို မြေယွန်း အိမ်ဝင်ကျပ်နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ရွှေလရောင် ခေါင်းကုတ်ရင်း

“ဘာထင်စရာရှိလဲ ယွန်းရဲ့၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ကြတာပေါ့။ မိုးဝတီ လူလည်ကျပြီး ရောင်းစားခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ သူ့ရှုံးသူပတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကျန်ခဲ့တာတွေ ပြောပြလိုက်ရုံပေါ့”

“အို! ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း မပြောရဘူး။ ရွှေလရောင် မပြောလိုက်နဲ့နော်။ ယွန်း အဲဒီလိုပြောရမှာ ရှက်တယ်။ တစ်ပတ်ကြီးတောင် ပျောက်သွားခဲ့တာဆိုတာ၊ ရောင်းစားခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မမယမုန်နဲ့ အန်တီလေးက ယွန်းကို... ယွန်းကို မကောင်းတဲ့ဘဝရောက်ခဲ့ပြီဆိုပြီး အထင်သေးမှာ လက်မခံမှာစိုးတယ်”

“ဪ... ယွန်းရယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး သက်သေအဖြစ်ရှိနေပြီပဲကွာ။ ယွန်းဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ဒုက္ခတွေအားလုံး ကိုယ်နဲ့အတူရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပဲ။ ကိုယ်အားလုံးသိခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့အထင်ကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထောင့်စေ့အောင် လိုက်ရှင်းနိုင်မလဲ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ ရွှေလရောင်ရယ်”

“ကဲ! ဒါဆို ဒီတစ်ပတ်လုံး ယွန်းပျောက်နေတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်ပေးမလဲ။ ပြော”

မြယွန်းမျက်ရည်တွေနှင့် တွေ့ဝေစဉ်းစားနေစဉ် ခြံခန့် အန်တီလေးကိုယ်တိုင် ထွက်လာခဲ့ပြီး...

“ဟဲ့! သမီးတို့ ဝင်ကြလေ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြ။ အထဲမှာ သမီးအစ်မတွေ စောင့်နေကြတယ်။ လာ... လာ”

“ရှင်!”

သမီးအစ်မတွေဆိုလို့ မြယွန်း၊ ရွှေလရောင်ကို မော့ကြည့် လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီတို့ ခြံတံခါးသို့ရောက် အောင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာတွေက မာ ထန်နေလျှင် မြယွန်း ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ မိုးဝတီ အခက်အခဲကြားမှ ဖောက်ထွက်နိုင်ခဲ့တာကိုတော့ သူမ ဝမ်းသာရပါသည်။ တကယ်ပါ။ သို့သော်...

မိုးဝတီက သူမ ဘာမှစကားမစရာသေးမိပင်၊ မြယွန်းကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး...

“ငါတို့အမျိုးကို အိုးမည်းထုတ်တဲ့မိန်းမ၊ အန်တီလေး မရှိတုန်း ဝတီတို့ အတန်တန်ပြောင်းပြန်နေတဲ့ကြားက အဲဒီကောင် နဲ့ လိုက်ပြေးသွားတယ်လေ။ ဝတီမှာ အန်တီလေးပြန်လာရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ရှာ နေလိုက်ရတာ။ မနေ့ကမှပြန်ရောက်တယ်။ သွား... ထွက်သွား

ကြ။ အခုကျမှ အရှက်မရှိ အိမ်ကိုဘာဖြစ်လို့ပြန်လာကြတာလဲ။ နင့်ယောက်ျားမာလီရဲ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်သွားလုပ်ပေါ့။ လက် မခံနဲ့ အန်တီလေး၊ တစ်သက်လုံးက လျှမ်းလျှမ်းတင် နေလာခဲ့ တဲ့ အန်တီလေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှမထောက်၊ ယူစရာယောက်ျား ရှားလို့”

“အဲဒါပေါ့၊ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုတာ။ သူ့မိဘတွေ က အန်တီလေးကို အပြစ်တင်ကြမှာ။ အန်တီလေးမမျှာ ကြား ထဲက မျက်နှာပျက်ရ အရှက်ရနဲ့၊ လက်မခံနဲ့ အန်တီလေး။ သူ့ မိဘတွေကိုသာ လှမ်းအကြောင်းကြားပေးလိုက်”

ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းပြီးမာန်မဲနေ ကြလျှင် မြယွန်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကလည်း ပြန်ပြောရစရာမရှိသည့်အဖြစ်။

“မြယွန်းကို မမဝတီက ရောင်းစားရင်းနဲ့ သူ့ပါရောပြီး ကံကောင်းလို့ ရောင်းစားမခံရတာ။ အခု ဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုးကြား ထဲက ရွှေလရောင်ကယ်လို့ လွတ်လာခဲ့တာ” လို့ သူမ မပြောရဲ။

ပြောရဲရင်တောင် မိုးဝတီ ဖျက်ထုတ်တာနှင့် စကားဆုံး လိုက်မှာမဟုတ်။ မြယွန်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်ရည် ကျရင်း အံ့သြစွာကြည့်နေမိသည့်အဖြစ်။

“ကဲ! ဘာတွေငြင်းချက်ထုတ်ချင်သေးလဲ။ သွားတော့
နှင့်ယောက်ျားမာလို့အိမ် လိုက်သွား”

မြယွန်း အန်တီလေးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အန်
တီလေးက ကြင်နာစွာပြုံးပြရင်း...

“လာ! အိမ်ထဲဝင်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ အန်တီ
လေးတို့ အကောင်းဆုံးစီစဉ်ကြတာပေါ့။ လာ...လာ...ဝင်
ကြ။ ကြည့်ကြပါဦးကွယ်၊ ကလေးတွေခမျာ နွမ်းဖတ် စုတ်ပြတ်
နေရှာတာပဲ... သနားစရာ။ လာ...လာကြ”

တကယ်လည်း ရွှေလရောင်မှာ အဘဦးရွှေဖီး၏ပုဆိုး
နှင့်အင်္ကျီကြီးနှင့်မို့ ကပိုကရို၊ တစ်ပတ်လုံးလုံးလည်း ပြေးလွှား
ရ ဒုက္ခတွေနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ခဲ့ရတာမို့ ပုံစံက ညှင်းသိုးသိုး။

အန်တီလေးက နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလိုက်ရင်း သူတို့
နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားလျှင် မကျေနပ်သူမှာ မိုးဝတီး
ဆောင်းယမုန်ကလည်း သူသွေးထိုးထားသည့် ပုလင်းတူဘူးဆို့။

နှစ်ယောက်စလုံး ဆွေ့ဆွေ့ခန့်အောင် ဒေါသတွေထွက်
နေကြရင်း အန်တီလေးကို ကန့်ကွက်ကြလေ၏။

“အန်တီလေး ဒါတော့မဖြစ်သင့်ဘူး၊ အန်တီလေးလို
သူဌေးမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့တူမက ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးကဆွေ

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတာကို
လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် အန်တီလေးရဲ့ကျန်တဲ့တူမတွေကိုပါ လူ
မလေး ခွေးမခန့်ဖြစ်သွားကြမှာပေါ့”

“အိုအေ! ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ညည်းတို့လည်း ကိုယ့်
ကူခြေနဲ့ကိုယ်နေကြပေါ့။ ငယ်ကြတော့တာမှမဟုတ်တာ။ နေစမ်း
ပါဦး...ငါ သူတို့ကိုမေးမြန်းစုံစမ်းပါရစေဦး”

မိုးဝတီးမှာ ကိုယ်က မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့သူမို့ အန်တီလေး
နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စကားလက်ဆုံတွေ မကျစေချင်။ သူမ
ပြောထားသည့်ဇာတ်လမ်းကိုပဲ အန်တီလေး ယုံစေချင်၏။ အဖြစ်
မှန်တွေသိသွားလျှင် သူ့အပြစ်က နည်းတာမဟုတ်။

“အန်တီလေး သူ့ကိုလက်ခံရင် ဝတီတို့ ဒီမှာမနေဘူး
နော်”

“ကဲ! ညည်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါကတော့ ဒုက္ခ
ရောက်နေသူမှန်သမျှကို ကူညီဖေးမရမှာပဲ။ ညည်းစိတ်ပုပ်မနေ
နဲ့”

မိုးဝတီတစ်ယောက် ဆွေ့ဆွေ့ခန့်အောင် ဒေါသထွက်
နေပေမယ့် နောက်မှပြေးလိုက်ရသည်။ တော်ကြာ သူတို့တာတွေ
ပြောနေကြတယ်ဆိုတာ မသိလိုက်မှာစိုးလို့။

“ကဲ! ထိုင်... ထိုင်ကြ၊ သားနာမည်က ဘယ်သူ”

“ဘုန်းရွှေလရောင်ပါ အန်တီလေး”

ညောင်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စေပြီး အန်တီလေး ဂုံစမ်းပေးပြီး နေလျှင် ဆောင်းယမုန်နှင့် မိုးဝတီလည်း ဆိုတာတစ်ခုမှာ ဂူဂူပပ် ပုပ်မျက်နှာတွေနှင့် ဝင်ထိုင် နားထောင်ကြလေ၏။

“နာမည်အပျိုဟီးပါလား၊ သားရဲ့မိဘတွေကရောကွယ်၊ ဘယ်မှာနေပြီး ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“မန္တလေးမှာ နေကြပါတယ် အန်တီလေး၊ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီမှာ အဲ... ဝန်ထမ်းပါ။ မေမေကတော့ ဆုံးသွားပါပြီ။ ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင်ခဲ့ပါ”

ရွှေလရောင်ပြောနေတာတွေက အမှန်တွေပါ။ ဖေဖေက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ သူလုပ်နေတာလည်းအမှန်။

“ဪ... အခု အန်တီတုမနဲ့ကိစ္စကို သား ဘယ်လို စီစဉ်ချင်သလဲကွယ်”

ရွှေလရောင် အပြောရကျပ်သွားသည်။ သူက မြယွန်း ကိုလက်ထပ်နိုင်ပေမယ့် မြယွန်းက သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်ရဲ့လား မသိ။ ချောလဲချောထိုင်ရမှာလား။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ချောလဲချော ထိုင်သင့်သလား။

ကိုယ်က သူ့ကိုချစ်ပေမယ့် ဒီလိုပြီးစလွယ် မယူလိုက် ချင်။ အိမ်ထောင်ရေးကို တယုတယနှင့် တလေးတစား သဘော ထားချင်တာ သူ့ဆန္ဒ။

“မြယွန်းရဲ့သဘောပါ အန်တီလေး၊ မြယွန်း ဘယ်လို စီစဉ်ချင်သလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲ... ပြောပါ။ သူ့ဆန္ဒကို တွန့်တော်ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ”

ရွှေလရောင် အလိမ္မာနှင့်ငြင်းငြင်းဟု မြယွန်း သဘော ပေါက်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်ကျပ်သွားရသည်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ တံကောင်းလို့ပြန်လွတ်လာရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ဘယ် ဆန်မိုးထားမှာလဲ။ ငါ့ကံကိုက ဆိုးပါတယ်။

မြယွန်းစိတ်တင်းလိုက်ပါသည်။ ကျနေသည့်မျက်ရည် များကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို မိုင်ကုန်တင်းပစ်လိုက်၏။

“မြယွန်းနဲ့သူ ဘယ်လိုမှအဆင်ပြေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အန် တီလေး၊ ဒီတော့ သူ့ကို မြယွန်းလက်ထပ်နိုင်ပါဘူး။ မြယွန်း ဒီတော့အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေတော့ရှင်”

ပြောပြီး မြယွန်း ကိုယ့်အခန်းရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့ပါ သည်။ ရွှေလရောင်နှင့် အန်တီလေးတို့ အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြ သည်။ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတီတို့ကတော့ မျက်နှာကြီးတွေ ဝင်း

၂၄၂ ၀ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

လက်သွားကြ၏။

ကောင်းတယ်။ ဒါမှ သူ့စရိတ်နဲ့သူသွားတာ။ အန်တီလေးကို ငါတို့နှစ်ယောက် ကြိုက်သလို စီမံလို့ရတာပေါ့။

“အို... မဟုတ်တာ၊ သမီးဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲလိမ့်။ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်။ သူစိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ ကိုအန်တီလေးတို့ ဖြစ်သင့်တာပြောကြည့်ရအောင်။ သားဆန္ဒကို ပြောလေ၊ အန်တီလေးဖြည့်စွက်ရတာပေါ့”

“သူ ရုတ်တရက်ကြီးလက်ထပ်ရမှာကို ရှက်နေသလား မသိပါဘူး အန်တီလေးရယ်”

“အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့က လိုက်တောင်ပြေးပြီးမဟုတ်။ အန်တီလေးက လက်ထပ်ပေးရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။ မင်းဟာ မာလီပဲဖြစ်ဖြစ်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီလေးက တူမလေးရဲ့မျက်နှာနဲ့လက်ခံမှာပါ။ လူကောင်းသူကောင်းလေးဖြစ်ပြီး သူ့အပေါ် ကြိုက်နာရာရှိရင် တော်ပါပြီကွယ်”

“စိတ်ချပါ အန်တီလေး၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရပ်မိရပ်ဖတွေရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။ လက်ထပ်ပေးပါခင်ဗျာ။ ဖေဖေကို ကျွန်တော် လှမ်းအကြောင်းကြားဖို့တော့ အင်း... ဖေဖေနဲ့ကျွန်တော် အဆင်မပြေဘူးခင်ဗျာ။ ဒီမှာ

ရှိတဲ့အဘကျော်က ကျွန်တော်ရဲ့ဘကြီးလည်း တော်ပါတယ်”

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း သူ့ကိုပဲ လူကြီးအရာထားပေါ့။ အန်တီကတော့ တည်မိတဲ့ဘုရား လဒဲပဲနားနားပေါ့ကွယ်”

ရွှေလရောင် ဖေဖေကိုလှမ်းမခေါ်ချင်သေး။ မြယွန်းနှင့် လက်ထပ်ရမှာကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်။ မိုးဝတီကြောင့်ဖြစ်လာရသည့်အဖြစ်သနစ်။ သူက မြယွန်း၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသည့်အနေနှင့် မငြင်းတာ။

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ဘုန်းရွှေလရောင်ကို ငေးကြည့်ရင်း တရားသမားပီပီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တရားချနေရ၏။ သူ့တူမလေးဟာ စိတ်ကောင်းရှိသူပါ။ မိဘအပေါ်ရော သူ့အပေါ်ပါ သိတတ်သူ။ ယခု သူခရီးသွားနေတုန်း ဘယ်လိုဖြစ်ရသည်မသိ။ သို့သော် ကောင်လေးကြည့်ရတာလည်း အသွေးအမွှေးမည့်။ မာလီလို့ပြောနေသည့်ကြားမှပင် သူ့မှာ ဘာအရှိန်အဝါတွေရှိနေသည်မသိ။

ဖြစ်ပြီးမှတော့ ပေးစားရုံသာ။ အိမ်မှာ ကားမောင်းခိုင်းရင်း အလုပ်ကလေးဘာလေး ထူထောင်ပေးကြည့်ရမည်။

“ကဲကဲ... မောင်ရင်လည်း အိမ်ပြန်လိုက်ဦး။ အိမ်ပြန်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောချည်။ မင်းတို့အတွက် အန်တီလေးလည်း အကောင်းဆုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျား၊ အန်တီကို ကျွန်တော် ကန်တော့
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာအဖြစ်ရှိရင် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ရွှေလရောင် အန်တီလေးကို ရှိသောစွာကန်တော့ပြီး အိမ်
သို့ပြန်ခဲ့လျှင် ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝတ်တို့ နှုတ်ခမ်းများမဲ့ပြီး ကျန်
ခဲ့ကြသည်။

အန်တီလေးကို ရှုပ်တယ်။ တကယ်ဆို နှစ်ယောက်လုံး
ကို ကန်ထုတ်လိုက်ရမှာ။

အခန်း(၁၉)

မထွေးနိုင်မမျှီနိုင်ဆိုတာ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးကိုပြောတာ
ဖြစ်မည်။

မြယွန်းအဖြစ်က မထွေးနိုင်မမျှီနိုင်။ မိုးဝတ်ဆင်သည့်
နှင်ထဲမှ ဘယ်လိုမှရှုန်းထွက်လို့မရ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး အိမ်မှပျောက်
ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အား ရောင်းစားခံခဲ့ရတာပါလို့ သူမ မပြောရဲ။

ရွှေလရောင်နှင့်လိုက်ပြေးရတာမဟုတ်ဘဲနှင့် အချောင်
ယောက်ျားရ ရတော့မည့်ဘဝကိုလည်း မုန်းသည်။

သူကလည်း အဓက ချစ်သည်ကြိုက်သည်ပြောခဲ့ပေ
မယ့် ယခုလို အလကားပဲတင်းနှင့်ရတော့ တန်ဖိုးမထားတော့ဘူး
ထားမသိ။

၂၄၆ ၈ ကြယ်စင်ပျားဝေ

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ဒါပဲလေ။ တန်ဖိုးရှိအောင်မနေလျှင် တန်ဖိုးကျသည်။ ကိုယ်ကကောင်းအောင်နေပါလျက် တစ်ချက်မှားခဲ့သဖြင့် အားလုံးကျွမ်းထိုးမှောက်ခံဖြစ်ရတော့မည်တကယ်။

သူမဟာ ကလေးသာသာမို့ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိ။ ဘယ်လိုရှင်းထွက်ရမှန်းမသိ။ ဒီအဖြစ်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး မိဘတွေထံ ပြန်ရလျှင်ရော။

ဒီအကြံကိုလည်း သူမ ခေါင်းကိုရမ်းခါခြင်းဖြင့် ပယ်ဖျက်လိုက်ရသည်။ အန်တီလေးသိတာ သူမဟာ ရွှေလရောင်နှင့် နိုရာလိုက်ပြီးသား။ ဒီအဖြစ်မှ ဘယ်လိုမှရှင်းထွက်လို့မရ။ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကရုံ၊ လိမ္မာပါးနပ်စွာ သူမလျှောက်လှမ်းရတော့မည်။

သူမ အန်တီလေးအခန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကျရင်း ကိုယ့်အိပ်ရာဘက်မှာ ကြေကွဲနေခိုက် အန်တီလေး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ကဲ! သမီး ငိုမနေနဲ့တော့။ မိန်းကလေးဆိုတာ မျှတ်နာမများရဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်မိတဲ့လူကိုပဲ ယူရမယ်။ သူဟာ မာသီဖြစ်ပေမယ့် သူများအိမ်ထောင်ကြီးမဟုတ်တာ အသောက်အစားမရှိတာ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အန်တီလေး သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်”

အန်တီလေးရဲ့ခြေထောက်များကို ပြေးဖက်ပြီး မြဲယွန်းမှုန် ငိုကျွေးနေသဲ၊ ဆောင်းယမုန်နှင့်မိုးဝံတိတို့ အခန်းထဲသို့ မျက်နှာထားကြီးများနှင့် ဝင်လာကြသည်။

“ခုမှ ဘာမျက်ရည်ခံထိုးနေတာလဲ၊ အန်တီလေး သူ့ကိုနှင်ထုတ်လိုက်။ သူ့ဘာသာ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးတာ။ သူ့ယောက်ျားရဲ့တန်းလျားမှာ သွားနေပစေပေါ့”

“ဟဲ့! ငါ အခုကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ နှလုံးထဲက အောင့်အောင့်နေတယ်။ အမောလည်း မခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒါနဲ့သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ သူရှိတော့ အိမ်မှာချက်ပြုတ်ဖော်ရတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်လို့ရတယ်။ သူ့ယောက်ျားကို ကားမောင်းခိုင်းလို့ရတယ်”

“အဲဒီအတွက် အလုပ်သမားငှားရင်ရတာပဲ၊ ထမင်းချက် တစ်ယောက်၊ ဒေရိုင်ဘာတစ်ယောက် ငှားလိုက်ပေါ့”

“ထမင်းချက်က တစ်လကို တစ်သိန်း၊ ဒေရိုင်ဘာက တစ်လကို သုံးသိန်းလောက်ပေးရတယ်။ နင်တို့ပေးမှာလား”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပြောလိုက်ခြင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပင်။ သူတို့လည်း ဘာမှမကူညီဘဲနင့်။

“အို! အန်တီလေးက သူဌေးပဲ၊ ငှားပေါ့။ အန်တီလေးမှာ ဘဏ်တိုးတွေရနေတာ အများကြီးပဲလေ”

“မငှားနိုင်ပါဘူး။ ငါလျှာချင်တာတွေ အများကြီးလျှောက်လျှာရဦးမယ်။ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက်ဆို ဘာမှအပန်းမကြီးဘူး။ ထမင်းလေးတစ်အိုး ဟင်းလေးတစ်အိုးပဲ။ ကဲ! ညည်းတို့ ဘာမှလျှာရည်မနေနဲ့၊ မကူညီချင်ရင်နေ။ ငါ့ကိုလာပြီး သြဇာမလုပ်ကြနဲ့အေ။ ငါကတော့ ငါနဲ့ထိုက်လိုရလာတဲ့ကလေးတွေကို လွှင့်မပစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဘုရားပေးတဲ့ကလေးတွေလို့ သဘောထားတယ်။ ကဲ! အငယ်မ၊ ငိုမနေနဲ့... သွားရေချိုး၊ ပြီးရင် စီစဉ်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် မြယွန်းကိုချော့မော့ပြီး ရေချိုးခိုင်းလိုက်လျှင် အကြီးနှစ်ယောက်မှာ မကျေမနပ်နှင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က မြယွန်းမူနီကိုလွှင့်သွားအောင် ကြံစည်ကြတာလေ။ ယခုကျ မလွှင့်သည့်အပြင် နောက်တစ်ယောက်ပါ တိုးလာလေပြီ။ အန်တီလေးရဲ့ကံက ကောင်းနေတာလား။

“ကဲ! ညည်းတို့လည်း သွားစရာရှိတာသွားကြတော့။ ငါ့ကိုနားပူအောင် ဘာမှလာမပြောကြနဲ့အေ”

“အန်တီလေးရယ်၊ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဝတ်တို့ အတူမနေနိုင်ပါဘူး။ အစက ကိုယ်မိန်းကလေးချည်းနေခဲ့ကြတာ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်လိုက်သလဲ။ အခုကျ လင်စုံမယားဖက်ကြီးကို အိမ်ပေါ်တင်ထားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီလေး မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်တူမအကြီးတွေဘက်ကျ ငဲ့မကြည့်ဘူး။ အိပ်ညောင်အိပ်ညောင်လုပ်တဲ့ အငယ်မဘက်ပဲကြည့်တယ်”

“ငါဘယ်သူ့ဘက်မှ မျက်နှာမလိုက်ဘူးဟေ့။ ငါအဆင်ပြေရေးလည်း ကြည့်ရသေးတယ်။ ငါအသက်ကြီးပြီ၊ ဘုရားသွားကျောင်းတက်လိုက်ဖို့ အဖော်လည်းလိုတယ်။ အိမ်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့အဖော်လည်းလိုတယ်။ ညည်းတို့တွေက အဖော်မှမရဘဲအေး၊ အတူမနေနိုင်လည်း အဆောင်မှာသွားနေကြ။ ဒါမှ စားဝတ်နေရေးဘယ်လောက်ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့သဘောပေါက်သွားမယ်။ ဒီအိမ်မှာ အဆင်သင့်စားရနေရတဲ့ဘဝကို နာတယ်ထင်နေကြတဲ့မိန်းမတွေ။ ကဲ... သွားကြတော့”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် စကားကုန်ပြောလိုက်ပြီမို့ မိုးဝတ်တို့နှစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ အမျက်သိုလိုက်ကြပြီး အခန်းပြင်သို့ မကျေမနပ်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

၂၅၀ ◻ ကြယ်စင်ပျူဝေ

ဒီအိမ်ကတော့ ထွက်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ တကယ်ဆို အန်
တီလေးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကလိမ်ကကျန်နည်းနှင့် ရယူကြရဦးမည်
မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၂၀)

ညနေကျတော့ ရွှေလရောင်၊ အဘကျော်ကိုခေါ်ပြီး ဒီ
ဘက်အိမ်သို့ဖြန်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ကလည်း သူဌေး
မကြီးပေမယ့် တရားသမားပီပီ ဘာတွေမှ တောင်းခံခြင်း၊ ကျယ်
ခြင်းမပြုခဲ့ပါပေ။

ရွှေလရောင်က သူ့မိခင် သူ့ကိုပေးထားခဲ့သည့် လက်
ဝတ်ရတနာများထဲမှ ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးနှင့် ဟင်တောင်းပါ
သည်။

“ဒီလက်စွပ်လေးက ကျွန်တော့်အမေရဲ့အမွေပါ အန်တီ
လေ။ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော့်ရင်ထဲက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းလေးနဲ့ ပြယုန်းကို မြတ်

၂၅၂ ၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မြတ်နိုးနိုးတင်ပေးပါတယ်”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် လက်စွပ်လေးကို ယူကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပတ္တမြားမှာ အရည်ကောင်းလွန်းသဖြင့် အရည်လဲနေပေသည်။

“တော်တော်တန်ဖိုးကြီးမှာပါ။ ကဲကဲ... အန်တီလေးရပ်မိရပ်ဖတွေနဲ့ အန်တီမိတ်ဆွေ ရွှေနေကြဦးပါကို ခေါ်ထားတယ်။ မင်းတို့ကို တရားဝင်လက်ထပ်ပေးမယ်။ ဧည့်ခံပွဲတွေဘာတွေကတော့ နောက်မှပေါ့။ အခုလည်း ပြာသိုလကြီးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အန်တီလေး သင့်တော်သလိုစီစဉ်ပါ”

အဘကျော်ကလည်း သူစုထားသည့်ငွေလေးဟုဆိုကာ ငွေနှစ်သိန်းကို စရိတ်အဖြစ် ပေးရှာသည်။

“အခု လက်မှတ်ထိုးပွဲအတွက် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကလေးတွေကိုချီးမြှင့်တာပါ။ သူ့အဖေ ကျွန်တော့်ညီမိ အကြောင်းကြားဖို့ဟာ သားအဖချင်း မာနပြိုင်နေကြတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ပွဲကျရင်တော့ အကြောင်းကြားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုဘကျော်ပေးတဲ့ငွေကို ကလေးတွေလက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါ။ သူတို့သုံးရတာပေါ့။ ကျွန်မအတွက် မလိုပါဘူး”

ငွေနှစ်သိန်းကို ရွှေလရောင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ငြိမ်းချမ်းစွာဆိုသည်။ မကြာမီ ရပ်မိရပ်ဖများနှင့် ရွှေနေကြီးတို့ရောက်ရှိလာကြပြီး အန်တီလေးကလည်း လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။

မင်္ဂလာလက်မှတ်ထိုးပွဲလေးမှာ မတက်ရောက်ကြတာ မိုးဝတီနှင့်ဆောင်းယမုန့်တို့နှစ်ယောက်၊ မုဒိတာမပွားနိုင်ကြတာ သူတို့နှစ်ယောက်၊ မိုးဝတီ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တော့ သတိတရားမရ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘကြီးသူပီပီ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆန်းစစ်ခဲ့။

ယခုလည်း ညီမဖြစ်သူကိုရောင်းစားဖို့ကြံရင်း ကိုယ်ပါချောက်ထဲမကျသည့်အဖြစ်ကို သူမကျေနပ်၊ ရွှေလရောင်ကိုလည်း မကျေနပ်။ သူ့ပုံစံက လူရည်လည်သည်။ သူတို့လုပ်ရပ်တွေကို အဟန့်အတားပြုနိုင်မည့်သူ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲလေးကူးပဲနေသည့်အသံတွေကို သူတို့မကြားချင်း၊ ရင်ထဲမှာ ကျလီကျလီဖြစ်နေကြသည်။

“တောက်ကီ! တစ်ယောက်မလျော့တဲ့အပြင် တစ်ယောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုးလာရပြန်ပြီ”

“ကြွကြသေးတာပေါ့ဟယ်၊ သူတို့ကို ချောက်တွန်းကြတာပေါ့”

ညှော်ခန်းထဲမှာ ညှော်သည်များပြန်သွားကြလျှင်တော့ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမစကားပြောကြားသည်။ နောက်ဆုံး...

“ကဲ! အန်တီလေးကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုရားပေးတဲ့ကလေးတွေလို သဘောထားတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး အန်တီနဲ့အတူနေကြပေါ့။ ရွှေလရောင်ကားမောင်းတတ်လား”

“မောင်းတတ်ပါတယ် အန်တီလေး”

“အေးကွယ်... အန်တီလေး ခုတလော ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းချင်ဘူး။ ဒါတိုင်းလို ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြီး သွားချင်ရာသွားလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ သား မောင်းပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး၊ ကျွန်တော်မောင်းပေးပါမယ်”

“အဲဒီအတွက် လစာ...”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ရဲ့စကားမဆုံးမီ ရွှေလရောင် ပြာပြာသလဲ ငြင်းလိုက်ပါသည်။

“ဟာ! အန်တီလေးရယ်၊ မဟုတ်တာဗျာ။ အန်တီလေးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိဘဖြစ်သွားပြီပဲ။ ကျွန်တော့်ကို တူလိုသားလိုလက်ခံတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ လစာတွေတာတွေ မပြောပါနဲ့”

“အေးကွယ်! သာဓုပါ။ ဒါပေမဲ့ သားတို့ရဲ့အသုံးစရိတ်က ရှိသေးတယ်လေ”

“အဲဒီအတွက် ဟိုတက်ခြံက မာလီလခရိုပါဟယ်၊ တော်ပါပြီ။ အန်တီလေးရဲ့ကားကို ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ မောင်းပေးပါရစေ။ အန်တီ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်လုပ်သမျှ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်”

“သာဓုပါသားရယ်... သာဓုပါ။ သားတို့စနီးမောင်နံ့ ကျန်းမာကြပါစေ ချမ်းသာကြပါစေ၊ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ။ ကဲ... အန်တီလေးရဲ့ပန်းခင်းကရမယ့်ငွေတော့ မင်းတို့ရဲ့အသုံးစရိတ်ပဲ ထားလိုက်နော်”

မငြင်းသာသည်မို့ သူတို့ မငြင်းတော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး၊ ကဲကဲ... အန်တီလေး ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုအဆင်ပြေအောင် ထားမှာပါ။ လာ... ယွန်း၊ အန်တီလေးကို ကန်တော့ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်အတူ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ကို ကန်တော့လိုက်

ကြပြီး အန်တီလေးကို သူတို့ အိမ်ခန်းသို့လိုက်ပို့ကြသည်။ ပြီး
တော့ အန်တီလေးပေးသည့်အခန်းသို့ သူတို့နှစ်ယောက် လာခဲ့
ရသည်။ အဲ... ရွှေလရောင်က ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရတာပေါ့။

အန်တီလေး ပြင်ဆင်ပေးထားသည့်အခန်းလေးက ချစ်
စဖွယ်။ အပြာရောင်နုနုလေးတွေနှင့် မင်္ဂလာအိပ်ရာက ကြက်သီး
ထစဖွယ်။

အခန်းကို အဝမှကြည့်ပြီး မြယွန်း ချာခနဲနောက်လှည့်
ပြန်ဖို့ပြင်တော့ ရွှေလရောင် သူမရဲ့ပန်းလေးကိုကိုင်ကာ၊ အခန်း
ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ပိတ်
လိုက်၏။

“ရှင်... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“လက်တောင်ထပ်ပြီးနေမှပဲကွာ၊ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချ
လိုက်ပါတော့”

“ဘာရှင်! ဘာဖြစ်လို့ ဒုန်းဒုန်းချရမှာလဲ။ အိမ်ထောင်ကျ
တယ်ဆိုတာ ဒီလိုလွယ်လွယ်လေးလား”

“မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖူးစာပါလို့ ကိုယ်တို့လက်ထပ်
ခဲ့ရပြီလေ။ ကိုယ် ယွန်းကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိသား
နဲ့”

“မသိဘူး။ ဘာဖူးစာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒါ မိုးဝတ်ရဲ့ဆင်တဲ့
ခွင်။ ရှင်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချောင်ရလိုက်တာပဲ။
တန်ဖိုးမထားဘူးမဟုတ်လား”

ပြောရင်းမှ မြယွန်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ပြီး အံကို
ကြိတ်ထားသည့်ကြားက မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့လျှင် ရွှေလ
ရောင် ပြာသွားရသည်။

“အဲဒီလိုမတွေးပါနဲ့ ယွန်းရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုအရမ်း
ချစ်ပါတယ်။ မြတ်နိုးပါတယ်။ မငိုနဲ့နော်... တိတ်... တိတ်”

ရွှေလရောင် မြယွန်းရဲ့ပန်းလေးကိုကိုင်ကာ မင်္ဂလာအိပ်
ရာပေါ်မှာ အထိုင်ခိုင်းလျှင် သူမက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီလက်ထပ်ခြင်းကို လက်မခံဘူး။ ကန့်ကွက်
တယ်။ ကျွန်မမိဘ ရှင်မိဘလည်းပါတာမဟုတ်ဘူး။ သဘာဝ
မကျတဲ့လက်ထပ်ခြင်းမို့ အတည်မပြုဘူး”

“ယွန်းကလည်းကွာ၊ ရှေ့လ လက်ထပ်ဖို့၊ ညှို့ဝှက်ကျ
မိဘတွေပါရစေမယ်လို့ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်။ ကဲ! ဂျီမကျနဲ့
တော့ကွာ၊ ကိုယ်တို့အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ အိပ်ကြစို့”

ရွှေလရောင် သူမကိုချော့ပြီး အိပ်ရာဆီခေါ်လွှင် မြယွန်း
ရင်ထဲမှာ လက်မခံနိုင်ဖြစ်ရ၏။

မှန်းတောင်မှန်းမိသလားမပြောတတ်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မပြောပြီးပြီ၊ အိပ်ချင် ရှင့်ဘာသာအိပ်။
ကျွန်မ တစ်နေရာမှာ သွားအိပ်မယ်”

“ခက်တော့တာပဲ ယွန်းရယ်၊ ကိုယ်တို့ တရားဝင်လက်
ထပ်ထားတာပဲ။ အကြင်လင်မယားဖြစ်နေပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မလက်မခံဘူး။ ရှင့်ဘာသာ တစ်
ယောက်တည်းအိပ်တော့”

ပြောပြီး မြဲယွန်း အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲထွက်ခွာသွားလျှင်
ရွှေလရောင် ပခုံးတွန့်မိသည်။ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ဘယ်အဖျို
လေးက အိမ်ထောင်ရေးကို ချော်လဲရောထိုင်ချင်မှာလဲ။

ကြိုက်သွားပြီ ယွန်းရေ...

သူတစ်ယောက်တည်း အပြာရောင်ကုတင်ကြီးပေါ်မှာ
စိမ်ကျကျ အိပ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

အခန်း(၂၁)

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်အတွက် ရွှေလရောင်နှင့်မြဲယွန်းဟာ
အားကိုးရသည့် လက်ကတုံးတောင်ငွေလေးနှစ်ချောင်း။

သူသွားချင်သည့် ဘုရားကျောင်းကန်နှင့် အလုပ်ကိစ္စ
မှန်သမျှကို ရွှေလရောင်က မညည်းမည၊ ကြည်ဖြူစွာ ပံ့ပေးသလို
မြဲယွန်းကလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ မညည်းမကြည်ရတော့။

ဆေးခန်းသွားတော့ နှစ်ယောက်အတူ ကြင်နာစွာ ပို့
ဆောင်ပေးကြသည်။ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် တရားနုလုံးသွင်းသူမို့
ဖြစ်ပျက်ခန္ဓာကြီးကို တရားနှင့်ရှုနိုင် တရားနှင့်ဖြေနိုင်ပါသည်။

သူမရဲ့ရောဂါက နှလုံးသွေးကြောကျယ်ပြီး နှလုံးအဆို
ရှင် မလုံသည်ရောဂါ။

ခေတ်သစ်ဆေးပညာတွေ ဘယ်လောက်ပင် ထက်မြက်
ထက်မြက်၊ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုဖွင့်ပြီး စက်ထည့်မှာတွေ
ဟာမှာတွေ၊ သူမ မလုပ်ချင်။ ပြောကြားဆို ကိုယ့်အသက်လည်း
ခုနစ်ဆယ်ပြည့်နေပြီ။

အကြီးစားခွဲစိတ်မှုတွေလုပ်ဖို့ ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မည်မထင်
ငယ်ရွယ်သူဆို ထားပါတော့။

သည်တော့ ကိုယ့်ရောဂါအခြေအနေကို မည်သူမျှ ပြော
မနေတော့ဘဲ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်
ရင်း၊ လှူချင်သည့်နေရာတွေလှူရင်း တရားပဲ ရှုမှတ်နေခဲ့သည်။

ဆေးကတော့ မှန်မှန်သောက်ရတာပေါ့။ သူ့ကို ဆေး
မှန်မှန်စောင့်တိုက်သူလေးတွေကတော့ ရွှေလရောင်နှင့် မြွေဖုန်း
မှုန်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်
နှာချင်းမဆိုင်ကြ။ မဝီသည့်သလိုရှိကြပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်
တာကျတော့ ဝိရိယချင်းညီကြသည်။

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ဆေးသောက်ရတော့မည့်အချိန်မှာ နှစ်
ယောက်စလုံး ရောက်ရာအရပ်က ပြေးလာကြသည်။ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေးကြသည်။

ဒီနေ့ နေ့လယ်ဆေးသောက်ရမည့်အချိန်မှာ သူမ ဘုရား

ခန်းထဲရှိနေချိန်မှို ဆေးအိတ်နှင့်ရေပုလင်းလေးယူပြီး မြွေဖုန်း
ဘုရားခန်းသို့ရောက်လာချိန်။

ရွှေလရောင်မှာ သူမခိုင်းထားသဖြင့် အပြင်ရောက်နေ
ချိန်မှို မြွေဖုန်းထံ ဖုန်းဆက်သတိပေးပုံရ၏။ ဖုန်းမြည်လာသံနှင့်
အတူ မြွေဖုန်းရဲ့မခြေမခံအသံက ဆက်တိုက်။

“သိတယ်... အကဲပိုမနေနဲ့ အန်တီလေးက ကျွန်မရဲ့
အန်တီလေး၊ ရှင့်အန်တီလေးမဟုတ်ဘူး။ အခုပဲ ဆေးတိုက်တော့
လို့”

ဆတ်ခနဲ ဖုန်းပိတ်ချလိုက်ရင်း ဖုန်းကို မျက်စောင်းထိုး
နေသည့်မြွေဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ပြုံးမိရသည်။ သူ
တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြင်ပန်းမတည့်
သလိုရှိနေကြပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်တွေရှိနေကြတာကို
ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် အကဲခတ်တတ်ပါသည်။

မြွေဖုန်းဟာ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ညကတည်းက သူမရဲ့အခန်း
ဆကို ရောက်လာ၊ အတင်းတိုးဝင်အိပ်ခဲ့တာ။ သူ အပျိုကတည်း
က အိပ်ခဲ့သည့်ကုတင်မှာ အတင်းဝင်အိပ်ပြီး ဘယ်လိုမှနှင့်ထုတ်
လို့မရ။

“အန်တီလေးကလည်း သူနဲ့သမီး အဆင်မပြေပါဘူး

၂၆၂ ၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆို။ အလကာ... အကျောကြီးနဲ့”

“ဟဲ့! သမီးကြိုက်လို့ပဲ လိုက်ပြေးပြီးပြီ၊ ယူပြီးပြီလေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ကလေးကစားသလို ငါ့အိုးပုတ်ပြန်ပေး ဆိုပြီး လုပ်လို့မရဘူး”

“ဟာ! အန်တီလေး မသိပါဘူး၊ မြယွန်းတို့ကိစ္စက ဒီထက် နက်နဲရှုပ်ထွေးတယ်။ သူ သူ့မိဘတွေနဲ့ တလေးတစား တရှိတသေ လက်ထပ်တော့မှ မြယွန်း သူ့ကိုလက်ခံမယ်။ ခုတော့ လက်မခံဘူး”

“ညည်းကသာ လက်မခံဘူးပြောနေ၊ လူက အိပ်ပေါ်ရောက်နေပြီ။ ငါကလည်း သူ့ကို တူတစ်ယောက်လို ချစ်မိနေပြီ”

“အဲဒါ အန်တီလေးအပိုင်းလေ၊ သမီးကတော့ သူ့ကို မကျေနပ်ပါဘူး။ သူ့မှာ မိဘရှိရဲ့သားနဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မလုပ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချောင်လိုချင်နေတယ်”

“သူလည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့သူ ရှိလို့နေမှာပေါ့အေး၊ ညည်းကိုက လူတွေကို အကောင်းမမြင်တတ်ဘူး။ ကဲ! တိုက်မှာဖြင့် တိုက်အေး၊ ငါ တရားထိုင်ရဦးမယ်”

“အန်တီလေးလည်း အနားယူဦးနော်၊ အိပ်ရာထဲမှာ တရားမှတ်လည်း ရပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ညည်း ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့အေး၊ ငါသိပါတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ တရားမှတ်တော့ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားမှာပေါ့အေး။ ဘုရားရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ ရှိရှိသေသေထိုင်မှ အိပ်မဝိက်မှာ။ ကဲ! တိုက်ပြီးလည်း သွားတော့”

မြယွန်း အန်တီလေးကို ဆေးတိုက်ပြီး ဘုရားခန်းမှပြန် ထွက်ခဲ့ရသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆေးခန်းပြနေကျမို့ မနက်ဖြန် အန်တီလေးကို ဆေးခန်းပြရမည့်နေ့။ Medical check-up လုပ်ရမည့်နေ့။

ဒီနေ့အဝတ်လျှော်ရမည်။ အန်တီလေးအဝတ်တွေအပြင် အစ်မနစ်ယောက်ကလည်း အဝတ်ခြင်းထဲ အဝတ်ကွေ လာထိုးထားသေး၏။ စက်နဲ့လျှော်တယ်ဆိုပေမယ့် လှန်းကော့ အများကြီး။ မီးပူတိုက်ရတာလည်း ကျော့အောင့်မတတ်။

ဟင်း... မီးပူတိုက်တဲ့စက် မပေါ်သေးတာခက်တယ်။ ရွှေလရောင်ကတော့ သူ့အဝတ်တွေကို ဟိုဘက်အိမ်မှာပဲ လျှော်လေသလားမသိ။ သူမကို အလုပ်မရှုပ်ပါ။ အန်တီလေးကတောင် သူ့ဘက်က။

“မြယွန်း၊ ညည်း မယားဝတ္တရားငါးပါးကိုသိရဲ့လား”

“အန်တီလေးကလည်း သူကရော လင့်ဝတ္တရားတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျေတာမှမဟုတ်တာ”

အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့မှာ မပြောလို့ တော်သေး၏။ မြဲယွန်းမှာ မျက်နှာတွေပူရ ရှက်လိုက်ရတာ။ သူက နှင်းဆီခင်းတွေကို ရေလောင်းနေပြီ။ သူမက ယန်းဈေးနေတုန်း အန်တီလေးရောက်လာ၊ မေးလာခြင်း။

ရွှေလရောင်ကတော့ တူဝရီးနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို မသိသလိုနားထောင်နေပြီး ရှက်က ပြုံးစိစိ။ သူဟာ မြဲယွန်းနှင့်မတည့်ကာမှ ရှိုးကလည်း များလှပါဘိ။ အစက ဘောထုပ်လို အဝတ်ဟောင်းတွေ ဝတ်နေရာမှ ယခုအခါ အဝတ်သစ်၊ အစားသစ်တွေနှင့်၊ စတိုင်ကလည်း ကျယ်ကျယ်။

သည်တော့ သူ့ရုပ်ချောချောဟာ စတိုင်ကျကျနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။

“တော်... တော်... ညည်း ဆင်ခြေမတက်ပါနဲ့၊ ကဲ! ရွတ်ပြစမ်း။ မယားဝတ္ထရားငါးပါးက ဘာတွေလဲ”

မြဲယွန်း နာခေါင်းလှလှလေးရှုံ့ပြီး မယားဝတ္ထရားငါးပါးဆိုတာကြီးကို ပွစိပွစိနှင့်ရွတ်ကြည့်၏။ သူမခုကွရောက်နေတာကို ရွှေလရောင်ကတော့ ရေလောင်းရင်းမှ အသံထွက်အောင် ရယ်မောနေလေသည်။

မြဲယွန်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးရင်း အန်တီလေးကို ဆင်ခြေပေးရသည်။

“အန်တီလေး သူ့ကိုရော သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ဝတ္ထရားတွေ ရွတ်ခိုင်းပါ။ သူလည်း ရမယ်ပုံမမြင်ဘူး”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ကိုယ်က ရတယ်။ ရွတ်ပြမယ်၊ နားထောင်”

“ပေးကမ်းချီးမြှင့်၊ ကိုယ်နှင့်ယှဉ်ထား... အင်း... အဲပြီးတော့ ... ဘာ... အန်တီလေး”

ရွှေလရောင် ခေါင်းကုတ်ပြီး ထစ်နေလျှင် မြဲယွန်း လက်ခုပ်တီးပြီး လှောင်လိုက်သည်။

‘အလကား... သူလည်းမသိဘူး၊ သမီးလည်းမသိဘူး၊ ဒီတော့အတူတူနဲ့အနုနုပဲလေ။ ကျွန်ုပ် ကဲပါ အန်တီလေးရယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် တာဝန်ကျတာပဲမဟုတ်လား”

“ညည်း ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ကျလာရင် လင်ကလည်း လင့်ဝတ္ထရားကျေရမယ်၊ မိန်းမကလည်း မယားဝတ္ထရားကျေရမယ်၊ ယောက်ျားကိုပြုစုရမယ်”

“အမယ်! အန်တီလေးကလည်း သူလည်း လက်နဲ့ခြေနဲ့၊ သူ့ဇာသာ လုပ်ပေါ့”

“ကြည့်! ပြောလေ ကဲလေပဲ။ မိမိယွန်းနော်၊ နောက်ရွှေလရောင်ရဲ့အဝတ်အစားတွေလျှော်ပေး၊ ထမင်းခူးခပ်ကျွေး၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစု... ကြားလား”

“ဟာ! အန်တီလေးကလည်း အဲဒါ ဟိုးရှေးခေတ်က အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိတဲ့မိန်းမတွေ... အားနေတဲ့မိန်းမတွေ၊ ယောက်ျား ဖားကြတဲ့နည်းတွေပါ။ အခုကျ မြယွန်းရော ဘယ်မှာငြိမ်နေရလို့လဲ။ ခြံထဲမှာလည်း အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး၊ ဖွတ်ရေးလျှော်ရေးတွေကတစ်မျိုး။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ကိစ္စတွေလည်းရှိသေး။ ညကျရင် ညောင်းလွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘယ်လိုသနားမှန်းမသိဘူး”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါသည့်။ မြယွန်းလေးခမျာ တစ်နေ့လုံး မအားရရှာဘူးလေ။ ရွှေလရောင်ကလည်း မြယွန်း၏စကားကို ဝင်ပြီး ဖေးမ ထောက်ခံပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီလေးရယ်၊ ယွန်းခမျာ မနားရ မအားရပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဲ! နောင်တစ်ချိန် ကျွန်တော်အဆင်ပြေလို့ ယွန်းကို ခမ်းခမ်းနားနားထားနိုင်တဲ့အချိန်ကျရင်တော့ သူလည်း ကျွန်တော့်ကိုပြုစုမှာပေါ့”

သူနှင့်အခြေအတင်ပြောခဲ့ရသည့်စကားများကို ပြန်တွေးမိရင်း မြယွန်းပြီးမိရသည်။ လူကိုများ ခမ်းခမ်းနားနားထားမတဲ့။ ဟင်း...

မြယွန်း အဝတ်တွေလျှော်လုန်းရင်း ခြောက်တော့ မီးပူဆက်တိုက်ရပါသည်။

အခန်း(၂၂)

မေတ္တာစံအိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်လာသည့်ကားတစ်စီးကြောင့်
မိသားစုအားလုံး ပိုင်းကြည့်နေမိကြသည်။ ညွှန်ခန်းတဲမှာ ဆောင်း
ယမုန်း၊ မိုးဝတီနှင့် အန်တီလေး။ ခြံထဲမှာတော့ မတည့်အတူနေ
ရွှေလရောင်နှင့်မြွေယွန်းမုန်တို့နှစ်ယောက်။

ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းများမို့ ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဟု
တွေးတောနေကြစဉ် မြွေယွန်းဖွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ သူတို့ဝင်လာ
ကြပေပြီ။ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ညှော်ဝတ်ပြုရပါ
သည်။

“ကြွကြပါရှင်၊ ဘာကိစ္စများရှိကြပါလိမ့်”

အားလုံးလာသည့်လူများမှာ စုစုပေါင်းလေးယောက်။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ်လူကြီးလူကောင်း နှစ်ယောက်။ ဆိုဟာများပေါ်မှာ ထိုင်မိကြစဉ် ဒေါ်ယမင်း ဆောင်း ယမုန်ကို လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ယူခိုင်းလိုက်သည်။ မိုးဝတီကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်နေဆဲ။

“ဪ... ဒီလိုပါ။ အစ်မကြီးရဲ့တူမလေးနဲ့ ကျွန်တော့် သား ဘုန်းရွှေလရောင်ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် လာတာပါခင်ဗျာ”

“ရှင်!”

မာလီတစ်ယောက်ရဲ့မိဘများဟာ ဒီလောက်ထိ သား နား တင့်တယ်နေရပါသလား။ ဧကန္တ သူ့သားက လူဆိုးမို့ တမင် ပညာပေးသည်အနေနှင့် မာလီလုပ်ခိုင်းလေသလား။

“လူကြီးတွေကိုအကြောင်းမကြားဘဲ သားက စတန် ထွင်နေတော့ အားနာလိုက်တာ အစ်မကြီးရယ်။ မိုးတို့ တောင်း ပန်ပါတယ်ရှင်။ အခုလည်း သူက အကြောင်းကြားတာမဟုတ်ပါ ဘူး။ သူ့ရဲ့အထိန်းတော်ကြီး ကိုကျော်က တိတ်တိတ်အကြောင်း ကြားလို့ပါ။ သူ ဇာတ်လမ်းထွင်နေတာတွေလည်း ပြောပြပါတယ်။ အစ်မကြီးတို့ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် အခြေအနေတွေကို ရိပ်စားမိလိုက် လျှင် သူမမျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားရပါ၏။ သူမတို့ ကောက်ရ

တာ ကြွေပန်းကန်ကွဲစေမဟုတ်ဘဲ တကယ့်ရတနာထုပ်ဖြစ်နေပါ လား။ စေတနာမှန်လို့ပေါ့လေ။

“မိုးဝတီ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို သွားခေါ်လိုက်ပါဦး။

ဒီမှာ လူကြီးတွေရောက်နေကြတယ်လို့”

မိုးဝတီ မကြည်မလင်နှင့် ထလာခဲ့ရင်း မြယွန်းကို မနာ လို့ဖြစ်ရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ငါချောက်ချလိုက်တာ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးဖြစ်သွားပြီ။

ငါရောင်းလိုက်လို့ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေတဲ့လူကို၊ မာလီနဲ့လိုက်ပြေးပြီလို့ ဇာတ်လမ်းထွင်၊ အကွက်ရွှေ့လိုက်တာ ခုံတော့ တကယ့်သူဌေးသားဖြစ်နေပါလား။

ဟိုခွေးသူတောင်းစားကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲသား ယောင်ဆောင်နေရတာလဲ။ တောက်! ဒီကောင်မကံ တယ်ကောင်း နေပါလား။

တစ်ယောက်တည်း လက်သီးဆုပ်ရင်း အံကြိတ်ရင်းနှင့် မိုးဝတီ ပန်းခင်းနားသို့ရောက်လာလျှင် ရွှေလရောင်နှင့်မြယွန်းတို့ နှစ်ယောက် ပြုံးရွှင်ပျော်မြူးနေကြတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိုးဝတီ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွား၏။

“နင်တို့ကတော့ ဒီမှာအကြည်ဆိုက်နေ၊ ဟိုမှာ သူ့မိဘ

၂၃၂ ၈ ကြယ်စင်ပျိုးဝေ

တွေက အန်တီလေးကိုပြောလိုက်ဆိုလိုက်ကြတာ ရစရာမရှိတော့ဘူး”

“ဟင်!”

ရွှေလရောင်နှင့်မြယွန်းတို့ မျက်လုံးပြုံးသွားကြပေမယ့် မယုံ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“လူကုန်ကူးခံရတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ မျက်စိနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှသဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ပြဿနာတက်နေကြတယ်။ အန်တီလေးတော့ အရှက်တွေ ကွဲနေပြီ”

“ဒါဆို ဖေဖေကိုသွားရှင်းပြရမှာပေါ့၊ လာ... ညောင်မြစ်တူးပစ်လိုက်မယ်၊ ပုတ်သင်ဥပေါ်ရင်ပေါ်ပစေ”

ရွှေလရောင် မြယွန်းလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်မည် ပြင်လျှင် မိုးဝတီ အသည်းအသန်တားလိုက်၏။

“နင်တို့သွားလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ရှောင်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သူတို့ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတုန်း ရှောင်နေ၊ တော်ကြာ နင်တို့ကို မပေးစားဘဲနေလိမ့်မယ်”

မိုးဝတီ လန့်ထုတ်နေပေမယ့် ရွှေလရောင် မကြောက်ပါ။ ပြောကြေးဆို ဖေဖေအကူအညီမပါဘဲ သူကရပ်တည်နေသူ

မို့၊ မြယွန်းကတော့ ဘာဆက်လုပ်ချမှန်းမသိ။ ရွှေလရောင် မြယွန်းလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့သာဝင်လာခဲ့လျှင် သူမ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန်ပါလာရသည်။

“ဟော... ဒါလေးလား၊ သားက ရွေးတတ်လိုက်တာ ကွယ်။ လာပါဦး သမီးရဲ့၊ အန်တီအနား လာပါဦး”

အသက်လေးဆယ်လောက် ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးက ပြုံးရွှင်စွာဆီးကြိုလျှင် ရွှေလရောင် သဘောပေါက်သွား၏။ မိုးဝတီ အူပုပ်မ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုဟတစ်လုံးမှာ ရှိသေစွာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ နှစ်ဖက်လူကြီးတွေကတော့ မင်္ဂလာစကားတွေ ပြောဆိုနေကြ၏။ နောက်လထဲမှာ နေ့ကောင်းရက်သာရွေးလိုက်ကြပြီး ရန်ကုန်မှာတစ်ပွဲ၊ မန္တလေးမှာတစ်ပွဲ မင်္ဂလာဆောင်ကြမည်။

မြယွန်းမှာလည်း ရွှေလရောင်၏ဇာစ်မြစ်ကို အခုမှသိရသဖြင့် အညာခံရသည့်အတွက် မကျေနပ်။ သို့သော် လူကြီးများ ရှေ့မှို ဘာမှမဖြစ်သလိုနေရသည်။ အန်တီလေးကပင်...

“ကဲကဲ... ဧည့်သည်တွေ မပြန်ကြပါနဲ့ရှင်၊ အိမ်မှာပဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုသလို နေကြပါဦး”

“မနေတော့ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ ဒီမှာလုပ်စရာကိစ္စ

လေးတွေပြီးရင် မန္တလေးကို ညနေကျ ပြန်တက်မယ်။ သားကို ခုလိုကြည့်ဖြူစွာ လက်ခံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရွှေလရောင်ရဲ့ဖေဖေက မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် စိန်တစ်ဆင်စာပေးရင်း... .

“သို့မေမေရဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း သူ့ကိုပေးပြီး သားပါ။ သား ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ် ဖေဖေရဲ့။ ရှေ့ပြေးအဖြစ် လက်စွပ်ကလေးတောင် ကြိုပေးထားပြီ။ သားက တကယ့်စိတ်ရင်းအမှန်တွေကို သိချင်လို့ ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားလို့ အယောင်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ ခုတော့ အန်တီလေးရော ယွန်းပါ။ သားအပေါ် မာလီအဖြစ်နဲ့ တောင် ကြည့်ဖြူကြပါတယ်”

နှစ်ဖက်လုံး ရှယ်မောနှုတ်ဆက်ကြပြီး ထွက်ခွာသွားကြသည့်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသူတွေကတော့ မိုးဝတီနှင့်ဆောင်းယမုန်။

“ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မရဲ့ကုသိုလ်က တစ်ပွဲထိုး သိပ်မြင့်မားနေပါလား”

“အေးလေ၊ အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေရတဲ့လူက တကယ့်ကို

သူဌေးသားနဲ့သွားတွေ့ရတယ်။ ရွှေလရောင်ကလည်း ဒီလိုမလှမပ ကလန်ကလားကြီးများ ကြိုက်ရသေးတယ်”

“အစက ငါတို့ကိုလိုချင်လို့ ကပ်တာနေမှာ၊ နောက်မှ မရလို့ ရတာချိုင်လိုက်တဲ့သဘော”

“အခုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက အဆင်ပြေပုံမရသေးဘူး။ ဝတ်စုံနဲ့လိုက်တဲ့ခွင်ကြောင့် မိယွန်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကောက်ယူလိုက်ရတာ။ အခုလည်း ညဘက်ဆို လိုက်ချောင်းကြည့်ပါလား။ ရွှေလရောင်က သူတို့အခန်းထဲမှာအိပ်ပြီး မြွေယွန်းက အန်တီလေးအခန်းထဲမှာ အိပ်တာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မယုံရင် ညကျ သတိထားကြည့်လိုက်”

“အင်း... ငါတို့ကံတွေကတော့ မကောင်းလိုက်တာ။ အန်တီလေးရဲ့မီးခံသေတ္တာ ခိုးခွင့်ချင်တော့လည်း မရ။ အန်တီလေးကလည်း ငါတို့ကို မြွေယွန်းနှုတ်လောက် မချစ်ဘူး။ သေချာတယ်၊ ခုနေ ဖျတ်ခနဲသေတောင် အမွေရပါ့မလားမသိ”

ဒါတော့မပူနဲ့၊ ဖျတ်ခနဲမသေမှာသာ ပူ၊ ဖျတ်ခနဲသေရင် အမွေထုံးစံအရ ကျန်တဲ့ညီ၊ ညီမတွေပဲ ဝေယူရမှာလေ။ ဖြည်းဖြည်းချင်းသေရင်သာ သူလျှူချင်တာလျှူ ပေးချင်တဲ့လူ ပေးခဲ့မှာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါတို့မိဘတွေ လှမ်းခေါ်ရရင် ကောင်းမလား။ တော်ကြာ အန်တီလေးက လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်သွားမှာ။ သူ့ရောဂါက အစိုးရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေတို့တွေကလည်း မအားပါဘူးလေ၊ လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခုက အရေးကြီးနေပြီလေ။ တော်ကြာ ဘာမှမရလိုက်ဘဲ မြယွန်းတို့ပဲ ရနေလိမ့်မယ်။ အခုဆို သူက အဘွားကြီးကို အနီးကပ်သေသေချာချာကို ပြုစုပေးနေတာ”

“အေးလေ၊ ငါတို့က အားမှမအားတာ၊ ဘယ်လုပ်လေးနိုင်မလဲ။ ဒါကို အဘွားကြီးက နားလည်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အိမ်ကို အကုန်းအကြောင်းတွေပြောပြီး မှာလိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ်၊ ငါလည်းမှာလိုက်မယ်”

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်နှိုးနှောကြပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြလျှင် ဒေါ်ယမင်းနှင့်မြယွန်းတို့နှစ်ယောက် စကားစမြည်တွေ ပြောဆိုရယ်မောနေကြတာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ မခံမခိုနိုင်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အခန်း(၂၃)

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဆောင်းယမုန်၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် မိုးဝတီ၏မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်လာခဲ့ကြလျှင် ဒေါ်ယမင်း အံ့သြနေရသည်။ ဒီမောင်နှစ်ယောက်နှင့် ယောက်သည် ကိုယ့်ကိုအမြင်ကြည့်တာမဟုတ်မှန်း သူမသိပါ၏။ ယခုတော့ နှစ်စုံတွဲလုံး ပြုံးရွှင်ချိုမြလို့ပါလား။ လက်ထဲမှာလည်း ဒေသထွက်လက်ဆောင်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့်။

ဒေါ်ယမင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆီးကြိုရပါသည်။ ကိုယ့်မောင်တွေပဲလေ။

“ဘာကိစ္စတွေရှိလို့လဲ၊ ရန်ကုန်မှာ ဝယ်စရာလုပ်စရာတွေ ရှိကြလို့လားကွယ့်”

ဆောင်းယမုန်၏မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးမင်းငွေစင်နှင့် ဒေါ်လှထိပ်ထားတို့၏အပြုံးတွေက ချိုအိချွန်းမြလို့။

“မမကြီးနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ အလုပ်တွေပစ်ပြီး လာကြတာ။ ကိုယ့်မှာပြေးကြည့်မှ ဒီအစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်အစ်မကို မကျန်းမာတုန်းမှာ မပြုစုရင် ဘယ်အချိန်ပြုစုရမလဲ မမကြီးရယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ထိပ်ထား”

“မှန်တာပေါ့ကိုရယ်၊ ကျန်းမာတုန်းက ကိစ္စမရှိပေမယ့် မကျန်းမာတဲ့အခါ လူများမှ အားရှိတာ။ မမကြီးရောဂါက နှလုံးရောဂါဆိုတော့ စိတ်နဲ့ဆိုင်တယ်။ ဆွေမျိုးတွေ သိုက်သိုက်ကံဝန်းဝန်းနဲ့ဆို ရောဂါတစ်ဝက်ပျောက်ရောပေါ့။ ထိပ်ထား မမကြီးကို အပြတ်ပြုစုမယ်”

ကျားသားမိုးကြီး၊ အမြဲပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည့် ထိပ်ထားပါးစပ်မှ ဒီလိုထွက်လာတော့ ဒေါ်ယမင်း သဘောပေါက်ပါသည်။ ငါ့ကိုသေခါနီးပြီဆိုပြီး အမွေလုရအောင် လာကြတာတွေ။

ငါကလည်း အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးရဦးမှာပေါ့။ လူ့စရာရှိတာတွေ လှူမယ်၊ ကုသိုလ်ရေးတွေလုပ်မယ်။ ငါသေရင် ဆွမ်းတစ်လုံး သပိတ်တစ်လုံးတောင် သွတ်ပေးမယ့်ရှုပ်တွေမဟုတ်ဘူး။

“အေးပါအေး... အေးပါ၊ ကဲ! လူတွေများလာတော့ နေရာဘယ်လိုယူကြမလဲ။ ဒီမှာ အခန်းက လေးခန်းရှိတာ။ ပြည့်နေပြီ”

“ဒီလိုပဲ ညှဉ်ခန်း စတိုခန်းတွေမှာ ကြည့်ကျက်အိပ်ရမှာပေါ့ မမကြီးရယ်။ အဲ! မမကြီးအခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား မမကြီးအခန်းမှာ စောင့်အိပ်ပေးမယ်”

ဦးမင်းငွေစင်က နေရာဦးလိုက်တော့ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ပြီး အကဲခတ်နေသည့် မိုးဝတ်ချဲ့မိဘနှစ်ပါး၊ မြွေကောက်လို ခေါင်းထောင်ထလာရပေပြီ။ ဦးလွင်အောင်မိုးနှင့် ဒေါ်ထားဝတီက...

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မမကြီးက လူစိမ်းတွေနဲ့အိပ်ကတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုမိုး ဝင်အိပ်လိုက်၊ သူတို့မောင်နှမက ငယ်ငယ်က အတူအိပ်လာကြတာ”

“ဟဲ့! ငယ်ငယ်က ငယ်ငယ်ပဲလေ၊ အခု လူကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ။ မမကြီးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲကဲ... ဒီလိုလုပ်၊ မမကြီးရဲ့အခန်းထဲ ဝတ်တို့ညီအစ်မသုံးယောက် ဝင်အိပ်လိုက်။ လိုအပ်တာတွေ ကူညီရတာပေါ့”

“နေကြပါစေအေး၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ ပြယွန်းအိပ်ပါတယ်။ တော်ပါပြီ၊ ညည်းတို့တွေ အဆင်ပြေသလိုသာ နေရာယူကြပါ။

အိမ်က ကျယ်တော့ကျယ်ပါတယ်”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် စကားပြတ်လိုက်လေမှ ပျားအုံတုတ် နဲ့ထိုးသလို စကားတွေက ဆူလို့။

“ဟာ! မမကြီးကလည်း သူများလင်မယားညားခါစကို ခွဲထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း နှစ်ယောက်လုံး လာအိပ်ကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အားကိုးရတယ်။ ငါ့သားသမီးတွေလိုပဲ”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ပြောလိုက်လျှင် မောင်နှမစုံတွဲလုံးမှာ ပျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်သွားလိုက်ကြတာ မလုံးနိုင်မဖိနိုင်။ ဒေါ်ထိပ်ထားက တဟင်းဟင်းရယ်မောရင်း...

“ဧကန္တ မမကြီးတော့ မိယွန်း လူလည်ကျတာအဟုတ် ထင်နေပြီထင်တယ်။ သူတိထားနော် မမကြီး ထိပ်ထားက စေတနာနဲ့သတိပေးတာ။ သူ့ယောက်ျားက သူစိမ်းလေ။ တော်ကြာလင်မယားနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မမကြီးကိုခွာသွားလို့ ခက်နေဦးမယ်”

ရွှေလရောင် သူတို့သဘောထားတွေကို ရိပ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထိုစကားကို သည်းခံလိုက်ရသည်။ သို့သော်နည်းနည်းတော့ ပြန်ဖဲ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေမို့ ကျေးဇူးရှင်ကိုမပစ်မှားဘူး။ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ပစ္စည်းကိုလည်း လောဘမတက်ပါဘူး။ အန်တီတို့ပဲ သတိထားပါ။ လောဘနောက်မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းတွေ ကပ်ပါလာတတ်တယ်နော်”

ဒေါ်ထိပ်ထားနှင့် ဒေါ်ထားဝတီတို့နှစ်ယောက် အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆွေ့ဆွေ့ခန့်သွားကြ၏။

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! လူကြီးတွေကို မရိုမသေ မလေးမစား ပြန်ပြောရဲလိုက်တာ။ မိယွန်း ဘယ်လိုသူကိုယူလိုက်တာလဲ။ ဒါပေါ့လေ... မာလီဆိုတော့”

ဒေါ်ယမင်း မနေနိုင်။ သူ့သမီးတွေက မာလီနဲ့ရတယ်လို့ သတင်းပေးထားကြတာဖြစ်မည်။

“မာလီမဟုတ်ဘူးအေး၊ မြယွန်းကိုချစ်လို့ မာလီပုံစံနဲ့လာပြီး ရအောင်ယူတာ။ ဖာမ်မြစ်က မန္တလေးက သူဌေးသား။ ခေါင်းရင်းခြံနဲ့နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကိုမြင်လား။ အဲဒါ သူဝယ်ထားတာ။ တိုက်ခန်းတွေလည်း ငါးခန်းလောက် ပိုင်သေးတယ်။ တိုက်ခန်းလခနဲ့တင် တစ်လကို ဆယ်သိန်းလောက် ရနေတာ”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ပြောလိုက်လျှင် ရွှေလရောင်က မိန့်မိန့်

ကြီးပြီးနေပြီး ဟိုနှစ်စုံတွဲကတော့ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်သွားကြလေ၏။ ဘာမှလည်း ထပ်ပြောစရာမရှိတော့ပေ။ ဒါတောင် ဒေါ်ထားစတိက လာလိုက်သေး။

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်မှာ လာကပ်နေရသေးလဲ။ ဘာလဲ... အမွေမရလိုက်မှာစိုးလို့လား။ ဒီအိမ်မှာ လူတွေ ဒီလောက်များနေတာ အသက်တောင် ဘယ်လိုရှုရမှန်းမသိဘူး”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် ဝင်ဖြေရှင်းပြနိုင်သည်။

“ဟဲ့! ဒီအိမ်မှာက လူတွေသာ များနေတာ၊ ငါ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်လူရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့လင်မယားရှိနေလို့ ငါအသက်ရှည်နေရတာ။ ကဲ... တော်ပြီအေ၊ သင့်သလို နေရာယူလိုက်ကြ”

ဒေါ်ယမင်းပြောလည်းပြောစရာပါ။ လူတွေများပေမယ့် ဧည့်သည်များလို နေကြတာပါ။ ဘယ်သူမှ ဝင်မလုပ်ကြ။ သူတို့တာဝန်က ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ရဲ့အနားမှာနေပြီး စကားတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင်ပြောဖို့နှင့် နှမ်းဖြူးဖို့သာ။

အလုပ်ပိုပြီးရှုပ်သွားသူမှာ ပြယွန်းမှုန်သာ။ ထမင်းဟင်းကအစ အများစာချွက်ရပြီး ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရတာ၊ သိမ်းဆည်း

ဆေးကြောရတာတွေနှင့် အလုပ်မလည်း။

သည်ကြားထဲမှ ဒေါ်ယမင်း ဆေးတိုက်ရန်အချိန်များမှာ ပြေးလာပြီး ဆေးတိုက်သေးသည်။ ဒေါ်လှထိပ်ထားနှင့် ဒေါ်ထားစတိတို့က...

“အမယ်လေး! တကယ့်ဗီအိုင်ပီမကြီးပါလား။ ဆေးတိုက်တာ ငါတို့တိုက်လည်း ရပါတယ်။ ပေး...”

“အန်တီဆေးက အတိမ်းအစောင်းမခံလို့ပါရှင်။ နှလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဆေးတွေဆိုတော့ အတိအကျတိုက်ရပါတယ်။ ပိုသွားရင် အန္တရာယ်ရှိပါတယ်”

“ပိုလိုက်တာအေ၊ ဒါဆို မမကြီးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ညည်းကြောင့်ပဲ။ ညည်းက ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒီလောက်ထိန်းချုပ်ထားရတာလဲ”

ကိုယ်လည်း ဘာမှကူမလုပ်ဘဲ အိမ်မှာလာပြီး ဖိနှိပ်နေကြသည့် ယောင်းမနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်ယမင်း စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေရသည်။

“ဆေးက... တိုက်နေကျမှ အဆင်ပြေမှာမို့လို့ပါအေ။ ညည်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးနေကြပါ။ အားရင်လည်း မီးဖိုတက်သွားကူကြပါလား။ ပြယွန်းမမျှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ”

“အို! မကူနိုင်ပါဘူး။ သူက အလုပ်မှမရှိတာ။ လုပ်ပေး၊ မိယွန်း... ပြီးရင် ငါတို့အဝတ်တွေ လာယူဦး။ အဝတ်လျှော်စက် နဲ့လျှော်တာပဲအေး၊ မပင်ပန်းပါဘူး”

“မပင်ပန်းလည်း ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းကြအေး၊ ညည်းတို့ က ငါ့ကိုလာကူညီတာလား၊ လာပြီးစိတ်ရှုပ်အောင် အာရုံနှောက် အောင် လာလုပ်နေကြတာလား”

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် စိတ်ဖိစီးနေတာ မြင်ရလျှင် လင်ညီ အစ်မနှစ်ယောက် ဗျူဟာပြောင်းလိုက်ကြ၏။

“ဆောရီးပါ မမကြီးရယ်... ထားတို့ကလည်း မမကြီး အားရှိအောင် ကိုယ့်အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး လာရတာပါ။ ဟိုကောင် အငယ်ကောင် မြမင်းလွင်ဆို ကြည့်ပါလား၊ လာဖော်တောင် ရ တာမဟုတ်ဘူး။ မမကြီးသွေမှ ငိုပြီးအမွေလာယူမယ့်ကောင်”

“ဟဲ့! သူက သူ့ကိုယ်စား မိယွန်းကိုပြုစုဖို့ လွှတ်ထား ပေးတယ်လေ။ သူက အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ပဲ၊ ကျောင်းကို ပစ်ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အမယ်လေး! ကိုယ့်အစ်မထက် အရေးကြီးတာ ဘာ မှမရှိဘူး မမကြီးရေ၊ ထားတို့ကတော့ မမကြီးကိုပဲ ဦးထိပ်ထား တယ်။ ကျန်တာ အရေးမစိုက်ဘူး”

အပြောနှင့်ပင် သက်သေပြနေသူနှစ်ယောက်အတွက် ဒေါ်ယမင်းရွှေစင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်ကို ဆေး တိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်ပြန်သွားသည့် မိယွန်းကိုသာ သနား ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေရသည့်အဖြစ်။

အခန်း(၂၄)

နံနက်ခုနစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးပေမယ့် မေတ္တာစံအိမ်ထဲ
မှာ ငရဲပွက်သံတွေနှင့် ဆူညံနေရပေပြီ။ ရဲကားတွေနှင့် လူနာတင်
ယာဉ်လည်း ရပ်ထားလို့။

အိမ်ထဲမှာ ရွှက်ကြိုးတင်ငိုယိုရင်း တက်မတတ် ချက်
မတတ်ဖြစ်နေသူတွေမှာ ဒေါ်လှထိပ်ထား၊ ဒေါ်ထားဝတီနှင့် သမီး
နှစ်ယောက်။

မြယွန်းမှုန်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း စွပ်စွဲနေ
ပုံက ကြောက်မနင်းလိလိ။ ငြိုးသူရန်မက်တွေ့နှယ်။

“သူသတ်တာ၊ ရဲအရာကြီးရယ်... သူသတ်တာပါ။ မမ
ကြီးနဲ့အတူအိပ်တာ သူတို့လင်မယားလေ။ ညဦးပိုင်းက အကောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီးပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံးနဲ့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်စကားတွေ ပြောလို့ပါ
ရှင်။ အမယ်လေး၊ မမကြီးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား။ လူယုံသတ်
လို့သေတယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့။ မဖြေနိုင်ဘူးရှင်၊ မဖြေနိုင်ဘူး။”

“မမကြီးရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လို့ ထိပ်ထားတို့
အနီးကပ်ရောက်လာ စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ရန်သူက အကြံဉာဏ်
သွားတယ်။ ခံလိုက်ရလေခြင်း မမကြီးရယ်”

ရဲကိုအမှုဖွင့်တိုင်ကြားသူတွေမှာလည်း သူတို့မိသားစုနှစ်
ဦး အားလုံး ခြောက်ယောက်ပေါ့။ အစွပ်စွဲခံနေရသူတွေကတော့
မြယွန်းမူန့်နှင့် ရွှေလရောင်။

သူတို့အဖွဲ့ရောက်လာပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ ဒေါ်ယမင်း
ရွှေစင် အိပ်ရာထဲမှာ ရုတ်တရက်သေဆုံးနေသည်အဖြစ်၊ မည်သူ
မျှတောင် မသိလိုက်ကြ။

အသက်ထွက်ပုံမှာ ငြင်သာလွန်းသဖြင့် မိုးလင်းခါနီးမှ
မြယွန်းအနားသွားကြည့်မှ သေနေမှန်းသိရသည်အဖြစ်၊ နှလုံး
ရောဂါသည်မို့ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားခြင်းကို မြယွန်းနှင့် ရွှေ
လရောင်အား ဝိုင်းပြီးအပြစ်ပုံချကြသည့်အဖြစ်။

အန်တီလေးအလောင်းကို စစ်ဆေးဖို့ ဆေးရုံသို့ခေါ်
ဆောင်သွားသလို သူတို့အုပ်စုမှတိုင်ချက်ဖွင့်သဖြင့် မြယွန်းမူန့်တို့

နှစ်ယောက်မှာလည်း အချစ်ခန်းထဲ ရောက်နေရပါသည်။

မြယွန်း၏မိဘများဖြစ်သည့် ဦးမြမင်းလွင်နှင့်ဒေါ်ယွန်း
ရွှေမူန့်တို့သမီးကိစ္စ၊ အစ်မသတင်းတို့ကြောင့် အပြေးရောက်လာ
ခဲ့ရပေပြီ။

သူတို့အုပ်စုကလည်း မတရားသက်သေတွေနှင့် လိမ်ညည်
ပြီး ထွက်ဆိုချက်ပေးကြပါ၏။

“နေ့တိုင်း မမကြီးကို သူဆေးတိုက်ပါတယ်။ ဆေးက
နှလုံးဆေးတွေမို့ အတိမ်းအစောင်းမခံပါဘူး။ အခု ဆေးအများ
ကြီးတိုက်လိုက်လို့ သေရတာပါ”

“ညလယ်လောက်က မမကြီးအခန်းထဲက အသံတွေ
ကြားရပါတယ်။ သူ မမကြီးကို ဆေးအတင်းတိုက်နေတာပါ”

မဟုတ်တာတွေလိမ်ညည်ပြီး ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ။
မြယွန်းမူန့်မှာ မျက်ရည်ပင်မကျနိုင်လောက်အောင် အံ့သြ ခါးသီး
နာကျင်နေရသည်။

ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့မုန်းကြတာလဲ။ အန်တီလေး ချစ်တာ
နဲ့ ငါ့ကိုဝိုင်းမုန်းကြတာလား။ ငါ့ကိုအမွေပေးရမှာစိုးလို့ ကန်ထုတ်
ကြတယ်ဆိုရင်လည်း ခုလိုအမှုဆင်ပြီး ချောက်မချသင့်ကြပါဘူး။

မြယွန်းမူန့်တို့ဘက်မှ အမှန်တရားကိုသာ ထွက်ဆိုသည်။

၂၉၀ ၈ ကြယ်စင်များစေ

ဘယ်နှခါမေးမေး ဒီအဖြေ။ ဟိုမိန်းမတွေကတော့ ကလိမ်ကကျစ်
တွေမို့ အဖြေတွေက ကွဲလွဲချက်ရှိသည်။ နောက် ရွှေလရောင်ရဲ့
မိဘတွေပါ လိုက်လာကြပြီး အာမခံနှင့်ပြန်ထုတ်ပေးကြသည်။
နောက် တကယ့်ရှေ့နေကြီးတွေ ငှားပေးသည်။ အမှုဖြစ်သည်
ကြားမို့ ပြယွန်းမုန်မှာ ရွှေလရောင်၏အိမ်မှာ လိုက်နေရပါသည်။

မေတ္တာစံအိမ်ကို သူမတို့ ခြေမချရဲ။ ရန်သူကြီးတွေလို
သတ်တော့ဖြတ်တော့မည့်ရစ်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ပြယွန်း၏
မိဘနှစ်ပါးမမှာလည်း ကိုယ့်သမီး မတရားခံနေရတာ သိပေမယ့်
အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မလွန်ဆန်ရဲ။ ရွှေလရောင်၏မိဘတွေက
မန္တလေးမှ အတော်ဆုံးရှေ့နေတွေနှင့် လိုက်ပေးနေသည်မို့ စိတ်
မအေးပေမယ့် စိတ်ကိုဖြေနေရသည်။

သူတို့လည်း အစ်ကိုမိသားစုတွေကိုကြောက်လို့ အစ်
ရဲ့ဈာပနပြီးသည်နှင့် နေရပ်သို့မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်သွားရရှာပေပြီ။

၈

ဆေးစစ်ချက်ကလည်း နှလုံးရောဂါနှင့်သေဆုံးတာပါ။
သို့သော် ဦးလေးမိသားစုနှစ်စုက ဆေးပိုတိုက်လို့ ရောဂါဖောက်
ပြီး သေရတာပါဆိုသဖြင့် အမှုက မပြတ်နိုင်ဖြစ်နေရ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သို့သော် နောက်ဆုံးကျ ရှေ့နေကြီးများ၏ အကွက်ကျ
ကျမေးခွန်းကို ဒေါ်ထားဝတ်တို့ မဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် အပြီးအတေး
အာယာတတွေကြောင့် စွပ်စွဲခြင်းဆိုတာ ဗူးပေါ်သလိုပေါ်သွားခဲ့
ပြီး ပြယွန်းတို့နှစ်ယောက်လုံး အမှုမှကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်ခဲ့ရပေ
ပြီ။

အမှုကျေအေးလို့ အမွေကို သူတို့နှစ်မိသားစုပဲ ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာယူကြဖို့အတွက် မေတ္တာစံအိမ်ကြီးကိုလည်း ရောင်းဖို့ပြင်
ကြသည်။ ဘဏ်အပ်ငွေရှိမည်ဆိုတာသိလို့ ဘဏ်စာအုပ်ကိုရှာ
ကြတာလည်း အမောတကော။

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်ဆုံးပါးသွားပြီး ဆယ်ရက်ပြည့်သည်
နေ့မှာ ဦးမင်းငွေစင်နှင့် ဦးလွင်အောင်မိုးတို့ မေတ္တာစံအိမ်ကြီးကို
ရောင်းချဖို့ စီစဉ်ပေမယ့် အိမ်ဂရုန်လည်း ဘယ်မှာထားမှန်းမသိ၊
ဘာအထောက်အထားနှင့်မှ ပြစ်ရာမရှိသည်မို့ ဒုက္ခတွေရောက်၊
အကျပ်ရိုက်နေကြစဉ်...

ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်၏ရှေ့နေကြီးနှစ်ယောက် ကားဖြင့် အိမ်
သို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အခြေအနေကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် လော
ဘသားတွေ ဖြစ်သလို လုပ်နေကြပြီဆိုတာ သူတို့သဘောပေါက်
လိုက်ကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူတို့အကြောင်းကြားထားသဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးသုံးဦးလည်း မေတ္တာစံအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှေ့နေကြီးနှစ်ယောက်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးသုံးယောက်၊ နောက်ပြီး လောဘသားမိသားစုနှစ်စု။ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ကြပြီးနောက် ရှေ့နေကြီး ဦးစန်းအောင်ကပင် လာရင်းကိစ္စကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်က တရားသမားပီပီ သေခြင်းတရားဆိုတာ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကွေးခင် ရောက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ သိတဲ့အတွက် သူမဆုံးခင် တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက အမွေကိစ္စကို သေသေချာချာစဉ်းစားပါတယ်”

“ဟင်!”

ဖျတ်ခနဲသေဆုံးခဲ့လို့ သူတို့တွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်လို့ ရမယ်ထင်ခဲ့တာ။ ယခုကျ၊ မသေခင် အသေအချာစီစဉ်ခဲ့တယ်ဆိုပါလား။ ဘုရား... ဘုရား...

“ကျွန်တော်ဖတ်ပြပါမယ်၊ ဒေါ်ယမင်းရွှေစင်မှာ ဥစ္စာပစ္စည်းအဖြစ် ဒီမေတ္တာစံအိမ်နဲ့ ဘဏ်အပ်ငွေ သိန်းနှစ်ထောင်၊ နောက် လက်ဝတ်လက်စားအနည်းငယ်ရှိပါတယ်”

ဒေါ်လှထိပ်ထားနှင့် ဒေါ်ထားဝတ်တို့မှာ လောဘကြောင့်

မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်နေကြပေပြီ။ ဘုရား... ဘုရား... ငါတို့ကိုပေးမှပေးပါမလား။

“သူ သန်လျင်က သူကိုးကွယ်တဲ့ဆရာတော်ကျောင်းဆောက်ဖို့အတွက် သိန်းတစ်ထောင်လျှော့ခဲ့ပါတယ်၊ နောက် သိန်းတစ်ထောင်ကျန်တာက မောင်သုံးယောက်နဲ့ တူမနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မိုးဝတ်နဲ့ဆောင်းယမုန်တို့ကို သိန်းနှစ်ရာစီ ခွဲပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်! ဒါ... ဒါဆို ဒီအိမ်နဲ့ခြံ လက်ဝတ်လက်စားတွေကရော”

ဒါကတော့ မိုးဝတ်ရဲ့တုန့်လှုပ်ခြောက်ခြားသံ။ ရှေ့နေကြီးက သူမကိုစိတ်မကောင်းစွာနှင့်ကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါကတော့ မေတ္တာစံအိမ်ဆိုတဲ့အတိုင်း မေတ္တာတရားနဲ့ပြည့်ဝတဲ့ ရွှေလရောင်နဲ့ ဖြယွန်းမှုန်တို့နီးမောင်နံကို လက်ဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာ!”

အားလုံးရဲ့ပါးစပ်မှ ‘ဘာ’သံကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်။ သူတို့ကိုတော့ မဖြစ်စလောက် သိန်းနှစ်ရာစီသာ ပေးခဲ့ပြီး ဖြယွန်းမှုန်တို့ကျ သိန်းနှစ်ထောင်သုံးထောင်လောက်တန်မယ့် အိမ်နဲ့ခြံ

ကို ပေးခဲ့သတဲ့။

လောဘကြောင့် အားလုံးရှုံးသွပ်သွားကြလေပြီ။ မိသားစုခြောက်ယောက်လုံး တက်တွေခေါက်ကြ ကွယ်လွန်သူ အစ်မကြီးကို ဆဲကြဆိုကြ၊ ငိုကြယိုကြနှင့် တရားရမဖွယ်။

“အလကားမိန်းမကြီး၊ အသေတောင်နည်းသေးတယ်။ အားလုံး ညီတူမျှတူခွဲမပေးဘဲ မျက်နှာလိုက်တယ်”

“ဟိုကောင်မက အိညက်အိညက်နဲ့ ဖားတတ်တာကိုး”

“မကျေနပ်ဘူး၊ တရားရုံးတက်မယ်။ အယူခံဝင်မယ်။ ဒါ ဘိုးတွားအမွေ”

တရားလက်လွှတ်ပြောနေကြသည့်အုပ်စုဟာ ဒီအိမ်ပေါ်မှ လွယ်လွယ်နှင့်ဆင်းပေးမည့်ပုံလည်း မမြင်တာမို့ ရှေ့နေကြီး ရဲဌာနကိုဝန်းဆက်လိုက်ရသည်။

ရဲတွေကပင် အားလုံးကိုနှင်ထုတ်ပေးရလေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိမ်ရှေ့မှာ ရဲပွက်သလို ဆူညံအော်ဟစ်ရင်း နှစ်မိသားစုလုံး ငိုယိုနေကြပုံမှာ ကြောက်စရာ။

အမွေကြောင့် ဆွေမျိုးတွေ သေခန်းရှင်ခန်းပြတ်သွားကြပေပြီ။ ကျွန်စာတွေတိုက် ဆဲလိုက်ဆိုလိုက်ကြတာ မကြာမှီမနာသာ။

မပြန်သေးသည့်ရှေ့နေကြီးနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများရှေ့မှာပင် မြယွန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ်တို့ကို သမီးအကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်ပါတယ်”

“ပြောပါကွယ်၊ အန်ကယ်တို့ ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလောက်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ စိတ်ပမ်းကွဲစေတဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို သမီး အန်တီလေးကုသိုလ်ရအောင် အများအကျိုးအတွက် လှူချင်ပါတယ်။ မိဘမဲ့လောကဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖို့အတွက် လှူချင်ပါတယ်။ အန်ကယ်တို့ စီစဉ်ပေးပါ။ အန်တီလေး ထာဝရကုသိုလ်ရအောင် ဒီမေတ္တာစံအိမ်ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ပဲ ပရဟိတလုပ်ငန်း လုပ်ချင်ပါတယ်”

“သေသေချာချာစဉ်းစားဦးနော် သမီး၊ သမီးရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့လည်း တိုင်ပင်ပါဦးကွယ်”

မြယွန်း ရွှေလရောင်ရဲ့စိတ်ကို သိပြီးသားပါ။ သူ့မှာလည်း လောဘာမရှိပါ။ ဒီကြားထဲ မြယွန်းရဲ့ဦးလေးတွေ လောဘအနန္တ ဒေါသအနန္တ ဖြစ်နေတာကိုမြင်ရတော့ ပိုပြီး စိတ်ကုန်လာပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်

၂၉၆ @ ကြယ်စင်ပျားဝေ

တိလေးရော ကျွန်တော်တို့နီးမောင်နှံပါ ထာဝရကုသိုလ်ရအောင်
ဘိုးဘွားရိပ်သာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ကြည်ဖြူပါတယ်။
အဆင်ပြေမယ့်ဥစ္စာသာ စိစဉ်ပေးကြပါနော်”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါဗျာ၊ ဒီနီးမောင်နှံ ရာ
သက်ပန် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပြီး အများအကျိုးကို ဆထက်ထမ်း
ပိုး ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါစေ”

စောစောက နောက်ကျိနေသည့်စိတ်များမှာ အထူးပင်
ကြည်လင်ရွှင်ပျသွားကြပြီပို့ ရွှေလရောင်နှင့် ပြယုန်းတို့နှစ်ယောက်
စာစိယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြည်နူး ချိုမြလျက်
သာ။ ။

ကြယ်စင်ပျားဝေ

11-1-2014

(sat.)